SANDRA

BROWN

Fericire în doi

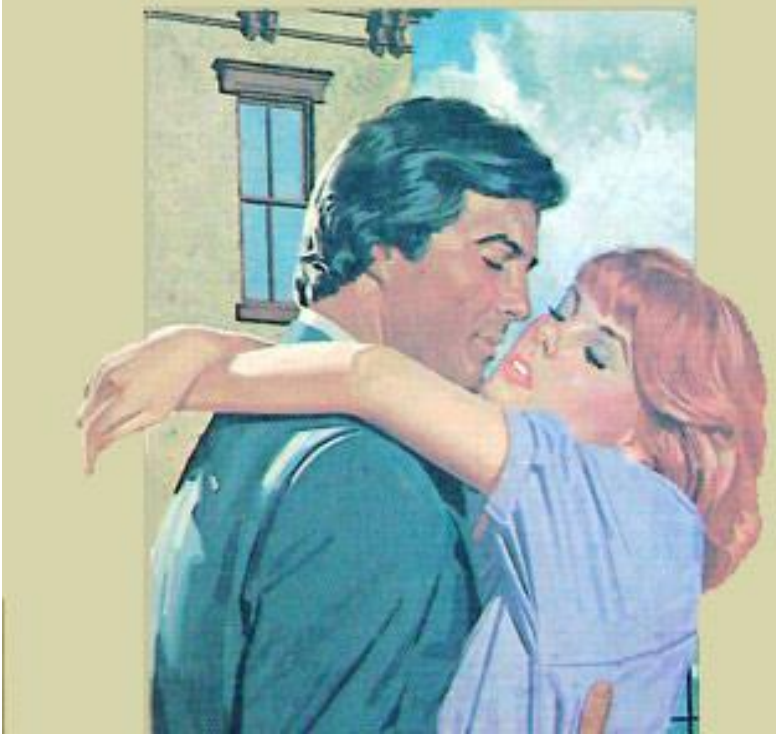

FERICIRE ÎN DOI

SANDRA BROWN

CAPITOLUL 1

— Acum mă asculţi tu pe mine, Paddy!

— Sunt sătul să-ţi aud vocea, se auzi un mormăit de pe patul de spital.

— Iar eu sunt sătulă şi obosită de scâncetul tău ca de căţeluş bătut! Ah, se gândea ea. Acum, acesta era un nou mod de comportare. Nu-l mai folosise înainte.

La privirea plină de protest a bărbatului, tânăra femeie ridică o mână pentru a-l atenţiona să tacă.

— Doctorul Simpson spune că poţi să ieşi afară de aici în următoarele două sau trei săptămâni. În cazul în care cooperezi cu asistentele şi lucrezi cu adevărat la terapie. Amândoi ştim cât de mult vrei să ajungi acasă.

Să nu îndrăzneşti să le faci o săptămână grea acestor oameni. Terapia ta este esenţială dacă vrei să-şi recapeţi întreaga funcţiune a membrelor. În uşă, o tânără asistentă, îşi ascunse un

zâmbet cu mâna şi continuă să observe disputa, deja de acum familiară.

Patrick Halloran zăcea înţepenit pe perne, privind furios la fiica lui, Kate. Un păr lung, roşcat care se ondula în dreptul umerilor, ochi căprui, jucăuşi, cu puncte minuscule, aprinse de flacăra mâniei. Cu o înălţime de un metru şi cincizeci, cântărind cu puţin peste cincizeci de kilograme, ea vibra de o energie, ca a unui ciclon cu greu stăpânit.

Purta ceea ce devenise pentru ea uniformă, atunci când nu era la birou. Jeanşi decoloraţi şi un tricou pe care scria: ŢI-AI ÎMBRĂŢIŞAT ASTĂZI AVOCADO-UL? în picioare purta nişte tenişi uzaţi, legaţi cu şireturi rupte. Stătea acum cu mâinile în şolduri, dând ultimele ordine printre dinţii strânşi.

El tresări atunci când ea adăugă: – Dacă numai una din aceste asistente îmi raportează că ai refuzat să cooperezi la terapie, pentru o singură zi, voi veni aici personal după servici şi am să te ţin treaz toată noaptea, dacă trebuie, numai să te fac să execuţi aceste exerciţii.

La un oftat lung şi greu al celui din pat, jena îi întunecă feţei trăsăturile şi ea se aplecă repede spre el.

Kate Halloran nu-şi amintea ca tatăl ei să fi avut vreodată

părul negru. Începuse să-i albească pe la vreo douăzeci şi cinci de ani, înainte ca ea să se nască. Acum, părul des şi alb cădea pe fruntea lui îngustă. Pielea aspră şi bronzată o moştenise de la anii petrecuţi lucrând pământul sub soarele californian, piele ce contrasta cu ochii verzi, în jurul cărora erau schiţate riduri adânci. Cu toate că tatăl avea în jur de cincizeci de ani, ea încă se gândea că este unul dintre cei mai frumoşi bărbaţi pe care-i văzuse vreodată.

— Mai lasă-mă în pace, Katie, şi dă-i voie unui om bătrân să se odihnească, mormăi el.

— Uh! Un bătrân. Îşi trecu uşor buzele peste obrazul lui şi zâmbi. Apoi, reluându-şi tonul furios, ea murmură: adu-ţi doar aminte ce ţi-am spus, Paddy. Un singur raport negativ şi vin alergând.

Îi spunea Paddy de când era fetiţă, imitându-i pe prietenii lui. Prima dată când l-a numit aşa, bătând din picior cu furie, el a fost atât de şocat, încât pur şi simplu a izbucnit în râs. Dar de atunci, el ştia că, de câte ori îi spune pe numele ăsta, ea vorbeşte serios.

— Pleacă acum, Kate. Încetează să mă mai pisezi ca o

mahalagioaică. Lasă-mă să dorm. Ea îi strânse mâna şi pentru un moment se îmblânzi.

— O.K. Te iubesc, tati. Noapte bună.

El o privi pătrunzător, atins şi jenat de schimbarea ei. Se simţea mult mai bine cu vorbele dure şi cu ţipetele de împotrivire decât cu scenele de tandreţe.

— Să conduci atentă. Ai un drum lung înaintea ta. Tuşi pentru a-şi alunga emoţia.

— Of, of. Şi conduc de când aveam optsprezece ani. Mă voi descurca.

— Doar s-o iei încet. Ştii că îmi fac griji.

— Vei avea multe altele de care să te îngrijorezi, dacă nu eşti gata să vii acasă în următoarele două săptămâni. Devine greu, Paddy. Sunt obosită să te mai duc în spate. Ea se cutremură tocmai la ceea ce spusese. Dar era pentru binele lui. După o clipă, ea întrebă: rămânem o echipă, Paddy? El zâmbi la fraza lor favorită.

— Da, Katie, fetiţo. Rămânem o echipă. Ea-i trimise prin aer un sărut şi el îşi întinse mâna validă, ca şi cum l-ar fi prins.

Cu o nouă izbucnire de energie, ea ieşi în grabă din cameră şi coborî în coridorul spitalului. La camera asistentelor,

a fost salutată cu afecţiune. De trei luni de zile lungi, ea conducea de la San José până în Peninsula Monterey, în fiecare vineri, după muncă, pentru a-l teroriza pe tatăl ei, împingându-l pe drumul dificil, până la refacerea totală. Doctorul Simpson şi întregul personal ştiau că, fără devotamentul lui Kate, Patrick Halloran, un irlandez încăpăţânat, cu un temperament la fel de iute ca al fiicei sale, probabil, ar mai fi încă într-o stare de totală neajutorare, de la comoţia cerebrală avută. Ea a folosit acest temperament, răspunzându-i cu vorbe dure la vorbe dure, pentru a-l face să lupte. Progresarea lui a fost atât de totală, încât se părea că întoarcerea acasă era o chestie de săptămâni.

În tăcerea camerei sale, Patrick Halloran se îndreptă încet, în aşa fel încât să poată vedea parcarea. Când silueta subţire a fiicei lui intră în raza luminilor, el se încăpăţâna să-i urmărească fiecare mişcare, până când ea dispăru în interiorul maşinii de culoare închisă, în timp ce luminile farurilor se îndepărtau, el se lăsă jos, căzând pe gânduri.

Era mândru de Kate. Ea avea un sentiment puternic a ceea ce era şi a ceea ce dorea să fie. Şi a fost întotdeauna dornică să muncească din greu pentru a-şi atinge ţelurile.

Iată cum se descurcase de una singură în liceu şi la

colegiu. Întotdeauna prima, în ciuda timpului petrecut să-l ajute pe el, în muncile fără sfârşit de la fermă. Printre primii în momentul absolvirii colegiului. Când avea ceva mai mult de zece ani, ştia să conducă un tractor mai bine decât cei mai mulţi dintre bărbaţi şi muncea alături de toţi ceilalţi, la cele mai grele munci, fără a se plânge. Dar, uneori era îngrijorat. Nu i-au bătut apropo-ul câţiva dintre prietenii lui că ea era puţin prea voluntară şi asta nu era spre binele ei? Ceea ce voiau să spună cu adevărat, bineînţeles, se referea la faptul că el i-a permis – nu a încurajat-o – prea mult să se poarte ca un băiat. Exact cum i-a încurajat dragostea pentru sporturi. Pentru că ei au fost întotdeauna o echipă, numai ei doi; în mod natural, ea a împărtăşit dragostea pentru orice formă de sport. În timp ce se apropia de adolescenţă, ea se descurca cu golful, tenisul şi squash-ul şi chiar reuşea să-l bată din când în când. Patrick suspină. Oh, au fost şi băieţi. O grămadă. Când cineva e atât de drăguţă cum e Kate, băieţii erau obligaţi să observe, roind ca albinele la polen. Dar, aşa cum au scos în evidenţă de multe ori prietenii lui, un tată ca Patrick Halloran era o concurenţă dificilă pentru orice tânăr. El și Kate aveau o legătură specială, cu care au încercat să supravieţuiască durerii provocate de pierdere,

atunci când Katherine a murit, lăsând un soţ ameţit şi o fiică înspăimântată, de opt ani.

Dar prietenii lui nu înţelegeau, se gândea el iritat. Pur şi simplu ei nu i se întâmplase niciodată să pretindă că e timidă sau neajutorată. Şi câţi băieţi erau doritori să-i stea prin preajmă şi erau respinşi de fiecare dată când provocau aşa o fiinţă măruntă precum Kate. La un joc de tenis, sau chiar dame? Ea sfârşea întotdeauna prin a învinge. Era făcută pentru a învinge. Un Halloran nici nu cunoaşte o altă cale.

Prin ploaia măruntă care a învăluit autostrada de pe coastă, Kate manevra maşinuţa, din când în când masându-şi ceafa pentru a uşura tensiunea. Cu o mână, îşi ridică masa de păr bogat care îi atârna pe spate. Pentru o clipă, fu neatentă, apoi se strecură pentru a-şi alunga momentul de disperare, forţându-se să fie atentă.

Cu toate că nu era un şofer neatent, îi plăcea viteza şi chiar lua curbele într-o agrafă strânsă şi sigură. După atâtea drumuri pe această autostradă, a încetat demult să mai vadă frumuseţea aspră a peisajului din nordul Californiei: valurile care se spărgeau de faleza stâncoasă; plajele nisipoase, albe,

nesfârşite, punctate cu bucăţi de lemn aduse de curenţi; căsuţe plăcute, cuibărite în golfurile înguste şi oraşele care ofereau o uşurare plăcută faţă de ritmul nebunesc al marilor oraşe… Deja trecuse un an de când plecase de acasă, chiar de când a absolvit colegiul şi s-a hotărât pentru o carieră care a dus-o în Silicon Valley. A avut nevoie de o eternitate înainte de a înceta să-i lipsească unduirea terenurilor agricole şi comportamentul aspru al unui tată care a crescut-o descurcându-se singur. Independenţa dură a lui Patrick Halloran a întărit-o pe fiica sa. În ciuda dorului de casă, ea şi-a înfipt bine picioarele în pământ şi şi-a găsit locul în noul ei mediu. Kate se întrebă cu un oftat dacă devenise plictisită. Ca adolescentă, visase la o lume de cucerit şi un cavaler pe un cal alb. Şi totuşi, de fiecare dată când aceste vise erau aproape gata să se realizeze, întotdeauna găsea o scuză pentru a tinde spre un ţel mai înalt.

În loc să împărtăşească dragostea tatălui său pentru agricultură, ea a ales o carieră mai provocatoare, în domeniul tehnologiei avansate, competiţia dură a industriei electronice.

În cea mai mare parte a timpului, n-ar fi schimbat locul cu nimeni. Seara aceasta era excepţia. În seara asta, se simţea istovită. Rutina acestor weekend-uri a stors-o. În ultimele trei

luni, a traversat coasta în fiecare vineri, imediat ce-şi termina serviciul, şi a făcut drumul de întoarcere acasă în fiecare duminică seara. Departe de luminile strălucitoare din zona golfului San Francisco, într-un orăşel adormit de pe lângă oraşul Carmel, ea conducea de obicei la căsuţa curată de la fermă, împacheta, şi se grăbea la spital. Acolo, îşi petrecea orele cicălindu-l pe tatăl ei pentru a urma recomandările medicului, pentru a recăpăta suficientă putere să se întoarcă acasă.

Prima fază se încheiase, îşi spuse cu slabă satisfacţie. Cel puţin va reuşi cât de curând să-l scoată pe tatăl ei refăcut din spital, unde se zbătea să-şi revină după o comoţie cerebrală uşoară. Uşoară. Cuvântul îi suna discordant. Pentru un bărbat ca tatăl ei, un om care rezista cu încăpăţânare de unul singur, puternic independent, aceste ultime luni au fost un coşmar imens. Era un cultivator de avocado, un om al pământului, obişnuit să înceapă de jos şi să muncească o zi întreagă, plin de satisfacţie. Anii au format un bărbat uscăţiv, cu o piele aspră, un om dur, care n-a cerut nimic niciodată şi nici n-a dat. Kate a fost întotdeauna mândră de el şi niciodată atât de mult ca acum. Părea că temperamentul lui irlandez s-a ascuţit de când cu boala şi ea a folosit acea mânie clocotitoare pentru a-l forţa să lupte.

Ea ştia că el îşi stabilise un ritm mai liniştit pentru aceşti ultimi ani. Cu timpul, el învăţase de la libertatea de care se bucurau prietenii lui pensionaţi. Şi totuşi, era mândru de munca grea pe care o făcea. Era mulţumit de fiecare dată când avea câştiguri incredibile şi o recoltă record.

Deseori se mândrea cu faptul că încă putea să-i bată pe amicii lui la tenis şi la golf după o zi întreagă de muncă la fermă. Ea strânse de volan. Şi o va face din nou, chiar dacă o va costa toată munca ei, numai pentru a supraveghea refacerea lui totală.

Trecându-şi degetul mare peste al treilea deget al mâinii ei stângi, în mod ciudat gol, Kate a simţit, pentru un moment, un junghi. A încercat să se convingă singură că ar fi mult mai uşor să se bazeze pe cineva pentru un timp. Dar niciun bărbat, nici măcar un bărbat răbdător ca Joe, nu putea accepta să trăiască în chinul nesfârşit, pentru a aştepta o femeie al cărei viitor va fi determinat de soartă.

— Nu poţi păstra ritmul ăsta pentru totdeauna, îi argumenta el. De ce nu renunţi la servici şi nu te căsătoreşti cu mine? Atunci ai să poţi să alergi la Carmel, să ai grijă de nevoile tatălui tău. El i-a spus totul cu acel ton răbdător al unei persoane

care ştie că are dreptate. Propria-i voce devenise ciudat de calmă.

— Nu pot să mă las bătută acum, Joe. Dar nu te îngrijora de mine. Paddy e responsabilitatea mea. Am să am grijă de el singură. A fost atât de simplu. Va fi întotdeauna. După şocul iniţial, care a urmat ruperii logodnei, Kate şi-a dat seama că experimenta un ciudat sentiment de uşurare. Dacă ea şi Joe s-ar fi iubit cu adevărat, ar fi putut fi în stare să reziste acestei furtuni. Poate că se îndepărtau unul de altul încercând să se agate unul de altul, doi oameni prinşi în viaţa alertă a unei industrii care cerea atât de mult membrilor să-i Un zeu nesătul, cerând mereu idei noi, tehnologie nouă. Dar un sâmbure de adevăr o necăjea, în adâncul minţii ei. Ea a fost cea care a forţat nota, nu Joe. Ea îl reţinea în mod inconştient pe Joe, folosind orice scuză pentru a amâna stabilirea datei, pentru că ea nu voia să se căsătorească şi atunci, boala tatălui său i-a arătat o cale de ieşire. Dintr-odată, a văzut totul foarte clar. O viaţă cu Joe ar fi putut fi sigură, fără cerinţe şi – plictisitoare. Dragostea n-a fost suficient de puternică. Lipsea acea reacţie chimică dintre ei. A căutat o magie care pur şi simplu nu era acolo.

Motivul pentru care a fost iniţial atrasă de liniştitul,

prosperul Joe, era faptul că ea şi tatăl ei erau firi atât de explozive? Era cel mai drăguţ, cel mai uşor de dirijat bărbat pe care l-a cunoscut vreodată. Era nu numai drăguţ, dar chiar gentleman. A dus-o plin de mândrie ca să-i cunoască familia. Vorbea despre casa pe care o vor cumpăra, mobila care-i plăcea. O certa cu blândeţe în legătură cu dezordinea caraghioasă din apartamentul ei, insistând să-i angajeze un decorator cu bun gust. De câteva ori s-au certat. Nu, se corecta ea în gând. Ea s-a certat. Joe nu era de acord cu ea, şi apoi aştepta ca ea să adopte, în timp, felul lui de a gândi. La început, faptul acesta a mulţumit-o. Dar în final, era încă unul dintre milioanele de lucruri care începuseră să o irite.

În timpul acestor călătorii de una singură, a trecut toate acestea în revistă de sute de ori. Şi totuşi, nu avea alte răspunsuri. Poate că Paddy avea dreptate când o avertiza că şi-a stabilit pentru sine nişte standarde imposibile. Poate. Dar exista un ciudat sentiment de libertate în uşurarea ei.

Va supravieţui. Nu-i spunea tatăl ei întotdeauna, că ea moştenise cele mai bune trăsături de la strămoşii ei – faţa unui înger, abilitatea unui spiriduş şi chiar optimismul sfinţilor? Adăugat la toate acestea, el îi spunea, invariabil, cu un zâmbet –

temperamentul iute ai unei vrăjitoare rănite. Ea chicoti, gândindu-se de câte ori o tachinase el în legătură cu temperamentul ei irlandez.

Un halou de lumini văzute ca prin ceaţă de la popas, îi ieşi în faţa ochilor, imediat ce executa curba, pe autostrada de coastă. Acest motel restaurant era unul dintre jaloanele din călătoria ei săptămânală. Motelul „Coast" servea întotdeauna preparate proaspete de peşte şi o excelentă supă de casă. Dar cel mai mult, pentru Kate, însemna că mai are doar o oră şi jumătate de condus plictisitor înainte de a ajunge în apartamentul ei.

Înăuntru, gazda zâmbi imediat ce văzu figura familiară a lui Kate, şi o conduse la o măsuţă de lângă cămin. Dându-şi jos trenciul, Kate oftă, studie meniul, comandă repede, apoi se lăsă pe spate, simţind nevoia să se uşureze de acest weekend de pe umerii ei.

Bărbatul de la bar a urmărit-o cu privirea în timp ce intra. Ceaţa serii provoca în părul ei roşcat străluciri ca diamantele şi îi răsucise şuviţe groase în cârlionţi, ondulându-i vârfurile. Ochii lui se îngustară în timp ce ea îşi dădea jos haina şi privirea lui trecu uşor peste silueta ei subţire, zăbovind asupra rotunjimilor moi ale sânilor care se zăreau sub tricoul pe care îl purta. Pe

când descifra cuvintele imprimate peste pieptul ei, el zâmbi.

Când chelneriţa se îndepărtă, tânăra femeie se întoarse privind fix focul. Flăcările se reflectau în ochii ei castanii dansând, săltau şi aruncau umbre moi peste pomeţii înalţi ai obrajilor, dându-i pielii ei umezite de ploaie sclipiri de satin şi aprinzând luminiţe roşii în părul ca o flacără.

El sorbi din băutură şi continuă s-o privească, ştiind că acolo, în umbră, era liber să se încânte de vederea ei, fără a părea insolent. Îi plăcea să se uite la ea. Ceva în legătură cu ea îl făcea să se simtă bine. Simţea privitor la ea ceva legat de un spirit liber, o inocenţă a tinereţii. În seara asta era puţin îngrijorat de afacerile lui şi de cei implicaţi în ele, şi se gândea ce plăcere ar fi să audă o voce moale, feminină, scoţând triluri de râsete, şi să simtă o atingere care să nu sugereze altceva, în afară de tandreţe.

Chelneriţa îi aduse lui Kate o băutură şi bărbatul fu surprins. Ea nu părea destul de in vârstă pentru a consuma alcool.

Atunci când castronul cu supă fierbinte a fost pus în faţa ei, fără să se grăbească, savura supa de moluşte, aburindă, simţind cum i se împrăştie căldura în membre. Imediat ce

chelneriţa îi luă castronul gol şi servi peştele proaspăt, Kate îşi masă umărul înţepenit şi obosit, simţindu-se relaxată cum nu mai fusese de zile întregi.

— Cum a fost supa? o întrebă chelneriţa.

— Nemaipomenită. Exact ce aveam nevoie.

Vocea moale traversă camera, audibilă din umbrele unde stătea bărbatul privind.

A fost un lucru impulsiv, în mod ciudat, un lucru care nu-i stătea în caracter unui bărbat ca el. Dar, văzând-o preocupată şi singură la masă, ştiind că amândoi vor trebui să înfrunte în curând noaptea ploioasă, îi făcu semn chelneriţei.

Un moment mai târziu, ea se apropie de masa lui Kate, ducând un al doilea pahar de vin alb.

— Ce este asta? Nu l-am comandat. El putu să-i audă murmurul de protest, străbătând încăperea. Chelneriţa îi şopti, dădu din cap în direcţia lui şi puse paharul pe masă. Perplexă, Kate fixă conturul întunecat al feţei bărbatului, faţă ce părea înghiţită de umbre la barul slab luminat. Un bărbat care agăţa femei, se gândi ea cu răceală. Cu o insistenţă fermă, ea dădu paharul înapoi.

— Nu pot să accept. Tonul ei spunea mai mult decât

vorbele.

Cu o ridicare din umeri, chelneriţa plictisită înapoie băutura bărbatului de la bar.

— Îmi pare rău, murmură ea, înainte de a se îndrepta spre o altă masă.

În timp ce continua să o privească pe tânăra femeie, se simţi dintr-odată dezamăgit. A fost un gest prostesc, cam romantic. El ar fi trebuit să ştie că putea s-o ofenseze, şi să-şi închipuie că el a avut în cap şi alte motive.

Ştia că ar trebui să plece. Încă avea un drum lung până la oraş şi mâine, în mod special mâine, va avea nevoie să fie odihnit. Şi totuşi zăbovea, bucurându-se, privind pentru ultima oară trăsăturile ei delicate, în timp ce îşi bea cafeaua şi se uita fix în flăcările tremurătoare.

În final îşi plăti nota şi-şi îmbrăcă trenciul. Aproape în acelaşi timp, el se ridică, trăgându-şi pe umeri haina şi punând banii pe bar. Fără a plănui asta, el ajunse la uşa restaurantului în acelaşi moment cu ea. El se opri, ţinând uşa deschisă pentru ea şi zâmbind înspre faţa ei ridicată în sus. De aproape, el putu să vadă ochii mici şi strălucitori şi să simtă dinspre ea o prospeţime de apă şi săpun.

Ea ezită pentru o fracţiune de secundă, observându-l cu o detaşare rece, apoi îşi întoarse repede privirea, supărată pe neobrăzarea lui. El înghiţi nodul care i se puse în gât. Mânia ei era vizibilă, pe trăsăturile ei deschise, expresive. Îi înroşea obrajii şi trimitea flăcări care ţâşneau uşor din acei ochi mici căprui.

Afară, îndată ce porni cu Porsche-ul lui pe autostrada de coastă, două faruri se rotiră şi alunecară în spatele lui, la o viteză mai mică.

Prima reacţie a lui Kate, la vederea lui de aproape, a fost un şoc. Cu acei ochi negri, pătrunzători, cu părul negru şi mustaţă, arăta prea bine. Acest tip de bărbat nu are nevoie să agate o străină la un restaurant de pe marginea drumului. Din comportament şi după maşina scumpă pe care o conducea, era mai mult decât convinsă că el ar putea avea o grămadă de femei.

Poate gestul lui a fost pur şi simplu unul de bunătate. Ea îşi alungă acest gând imediat. Absurd! Bărbaţii nu cumpără băutură pentru femei străine numai din bunătatea inimii lor. Se simţi străbătută de plăcere că, cel puţin, bărbatul care a încercat să-i atragă atenţia era plăcut la vedere. Dar trebuie să fi fost şi alte femei singure în încăpere. Ce l-a făcut să se fixeze pe ea?

Tot încercând să caute un sens al incidentului, începu s-o doară capul. Era prea preocupată de altele, ca să-şi mai piardă energia gândindu-se şi la asta.

După ce i-a urmărit luminile din spate câteva mile de-a lungul autostrăzii, în cele din urmă l-a pierdut din vedere. Ea şi-a cumpărat maşina pentru că se ştia că are un consum redus de combustibil. Era pentru ultima oară când intenţiona să fie practică. Următoarea, îşi promise ea, va fi pentru viteză.

Apoi gândurile i se întoarseră înapoi, la motivul pentru care făcea aceste triste călătorii în weekend şi începu să tremure în maşina întunecată.

Era sigură în seara aceea de un singur lucru. Propriul ei pat va fi foarte plăcut la vedere.

— Ai auzit despre noul director executiv, care vine astăzi de la Compu-Tech? Am auzit că a spart câteva timpane vorbind despre ineficientă, după ce s-a uitat peste rapoartele lunare. Şi apoi a aflat că trebuie să lucreze cu echipa lui Mac Snowdon şi să le fixeze calificativele înainte de a putea să-şi aleagă dintre ceilalţi din personalul biroului.

Blonda plinuţă, cu pistrui pe faţă, se opri cu pena de păr

în aer, pentru a o privi fix prin oglindă pe femeia care vorbise.

— Glumeşti! Sărmana Kate. Cum crezi că are să se descurce?

Femeia mai înaltă îşi aranja un cercel, îşi tapă părul şi ridică din umeri.

— Ştiu ce să fac. Am să încep să-mi recapitulez cunoştinţele de dactilografie în cazul în care domnul Limbă Lungă mă trimite înapoi la biroul de dactilografe.

Atunci când cele două femei au părăsit camera de toaletă a biroului, Kate ieşi din vestiar şi-şi studie imaginea din oglindă. Era agitată. Se simţea ca o persoană care trage cu urechea, dar puţina conversaţie pe care tocmai o surprinse îi confirmă faptul că „Radio Şanţul” biroului era operativ şi folositor. Nu existau secrete la Computer International, în ciuda enormităţii sale.

După ce îşi spălă mâinile, Kate adăugă nişte fard pe buze şi-şi trecu furioasă peria prin părul roşcat care cădea în unduiri uşoare pe umerii ei. Cu mişcări repezi îşi răsuci părul într-un coc simplu, îl fixă cu agrafe şi verifică efectul. Îşi puse peria în poşetă şi, în mod provocator, îşi înălţă capul. Ştia totul despre Andrew Carlson, – preşedintele-proprietar al companiei, care a fuzionat de curând cu gigantul ei patron, Computer

Internaţional. El îl înlocuia pe şeful ei care ieşea la pensie, Mac Snowdon, ca vicepreşedinte executiv. Şi Mac I-a dat foarte clar de înţeles că Andrew Carlson va fi un şef greu de mulţumit. El voia libertatea de a-şi alege singur echipa. Postul ei şi cele ale tuturor persoanelor din departament erau primele vizate.

Dragul şi bătrânul Mac. El a avertizat-o în legătură cu înlocuirea lui. Mac era singurul de la Computer International care avea cunoştinţă de necesităţile apărute datorită bolii tatălui ei, dar el credea totuşi că ea ar putea să-şi asigure viitorul la C.I., în ciuda programului dur pe care şi-l stabilise. Atât cât îi plăcea lui să-i reamintească lui Kate, era bună. Chiar foarte bună!

Îşi încleşta dinţii şi se îndreptă spre biroul ei. Domnul Andrew Carlson va afla ce înseamnă să ameninţi un Halloran. Nu era vorba numai despre a se întoarce pe partea cealaltă şi a se juca de-a mortul cu el. Acesta era un război.

După ce-şi aşeză poşeta în dulap şi-şi descoperi maşina şi computerul, Kate se gândi din nou la dosarul personal pe care-l văzuse, despre noul şef. La treizeci şi trei de ani, ei urma să fie unul dintre cei mai tineri directori executivi, la firma lor internaţională. Acreditările lui erau impresionante. Iar aici, în Silicon Valley, povestea lui era una obişnuită. El îşi începuse

propria-i firmă de computere într-un garaj mic, după ce absolvise Stanford-ul, cu note maxime. După trei ani, firma lui mică a fuzionat cu o firmă electronică mai mare, unde el a urcat cu uşurinţă scara socială în cadrul corporaţiei. El era un nume recunoscut încă înainte de a împlini treizeci de ani. Atunci când a fost sugerată fuziunea cu Computer International, toată lumea s-a gândit că mica lui Compu-Tech va fi înghiţită în totalitate de imensa companie, o corporaţie multinaţională. Dar, după ce negocierile au fost încheiate, Andrew Carlson nu numai că a ieşit cu faţa curată, ci în prezent, într-o poziţie de egalitate cu directorii executivi ai marii companii. Fix la ora nouă, atunci când uşile liftului se deschiseră cu un zgomot lin, Kate era perfect calmă, gata pentru prima întâlnire cu şeful ei.

Auzi bătaia uşoară în uşa ei şi îşi ridică privirea. Mac Snowdon o oprea să-l vadă pe bărbatul din spatele lui. Oprindu-se în faţa biroului ei, Mac îşi puse amândouă mâinile pe suprafaţa biroului şi-i întâlni privirea, făcându-i cu ochiul în aşa fel încât numai ea putu să vadă. Apoi se îndreptă şi spuse cu voce tare:

— Drew Carlson, aceasta este noua ta asistentă, Kate Halloran.

În timp ce Mac se dădea la o parte, ea înţepeni, întrebându-se dacă celălalt bărbat a putut să-şi dea seama de şocul pe care încerca să-l ascundă cu disperare. Nu exista nicio îndoială cu privire la faţa aceea arogantă şi frumoasă, sau mustaţa aranjată şi neagră, care îl făcea să semene cu un actor de film chipeş şi sigur de el. Acesta era noul ei se îi Era faţă în faţă cu bărbatul misterios pe care-l întâlnise la motel cu o seară înainte.

CAPITOLUL 2

Ea îl studie în tăcere, doar în mod vag conştientă de umerii largi de sub costumul închis la culoare cu care era îmbrăcat. Privirea ei se ridică în sus, spre buzele pline şi senzuale, dar care nu zâmbeau, un bronz perfect de California, şi ochii negri, care nu arătau nicio idee de căldură sau recunoaştere. Şi totuşi, ea observă scurta inspiraţie, uşoara îngustare a ochilor, când s-au văzut prima dată. Era la fel de şocat ca şi ea. Ea încercă doar să spere că se poate controla la fel de bine ca şi el. Părul lui negru şi des a fost tăiat foarte scurt, şi totuşi câteva şuviţe erau uşor ondulate. O tunsoare proaspătă, ca să impresioneze personalul, se gândea Kate cu răceală. El îşi întinse mâna şi ea o strânse cu fermitate.

— Domnule Carlson; bine aţi venit la Computer International, spuse ea glacial, aruncându-i un zâmbet slab.

— Mulţumesc, domnişoară Hadley.

— Halloran, îl corectă ea.

— Corect. Zâmbetul lui, observă ea, era uşor strâmbat dându-i înfăţişarea unui pungaş. O măsură cu privirea, apoi îşi întoarse faţa spre uşa biroului lui Mac – acum biroul lui. După

ce uşa se închise în spatele lor, ea putu să audă vocea lui Mac, spunând:

— Kate poate să te ajute să intri mai uşor în obiceiurile de pe aici. Se va dovedi de neînlocuit. Replica seacă fu plină de sarcasm.

— Pentru asta e plătită. Şi, după raportul pe care l-am citit, plătită chiar foarte bine. Ea se încruntă la uşa închisă. În ochii unui mitocan! Lasă-l pe domnul Mare şi Tare să-şi găsească singur drumul pe aici. Acesta e bărbatul care, în mod clar, îi vizează postul! mai rău decât atât, bărbatul care a încercat să o agate cu o seară înainte. Un bărbat care arată mai mult ca un pirat, decât ca un vrăjitor al computerului, sau un executiv al unei companii multinaţionale. Nu va primi ajutor de la ea. Iritată, bătea darabana cu degetele pe birou. Calmează-te. Să nu faci nicio greşeală copilărească.

Îşi reaminti că, dacă nu avea să găsească o cale de a lucra cu acest bărbat, se va afla din nou la biroul de stenografe, cu o reducere de salariu. Nu are importanţă ce trebuie să facă pentru a-şi păstra slujba, o va face şi nimeni n-o va prinde vreodată plângându-se. Adevărul adevărat era că îşi iubea munca. A muncit din greu pentru a deveni asistenta unui director. A

supravieţuit la presiunile afacerilor. Munca era cea care o făcea să continue, era motivul ei pentru a se ridica din pat în fiecare dimineaţă. Va face tot ce se aştepta de la ea, şi mai mult dacă trebuie. Indiferent că lui Andrew Carlson îi place de ea sau o urăşte, el nu va găsi niciun motiv s-o înlocuiască.

Cei doi bărbaţi au rămas în spatele uşii închise aproape o oră. Când monitorul de pe biroul ei a târâit, aproape a sărit în sus, anticipând parcă chemarea.

— Da, domnule?

— Intră, te rog, domnişoară Hallon.

— Halloran. Kate strânse din dinţi. Se trezi dintr-odată ridicându-se în picioare, mergând ţeapănă, în timp ce deschidea uşa şi trecea peste carpeta groasă de culoarea stridiei, conştientă de ochii tăioşi care, într-o examinare rapidă, o măsurară rece din cap până în picioare. Verificarea lui îi cataloga costumul negru, bluza albă de mătase de prima calitate şi pantofii simpli din piele de viţel. Exista o singură notă mai stridentă în ţinuta ei profesională, brăţara delicată de aur de la gleznă, un dar special, pe care îl purta întotdeauna. Era foarte diferită faţă de hoinara udă leoarcă pe care el o văzuse cu o seară înainte.

— Ei, Kate, eu am plecat, spuse Mac Snowdon cu acel

minunat accent scoţian care îi făcea cuvintele sacadate şi optimiste.

— Oh, Mac…

— Niciun cuvânt în plus. Ne-am luat deja rămas bun.

Şi-au luat rămas bun, de mai multe ori, la cina oficială de acum o săptămână în urmă. Mac se aplecă, depuse un sărut patern pe obrazul ei şi ieşi în grabă pe uşă.

Totul se întâmplase prea repede. N-a fost pregătită pentru asta. Ea se aştepta ca el să rămână pentru prânz şi să joace rolul de tampon între ea şi acest nou-venit. Dar, bineînţeles, acesta nu era deloc felul lui Mac. El s-a grăbit pentru că nu voia să stea în calea înlocuitorului său. El voia ca acest bărbat să preia hăţurile fără niciun obstacol. Kate stătea zgâindu-se la uşa închisă, simţind un nod în gât. Se întoarse şi văzu privirea lui ţintuind-o, lucru care a făcut să i se ridice căldura în obraji.

— Ai vrea să recapitulăm împreună nişte date, domnişoară Hanley? Cuvintele repezi au plesnit-o, făcând-o atentă. El trase un scaun lângă al lui şi deschise o mapă groasă.

— Halloran. Voia să bată din picior de supărare.

El îşi înălţă privirea, ridicând întrebătoare o sprânceană.

— Halloran, repetă ea din nou, supărată în mod

inexplicabil la refuzul acestui bărbat de a-şi aminti un lucru atât de simplu.

El părea să-şi dea seama pentru prima dată cât de supărată era şi bătu cu palma în scaun.

— Da, Halloran. Voi ţine minte. Îşi dădu jos haina şi o agăţă pe spătarul scaunului lui. Avea o construcţie atletică, realiză Kate, ceva ce ea a admirat întotdeauna la un bărbat.

— Lătratul meu este, în mod sigur, mai rău decât muşcătura mea, Halloran. Stai jos. N-am să-mi înfig colţii în tine.

— Dacă o faci, are să-ţi pară rău. Am o piele foarte groasă.

— Bun. Vei avea nevoie de ea, murmură el, cu o urmă de aprobare. El studie linia zeflemitoare a gurii ei, părând să o observe pentru prima dată, apoi întrebă: Ai o soră mai mică? Ea clipi, ştiind unde vrea să ajungă, dar neputând să îl oprească.

— Nu. Sunt singură la părinţi.

— Atunci tu ai fost aseară. Nu era o întrebare. Era o constatare. Ea încuviinţă, întâlnindu-i privirea. El rânji, în timp ce deschidea un dosar şi împrăştia paginile pe biroul lui.

— Te-ai transformat în mod drăguţ. Ea roşi până în vârful

urechilor, apoi privi fix. În mod intenţionat, la hârtii.

— De unde aţi vrea să începem, domnule Carlson? Aş putea să vă explic ce am făcut până acum pentru noul circuit integrat. Sau preferați să aruncaţi o privire pe dosarul companiei din Paris pe care intenționăm s-o transformăm?

— Vom începe cu noul integrat.

— În regulă. Echipa de laborator a lucrat la acest proces aproape un an. Credem că suntem înaintea oricărui competitor.

— Bun. O privi în ochi, în timp ce-i vorbi. Banii dintotdeauna, se gândea ea. Ea îi citise dosarul. Câteva generaţii de sănătate şi bunăstare. Se vedea. Un bărbat ca acesta n-ar şti ce înseamnă să mergi la o universitate locală şi neînsemnată, muncind la fermă până să cazi din picioare, apoi să stai treaz toată noaptea tocind pentru examene. El îi observă încruntarea.

— Ceva nu e în regulă?

— Nu. Se întoarse din nou la muncă. Pentru următoarea oră şi jumătate, ei au lucrat, cu capetele apropiate, trecând prin dosarul care a fost elaborat în ultimele nouă luni, în legătură cu o firmă franceză, pe care Computer International intenţiona să o achiziţioneze.

În ciuda faptului că era iritată de prezenţa lui, se simţea

intrigată de mintea lui iscoditoare. A pus toate întrebările la subiect, acceptând aproape imediat problemele exacte.

— Vorbeşte-mi despre această companie din Franţa. Vocea lui era tăioasă, autoritară. Ea nu avea nicio îndoială că era obişnuit să dea ordine şi să-i fie executate fără întrebări. Avea un fel de a ţintui cu acei ochi furtunoşi, de câte ori se uita la ea, forţând-o să-i susţină privirea, chiar dacă ar fi preferat să se uite în altă parte. Bărbatul avea o prezenţă dominantă.

Alungându-şi distragerea de moment, îşi forţă mintea să rămână atentă la informaţiile din faţa lor. În timp ce ea vorbea, ochii lui nu i-au părăsit faţa nicio clipă. Începu să se întrebe dacă el poate vedea prin piele. Când, în cele din urmă, i-a răspuns la toate întrebările, mulţumindu-l total, el închise dosarul.

— De câte ori aţi fost la Paris tu şi cu Mac? întrebă el.

— Mac a fost acolo de două ori, luna trecută. Au fost numai discuţii preliminare. N-a avut nevoie de mine. Ea nu a adăugat faptul că Mac a fost bun s-o lase pe dinafară, ştiind că detesta să-l ştie singur pe tatăl ei în timp ce era în spital.

— Cum naiba ai… El îşi înghiţi vorbele pe care le rostise la mânie, şi numără, în minte, până la zece, înainte de a

continua, cu un ton perfect controlat: atunci, bănuiesc că primul nostru drum la Paris se va reduce la orbul condus de orb.

Kate îşi stăpâni mânia pe care o simţea că ţâşneşte din ea. Însemna un alt punct împotriva ei. Ea avea numai cunoştinţe secundare în legătură cu afacerea din Paris

— Uite… Halloran. Kate avu un moment de satisfacţie că cel puţin îi folosea numele corect. Apoi zâmbetul ei slab dispăru, în timp ce el adăugă:

— Hai să lămurim acum nişte lucruri. El expiră pentru a se linişti, încercând să se controleze, apoi spuse foarte calm: ştiu cum circulă bârfele într-o companie ca asta. Eşti obligat să le auzi de la cineva, aşa încât vom clarifica lucrurile de acum. Când am preluat postul de la Mac Snowdon, am vrut să am libertatea de a-mi alege singur echipa. Mac a insistat, spunând că meriţi o şansă. Mi-a garantat că vei avea toate cunoştinţele de care am eu nevoie şi că te vei dovedi valoroasă.

— Pot să vă asigur…

— Lasă-mă să termin, se repezi el. Îmi dau seama că eşti cam nouă în domeniul acesta. Un asistent trebuie să fie exact ceva – cineva care poate să mă asiste. De acum încolo, oriunde vei călători, mă aştept să fii lipită de spatele meu, ca umbra mea.

Fiecare dosar pe care-l voi citi îţi va fi trecut imediat ţie. Aştept ca tu să ţii minte fiecare informaţie şi voi aştepta un raport în scris, pe biroul meu, în fiecare dimineaţă, cu o evaluare completă a lucrurilor la care ne putem aştepta, problemele pe care să le rezolvăm, numele din formaţiunea europeană cu care ar trebui să devin familiar. Vei deveni computerul meu foarte personal. Este clar? În urma discursului său, ea privi în jos fixându-şi cu intensitate pumnii strânşi. Apoi îi întâlni privirea îngustată.

— O, da, vă înţeleg, domnule Carlson. Total. Ea inspiră prelung, apoi se ridică în picioare, lângă el, sperând, cel puţin, în avantajul înălţimii. Mă tem că zvonurile v-au luat-o înainte. Toată lumea de pe aici pare să se distreze pariind pe rezultatul întâlnirii noastre. De vreme ce amândoi suntem sinceri… Ridică un deget, ca pentru a-l atenţiona. Nu ştiu ce credeţi despre felul în care am obţinut postul acesta, dar adevărul este că l-am obţinut fiind cea mai bună din departamentul meu. Am fost aproape un an asistenta lui Mac şi, dacă vă luaţi ceva timp ca să verificaţi fişa, veţi afla că mi-a făcut un raport strălucitor. De acum încolo, spuneţi-mi doar. Ce vreţi să fac şi cum vreţi să fie făcut, şi eu voi avea grijă de restul. Cu un zâmbet îngheţat, ea

întrebă: mai doriţi ceva, domnule? Ochii îngustaţi o examinară meticulos, ridicându-se de la piciorul care bătea cu nerăbdare în podeaua carpetată, la lănţişorul subţire de aur care-i înconjura glezna, apoi sus, la şoldurile ei, la sânii agitaţi, zăbovind insistent pe despicătura întunecată dintre ei, apoi lunecând în sus spre linia batjocoritoare a buzelor ei. Ea se aştepta ca, în clipa următoare, să se uite în tavan. În loc de asta, fără nicio urmă de emoţie, el îi spuse, nepoliticos:

— Citeşte aceste dosare şi introdu-le în computer. Vreau un raport complet pe biroul meu dimineaţă. De asemenea, sună-i pe Matt Johnson şi pe Bill Davies la laborator. Stabileşte o întâlnire. El îşi privi ceasul de la mână. Astăzi la prânz, dacă sunt liber. Se opri. Nu, pentru a doua problemă, am s-o sun pe secretară. Mai am şi alte lucruri de discutat cu ei. O expedie brusc: asta e tot, deocamdată.

Kate se întoarse brusc, cu spatele rigid, ţinându-şi capul sus în timp ce traversa încăperea spre uşa care le separa birourile. Ea nu ştia că bărbatul de la birou o privea admirativ. Dosarul pe care-l citise nu-l pregătise întru totul în legătură cu ea. Femeia inteligentă şi ambiţioasă din dosar suna destul de diferit faţă de concentrarea intensă de energie care tocmai ieşise

înţepată din biroul lui. În timp ce începea să se obişnuiască cu liniştea, îşi dădu seama că încăperea era goală fără ea. În intimitatea biroului ei, Kate îşi apăsă fruntea cu pumnii strânşi, simţind cum creşte antipatia ei pentru Andrew Carlson, ca mânia din gâtul ei. Voia să izbească în masă, să ţipe, să arunce cu ceva. De ce şi-a pierdut liniştea în faţa acestui bărbat? Ce va face cu temperamentul acesta al ei? El a fost atât de rece, atât de reţinut, chiar şi atunci când a putut să-i vadă un muşchi tremurător în bărbie. Avea nevoie să facă ceva care s-o ajute să rămână în mizeria asta îngrozitoare şi poate, datorită frustrării, să trântească o vază de flori de perete.

În timp ce introducea dosarul în computer, fierbea datorită răcelii acestui bărbat. Ce sâcâială să reamintească de seara de dinainte! Şi apoi să confirme că el n-a vrut-o ca asistentă. Să-şi silabisească regulile mucegăite, ca şi cum ar fi scris o carte despre cum să conduci un birou. Ar distruge bărbatul şi aroganţa lui! Va fi obligată să petreacă mult timp cu acest dominator…

Ea se încruntă, concentrându-se. El se aştepta ca ea să îl însoţească la Paris. Nu numai o dată, ci de câte ori ar fi dorit el. Dacă avea de gând să-şi păstreze slujba, atunci nu vor exista

rugăminţi, oricât de important ar fi motivul. Totul va fi diferit acum, realiză ea cu inima strânsă. Tot ce avea de făcut era să menţioneze că tatăl ei are nevoie de ea, şi că nu dorea să călătorească pentru câteva săptămâni, şi noul ei şef va avea motivul care lipsea pentru a o înlocui din post.

Cum avea să se descurce cu asta? Tot timpul cât au lucrat împreună în biroul lui, n-a zâmbit nicio singură dată şi nici nu şi-a înmuiat tonul. Era clar că el o antipatiza la fel de mult, cât îl antipatiza şi ea pe el.

Avea nevoie de ceva preocupare ca să-i distragă gândurile. Puţin mai târziu, computerul ei începu să se blocheze. Să-l repare – ar fi exact lucrul de care avea nevoie pentru a înceta să mustăcească în legătură cu Andrew Carlson.

CAPITOLUL 3

— Eşti gata pentru prânz, Halloran?

Kate înlemni la vederea lui Andrew Carlson rezemat insolent de uşa biroului ei. Îndreptându-se, îşi trecu o mână pătată de cerneală peste sprânceană, îndepărtând o buclă rătăcită şi lăsând o dungă neagră în locul ei. Câteva pete întunecate pe frunte şi obraji erau dovada muncii ei. Elemente ale computerului erau împrăştiate peste tot pe podea.

— Ce… ce faci, Halloran? Ea se încruntă. Avea de gând să-i spună pe numele ăsta de acum încolo? Ea fierbea înăuntrul ei, ca răspuns la aroganţa lui. El ar fi putut avea cel puţin decenţa de a o avertiza mai întâi prin intercom că avea de gând să intre în biroul ei.

— Credeam că e clar. Îmi repar computerul.

— De ce n-ai sunat la întreţinere?

— Am sunat. Au spus că se vor uita la el mâine. Dar aveam nevoie de el acum.

În timp ce el privea, ea puse la loc piesele, îi închise capacul, şterse maşina cu o cârpă, apoi se uită în sus, exact la timp pentru a observa un rânjet pe faţa lui.

— Ce-i aşa de caraghios?

— Nimic. Numai că nu m-am aşteptat să găsesc în angajata mea un mecanic, Halloran. Dar, într-un fel, arăţi mai naturală acum faţă de cum erai în biroul meu. Ce alte talente ascunse mai ai?

Ea îl ignoră, întorcându-se să scoată nişte şerveţele parfumate din sertar.

— Nu ştiu de ce ar trebui să fii surprins. Computerele sunt specialitatea noastră.

Andrew Carlson înainta mai departe în biroului, îndreptându-şi cravata.

— Adevărat. Dar de obicei, nu le construim în birourile executive. Johnson şi Davies sunt liberi să ne însoţească astăzi la prânz. În timpul prânzului, mă vor documenta în legătură cu noua tehnologie pe care intenţionăm s-o vindem clienţilor europeni. Kate verifică sub biroul ei, căutând ceva, apoi se aplecă să privească atentă sub scaun. Andrew Carlson stătea în spate, admirând vederea spatelui ei.

— Asta e ceea ce cauţi? El îi ridică în sus pantofii pe care ea îi aruncase fără pic de ceremonie în spatele coşului de gunoi.

— Da, mulţumesc. Îţi băgă picioarele în pantofi.

Aruncând o privire rapidă în oglinda barocă ce atârna deasupra unei măsuţe contemporane din sticlă şi crom, Kate trase de o şuviţă rătăcită de păr şi îşi şterse petele de pe faţă. Ea îngheţă când îi văzu imaginea în oglindă lângă a ei, în timp ce-i îndrepta gulerul. Era un gest intim, ciudat, un gest care a făcut să-i sară inima în gât, cu toate că el părea să nu-şi dea seama.

Îi observă zâmbetul pe jumătate, în timp ce studia amestecul ciudat de mobilier din biroul ei, privirea lui mutându-se de la un scaun Art Deco de culoarea ciocolatei, zăbovind întrebător pe o măsuţă Carly American, de lângă el.

— Interesant, comentă el sec.

— Încercaţi să fiţi politicos? Cei mai mulţi dintre colegii mei se referă la biroul meu ca la o cameră de vechituri. Ultimii doi care l-au ocupat au avut gusturi foarte diferite.

— Şi ocupantul prezent le-a păstrat toate rămăşiţele? întrebă el şi o uşoară urmă de zâmbet încreţindu-i buzele.

— Numai lucrurile care mi-au plăcut. Multe dintre acestea îmi sunt prieteni vechi. Ştiu că fac să pară dezordinea mai mare, dar nu pot să le arunc. Mă fac să zâmbesc. Ca acest flamingo roz, spuse ea cu mândrie. Pasărea de plastic, spartă, probabil a avut zile mai bune împodobind curtea din spate a

cuiva. Acum stătea în echilibru, într-un picior, gata să-şi cufunde ciocul într-o scrumieră.

La semnul lui din cap, pe care ea îl luă ca pe unul de aprobare, spuse:

— Îmi place să vizitez pieţele de vechituri. Au cele mai minunate comori. Am găsit chiar acest opritor de uşă, de alamă, la o mică galerie din Carmel.

El îl studie cu interes, apoi îşi ridică privirea, pentru a o întâlni pe a ei.

— Conduci des la Carmel?

Kate nu putea suporta felul în care o studia, ca pe o molie sub microscop.

— Da. La fiecare sfârşit de săptămână. Mergem?

Ea se grăbi spre uşă. El îi ghici neliniştea. Părea să se simtă neliniştită cu el, dornică să pună o distanţă cât mai mare între ei. Îşi dădu seama că ea n-avea de gând să cedeze niciun pic. În timp ce ieşeau din clădire spre parcare, Drew spuse dintr-odată:

— Maşina mea e pe aici. Mâna lui trecu uşor peste spatele ei mic în timp ce o ghida de-a lungul trotuarului de beton. Instantaneu, ea se îndepărtă, alarmată de sentimentul

brusc pe care l-a avut în clipa în care degetele lui o atinseră. Aruncă o privire scurtă spre faţa lui. Nu era niciun semn că el şi-ar fi dat seama de ceva.

— Le-am spus celorlalţi că o să ne întâlnim pe chei la Diăngelo.

Kate trebui să zâmbească în sinea ei, în timp ce se aşeză pe scaun în Porsche. Acesta era unul dintre lucrurile care vor începe să-i placă la noul ei şef. Mac ar fi ales de obicei ceva mai simplu şi mai pentru afaceri, aici în oraş, departe de comerţul turistic, pentru prânzurile lor. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să călătorească tot drumul până la San Francisco, numai pentru un prânz de afaceri.

Al doilea punct în favoarea noului şef era maşina lui. Chiar de când i s-a permis pentru prima dată să conducă tractorul şi utilajele de la ferma, la vârsta de doisprezece ani, Kate s-a îndrăgostit de tot ce avea roţi şi, în mod special, de maşinile sport scumpe. Admira uşurinţa cu care manevra maşina alunecoasă.

Cheiul n-a încetat niciodată s-o vrăjească pe Kate. Drew conduse cu atenţie prin traficul aglomerat şi parcă. Cu un zâmbet strălucitor, se întoarse spre el.

— Îmi place locul acesta. Ţie nu? Agitat de mulţimea de la ora prânzului, Cheiul Pescarului roia de vânzători care aveau totul de la creveţi proaspeţi la aluat de pâine. Kate respiră adânc.

— O, simt mirosurile minunate de usturoi şi peşte. Umm, şi oceanul. Ceva în legătură cu locul acesta îi face pe oameni să zâmbească. Priveşte în jurul tău. Oamenii sunt atât de fără griji. Toată lumea e mereu într-o stare de vacanţă, doar fericiţi să se întâlnească cu alţi străini prietenoşi. Ea se opri, temându-se că a început să flecărească. Andrew Carlson îşi aplecă liniştit privirea spre faţa ei.

— Trebuie să fii din est, remarcă el.

— Nu. Sunt născută în California.

— Şi poţi să fii atât de entuziasmată în legătură cu asta? îşi ridică o sprânceană.

Mai potolită, Kate se deplasă încet de-a lungul cheiului spre restaurant. O briză dinspre apă îi flutură fusta, lipindu-i-o de şolduri. O şuviţă rătăcită de păr îi căzu pe sprânceană apoi trecu jucăuşă peste ochi. Aroma delicată a parfumului ei plutea prin aer. Un bărbat care ducea un copil pe umeri îi depăşi şi îi îmbrânci în mod stângaci. Mâinile puternice ale lui Andrew Carlson o prinseră cu greu de umeri pentru a o susţine. Speriată,

privi în sus în ochii negri ce păreau să licărească brusc cu o flacără puternică.

— Halloran, miroşi frumos, murmură el. O senzaţie de plăcere o străbătu şi simţi căldura ridicându-i-se în obraji. Imediat, mâinile lui căzură pe lângă corp.

Aceste reacţii îi erau atât de necaracteristice, ea roşi jenată din nou de felul în care emoţiile ei tulburătoare o trădau. Ce i se întâmpla?

Până când au ajuns la uşa restaurantului, respiraţia şi pulsul ei se liniştiră. Pregătindu-se pentru a-i întâlni pe colegii ei, Kate îşi trecu palmele transpirate peste fustă, apoi îl urmă pe chelner la masa lor, unde ceilalţi îi aşteptau stând jos.

Ea ştiu după privirile lor intense că erau curioşi în legătură cu noul bărbat care le va conduce echipa. Matt Johnson era cu EI. De aproape trei ani şi a ajutat la dezvoltarea unuia dintre integratele pentru computer care a revoluţionat industria. Când a venit prima dată la firmă, proaspăt ieşită din colegiu, Kate a avut ocazia, din când în când, să lucreze cu Matt în laborator. Era un glumeţ teribil şi de multe ori a făcut-o să râdă cu lacrimi de glumele lui copilăreşti. Tot timpul cât au lucrat împreună, ea nu l-a văzut niciodată pierzându-şi firea. Ochelarii

fără ramă încadrau ochii de un albastru deschis, încreţiţi într-un zâmbet prietenos. El îşi trecu o mână prin părul negru punctat cu fire albe.

— Andrew Carlson, acesta este Matt Johnson, spuse Kate.

În timp ce bărbaţii îşi strângeau mâinile, şeful ei spuse simplu:

— Spune-mi Drew. Kate se uită surprinsă de la un bărbat la altul. Andrew Carlson ei nu-i propusese asta. Era clar că şeful ei era dornic să formeze o camaraderie imediată cu ceilalţi angajaţi bărbaţi, în timp ce pe ea o ţinea la distanţă.

— Înţeleg. Acum o să ne adresăm unul altuia pe primul nume? întrebă ea înţepată.

— Da, bineînţeles. Drew îi aruncă o privire rapidă, apoi se întoarse spre celălalt bărbat.

— Acesta e Bill Davies, adăugă Kate, prezentându-l pe bărbatul mai tânăr. Imboldul de mânie încă îi ascuţea tonul. Bill Davies i s-a alăturat lui Computer International cu câteva luni înainte şi, datorită scrisorilor de acreditare excelente, şi-a găsit locul în echipa căreia i s-a încredinţat să ridice CI.În vârful pieţii internaţionale. Părul blond subţire îi acoperea fruntea şi cădea în

jurul obrajilor în genul tunsorii băieţilor germani. Combinaţia dintre părul deschis şi ochii mari, gri, îi dădea o înfăţişare de băieţel.

În timp ce Kate zăbovea cu o mâncare de spanac proaspăt, înainte de a savura excelenţii creveţi în usturoi şi sos de vin, Andrew Carlson îi interoga pe cei doi bărbaţi în legătură cu orice aspect al ultimei lor descoperiri. De câte ori unul dintre ei vorbea, el asculta cu atenţie, mâncând în mod mecanic. Era prea concentrat pentru a putea fi în stare să-şi dea seama ce gusta.

— Desert? o întrebă el încet, în timp ce chelnerul se agita.

— Nu, mulţumesc. În timp ce ceilalţi comandau, el murmură:

— Ai putea să încerci ceva. În mod sigur, nu trebuie să te îngrijorezi de silueta ta.

Privirea lui trecu peste ea fugitiv, determinându-i inima să-i sară în gât. Era redusă la o tăcere jenantă. Oare el încerca să-i liniştească penele zburlite?

— Bine. Dacă insişti. Ea comandă un preparat; o prăjitură pisată, lipicioasă, fructe și îngheţată, totul acoperit cu frişca, alune şi ciocolată rasă.

— Mai vrei ceai? întrebă el, când ochii lui îi întâlniră pe ai ei. În colţul buzelor lui juca un zâmbet poznaş. Râdea de ea?

— Da, ar fi bine. Se întrebă dacă obrajii ei arătau atât de fierbinţi cum îi simţea, dar rezistă impulsului de a îşi apăsa palmele pe faţa în flăcări. Lucrul acesta îi era atât de impropriu, încât se simţea alarmată. Se comporta ca o adolescentă prostuţă şi stângace. În timp ce Bill Davies începu o lungă explicaţie a realizării celui mai nou circuit integrat, Drew îi turnă absent ceai lui Kate, apoi îi oferi o felie de lămâie. Ea era conştientă de coapsa lui care se lipea de a ei în separeu, şi de fiecare dată când umărul lui se freca de al ei era parcă avertizată în mod neplăcut. Şi totuşi, o privire fugitivă în direcţia lui, i-a revelat un profil sigur şi ochii atenţi la bărbatul din faţa lui.

Drew se zgâia la Bill Davies, dar cu ochii minţii lui însă vedea sumedenia de pistrui care mărşăluiau pe nasul femeii obraznice de lângă el. I-ar fi plăcut să sărute fiecare dintre aceşti pistrui copilăreşti. Gândul i-a venit pe nepusă masă, trimiţându-i o senzaţie rapidă de dorinţă prin el. Cu disciplina datorată anilor de efort, se străduí să se concentreze la ceea ce spunea Bill.

Între timp, Kate, îşi termină a doua ceaşcă de ceai şi era convinsă că noul ei şef reuşise să pună mult mai multe întrebări

într-o singură oră, decât ar fi putut cei mai mulţi oameni să gândească într-o săptămână. Dacă îşi va aminti tot ce s-a spus în decursul acestui prânz, bărbatul avea un creier ca de enciclopedie.

Ca printr-un acord de la sine înţeles, bărbaţii au încetat să vorbească, atunci când I-au văzut pe Drew privindu-şi ceasul. Îi dădu chelnerului cartea de credit, apoi se ridică în picioare când acesta i se înapoie. Ceilalţi l-au urmat spre ieşirea din restaurant. Pe chei, bărbaţii şi-au strâns mâinile, apoi se despărţiră. Kate mergea alături de Drew, care era dus pe gânduri. În timp ce mica maşină ţâşnea de-a lungul străzilor abrupte cu curbe ale San Francisco-ului, Drew spuse dintr-odată:

— Vorbeşte-mi despre Matt Johnson.

— E foarte conştiincios. Strălucitor dar ea căută la nimereală cuvântul potrivit – limitat. Ascultă orice sugestie şi, în cazul în care crede că cineva are o idee mai bună decât el, e dornic să încerce. E uşor să lucrezi cu el întotdeauna echilibrat, fără nervi şi, în mod sigur, fără probleme personale.

Kate se întoarse la timp pentru a vedea zâmbetul lui Drew.

— Exact genul tău de sfânt, nu-i aşa? Ea clipi, încântată

dintr-odată de felul în care zâmbetul îi transformă trăsăturile cizelate făcându-le aproape calde.

— Am exagerat puţin, nu-i aşa? în regulă, voi încerca să fiu mai obiectivă în viitor. Dar bănuiesc că e clar că mă gândesc la lumea lui Matt.

— O.K. Spuse el, studiind traficul prin oglinda retrovizoare. Acum, dă-mi datele despre Davies.

— Dosarul lui personal e plin cu elemente entuziaste. Destul de asemănător cu dosarul lui Matt, bănuiesc. Foarte inteligent, un muncitor excelent, ambiţios şi a ajutat la dezvoltarea unuia dintre cele mai bune programe la cel mai mare concurent al nostru, înainte de a veni la noi.

— Ce ştii despre el personal? Kate se întoarse pentru a studia profilul ascuţit al bărbatului de lângă ea.

— Mă tem că nimic. N-am avut niciodată posibilitatea să lucrez cu Bill Davies. Cunosc numai ceea ce am citit în dosar.

— De ce a venit la C.I?

— Bănuiesc că i-am oferit un salariu mai bun. Vrei să îţi dau dosarele atunci când ne întoarcem?

— Da. El introduse maşina pe un culoar de ieşire şi o parcă într-un spaţiu îngust. Şi adu-mi şi dosarul tău. Am să

citesc dosarul personal al fiecăruia dintre voi. Acum, aş vrea să completez dosarele. Şi, Halloran, adăugă el, întorcându-se spre ea, nu încerca să mă influenţezi din nou. Am să-mi fac singur o idee despre calitatea muncii depuse de echipa lui Mac. Ea luă cunoştinţă de lipsa de căldură din tonul lui şi de faptul că el s-a referit la ei mai mult ca la echipa lui Mac decât ca la propria-i echipă.

— Şi, apropo, Halloran, spuse el în timp ce erau în lift. Să mai stabilim un lucru. N-am intenţionat să te exclud dintre ceilalţi. Aş prefera să folosiţi cu toţii primul nume atunci când îmi vorbiţi.

— Bine. Ea se întoarse pentru a-l studia. Andrew?

— Drew, o corectă el. Numai bunica îmi spune Andrew şi atunci foloseşte un ton care nu-mi lasă nicio îndoială că am făcut ceva rău. Lui Kate i se păru dificil să şi-l imagineze pe acest bărbat autoritar ca pe un băieţel în mod special unul care ar putea vreodată să facă ceva rău.

Poate, se gândi ea, voi inventa o imagine a unui băieţel afurisit de câte ori am nevoie să mi-l închipui ca pe un bărbat mai uman. Când uşile liftului se deschiseră, ea zâmbea gândindu-se la întorsătura pe care o luaseră gândurile ei.

La ora cinci, Kate lăsă dosarele personale pe biroul lui Drew şi se întoarse în biroul ei. A fost o zi lungă şi emoţionantă şi simţea cum un început de oboseală îi bloca eficienţa. Mâine va fi mai uşor, îşi promise ea.

Îndreptându-se spre ieşire, se opri la biroul secretarei.

— Ei, Kate, cum a fost să-ţi petreci ziua cu noul nostru băiat-minune?

Kate făcu o grimasă spre Martha Grady. Chiar Martha se putea numi o minune. După ce a crescut şase copii, s-a întors în lumea afacerilor, ca dactilografă. De fiecare dată când firma oferea o etapă de promovare a iscusinţei, Martha era prima. După ce trecuseră trei ani de când era acolo, ea a devenit o stenografă la birourile executivilor. Şi, în timpul ultimului an, ea a înlocuit-o pe o secretară mai tânără, care a plecat la Houston. Lucrând în jurul atâtor femei tinere şi ambiţioase, Martha se denumea singură mamă a companiei. Fiind secretara celui mai tânăr vicepreşedinte executiv, Martha ştia că în curând va fi obiectul multor glume de birou.

— Ar fi putut, cel puţin, să aibă decenţa să aibă părul grizonat, spuse Martha cu un chicotit. Apoi studie faţa lui Kate,

observând semnele de oboseală.

— O zi dură, draga mea, sau a fost weekend-ul?

Kate zâmbi, ridicând din umeri la auzul întrebării. Ştia că toată lumea din departamentul lor încerca să speculeze unde merge ea în fiecare weekend. Nu era vorba că n-ar fi dorit, câteodată, să poată să se confeseze unor colegi, mai ales cuiva atât de grijuliu ca Martha, dar ceva din felul de a fi al lui Kate o făcea să dea înapoi. Ea şi Paddy nu s-au bazat niciodată pe străini. Ar fi fost un semn de slăbiciune. Nu. Va face faţă la asta de una singură. Acesta era genul unui Halloran. În graba de a ajunge la spital în fiecare weekend, şi-a făcut un obicei de a refuza ofertele de a-i însoţi pe colegii ei la săptămânala băutură de după servici, de vineri. De obicei, ei îi acceptau refuzul râzând, dar a auzit zvonurile, mai ales după ce a rupt logodna. Câţiva dintre ei făceau chiar aluzie că ea avea un iubit misterios de weekend.

— Cred că vârsta, Martha. Aşteaptă până ajungi şi tu aici. Martha chicoti.

Cu un gest, Kate ignoră uşa deschisă a liftului şi se îndreptă spre scări. Petrecându-şi atâtea ore la birou, folosea scările de câte ori putea, reamintindu-şi că o parte din oboseală

ar putea fi înlăturată prin exerciţii regulate.

În timp ce cobora scările, auzi ecoul unor alţi paşi în spatele ei. Întorcându-se, fu surprinsă să-l vadă pe Drew Carlson.

— Văd că nu sunt singurul care mă apuc de exerciţii de câte ori şi oriunde pot. O ajunse din urmă. Faci asta de multe ori?

— Da. Tot timpul, de fapt. Mi s-a spus că poate preveni sedentarismul secretarelor. Ochii lui alunecară peste silueta ei subţire, apoi se întoarseră să-i susţină privirea.

— În mod sigur, are efect în cazul tău. Ea clipi şi-şi întoarse privirea din faţa ochilor lui fermi, din care lipsea total strălucirea de viclenie.

Haina era aşezată pe braţul lui. În mână ducea o servietă diplomat care, ea ştia, era plină de documente.

— Practici sportul cu racheta, Halloran? o întrebă el întâmplător, ţinând pasul cu ea.

— Câteodată. Dar în ultimul timp nu prea am avut când.

— Bun, şi eu sunt puţin obosit. Încă n-am avut posibilitatea să văd sala de gimnastică a companiei. Poate vrei să mă duci acolo o dată.

— Poate. Ea împinse uşa de la parter s-o deschidă şi o ţinu deschisă până când el reuşi să iasă cu geanta.

— Ce ai zice să mergem acum, înainte de cină? Ochii lui, observă ea, păreau chiar mai întunecaţi în soarele după-amiezei târzii.

— Mă tem că nu se poate. Sunt prea obosită după… lungul weekend, încheie ea cu o voce slabă. Drew observă cum i se înroşesc obrajii.

— O.K. Poate altă dată, spuse el cu o voce lipsită de intonaţie. Noapte bună.

— Noapte bună. Se întoarse înspre locul de parcare, simţind o răbufnire de emoţii contradictorii. Noul ei şef era o dilemă. Într-un minut furios şi distant, şi în următorul părea aproape prietenos.

Până ce ajunse la maşina ei, se simţi mai calmă, aproape normală. Detesta felul în care Drew Carlson îi alunga toate celelalte gânduri din minte. O cină uşoară, o baie prelungită, fierbinte, şi un somn adânc va face minuni.

În timp ce se îndepărta cu maşina, nu-şi dădea seama că bărbatul care o făcea să mediteze atât de mult încă stătea lângă maşina lui, privind pe furiş prin lumina slabă a soarelui,

urmărind-o.

— Ai grijă, Kate. Băiatul-minune e într-o stare mizerabilă.

— Asta nu e nimic nou. Vrei să spui că e deja aici?

Kate gemu la încuviinţarea din cap a Marthei.

— Nu e caraghios să ai un perfecţionist pe post de şef? chicoti Martha în timp ce Kate se îndepărta. Grăbindu-se spre biroul ei, Kate îşi dădu jos trenciul de culoare kaki şi îl puse în dulap. Atârnându-şi umbrela udă leoarcă de un cui, îşi scutură capul, stropind în jurul ei cu picături de ploaie.

Era o zi perfectă pentru proastă dispoziţie. Ploua neîncetat de zile întregi. Kate se întrebă dacă starea vremii ar putea să influenţeze pe cineva în acest fel. Cel puţin fermierii erau fericiţi. Paddy îi spunea asta întotdeauna. Intercom-ul ei târâi.

— Da?

— Văd, că în sfârşit, răspunzi, Halloran. Vocea lui Drew suna la fel de ameninţătoare ca cerul plumburiu de afară. Vino în biroul meu.

Când deschise uşa care le separa birourile, Kate îşi îndreptă umerii în mod inconştient. Se părea că în ultimele săptămâni care au trecut, ea şi Drew Carlson au fost, în mod

alternativ, când agresivi, când atenţi, atacându-se sau evitându-se cu grijă, într-un efort de a-şi da seama fiecare de puterile şi slăbiciunile celuilalt.

— Înainte de a scoate o singură vorbă aşa vrea să ştii că sunt punctuală. De fapt, un minut mai devreme. Cu mâinile în şolduri, ea se apropie de biroul lui Drew.

El nici cel puţin n-a încercat să-şi ascundă nerăbdarea.

— Da. Văd asta. Stai jos. Când se aşeză, îi spuse, fără nicio introducere:

— Sper că întotdeauna ai un bagaj pregătit. La privirea ei surprinsă, el adăugă:

— Plecăm mâine la Paris. Vreau să studiem foarte serios firma pe care intenţionăm s-o obţinem, şi am nevoie de timp ca să le inspectez laboratorul. Parcă îmi spuneai că e în afara Parisului?

Kate îşi umezi buzele uscate cu vârful limbii. Mâine. Miercuri. Nu se va întoarce până la sfârşitul săptămânii. Drew a ştiut despre plecare de la începutul săptămânii? Probabil. Şi nu s-a deranjat să-i spună un cuvânt până acum.

Drew încetă să răsfoiască paginile de pe biroul lui, pentru a-i studia faţa. Supărarea ei era foarte clară.

— Ţi-e teamă să zbori cu avionul, Halloran? o întrebă el.

Ea simţi cum se enervează. Nu avea importanţă că planurile ei de sfârşit de săptămână vor fi schimbate. Era atât de lipsită de importanţă în faţa lui, încât nici nu se deranjase s-o avertizeze.

— Halloran, zburăm la Paris. Halloran, fă-ţi bagajele şi fă-ţi curat pe birou până mâine. Halloran? Ce se întâmplă? Ţi-am stricat marea întâlnire?

Ea tresări, în timp ce el zâmbea inocent.

— Ţi-e teamă să zbori? întrebă el din nou, mai drăguţ, atunci când ea nu se obosi să-i răspundă.

— Nu. Nu. Nu mă deranjează să zbor cu avionul. Ea-şi feri privirea.

— Şi atunci care-i problema?

— Nimic. Nicio problemă, spuse ea tăios.

— Bun. O sâcâia să-şi dea seama că aproape reuşise să-i alunge supărarea.

— Aş vrea să arunci o privire peste aceste dosare şi să îmi dai un raport înainte de a pleca astăzi. Îi întinse un teanc de hârtii. N-are niciun rost să vii mâine la birou. Dacă îmi explici unde locuieşti, am să te iau în drum spre aeroport. I-am dat

instrucţiuni Marthei să ne cumpere bilete la avionul J.F.K. De la ora trei, pentru legătura din New York. Asta înseamnă că aş putea să te iau în jurul prânzului. Kate se întinse amorţită spre dosare şi încuviinţă din cap. Răspunsul ei era mecanic. Dar, în mintea ei, rupea dosarele în bucăţele mici şi le arunca, bucată cu bucată, în capul lui pompos.

— Am să-ţi desenez o hartă înainte de a pleca de la servici. În timp ce stătea în picioare, ea îi întâlni privirea cercetătoare. Mai e ceva?

— Nu. Am o întâlnire la zece. Ar trebui să fiu înapoi pe la ora patru. Dacă nu, ne revedem mâine la tine. Când ajunse la uşă, el o strigă:

— Dacă ai ceva cumpărături de ultim moment de făcut, ia-ţi o pauză de prânz mai lungă. Ea închise uşa fără să-i răspundă Mulţumesc pentru nimic, se gândea ea încăpăţânată. La biroul ei, căută o linie cu exteriorul, şi formă un număr din Carmel. Acesta era weekend-ul în care tatăl ei trebuie să se întoarcă acasă. Plănuise să-şi petreacă timpul cu el, să-l instaleze confortabil, şi apoi să caute o asistenţă, din zonă care să îi supravegheze terapia în timpul săptămânii. Firea lui independentă a fost deja greu încercată de lunga şedere din

spital. Kate îşi muşcă buza. Acum, în loc să-i uşureze întoarcerea la viaţa independentă de acasă, era obligată să recurgă la ceva ce ştia că el va detesta.

La spital, cunoscuse o asistentă care era aproape la fel de dură ca Patrick Halloran. Kate bătea nervos cu stiloul în birou în timp ce asculta apelul insistent la celălalt capăt al firului. Numele asistentei era Maggie. Era singurul nume pe care-l auzise vreodată. Niciun altul. O, dă Doamne să ştie cineva despre cine e vorba, se ruga ea.

Personalul de la biroul spitalului era, în mod sigur, prea redus şi suprasolicitat. A avut nevoie de zece minute, de pagini răsfoite, înainte ca cineva să găsească un nume şi un număr de telefon pentru asistenta pe care o căuta Kate.

Maggie Cole, Văduvă. Vârsta cincizeci şi cinci de ani. Scrisori de acreditare excelente.

Kate zâmbea în timp ce forma numărul, reamintindu-şi duritatea femeii, prima oară când Paddy şi-a oprit terapia.

— Maggie Cole? Numele meu este Kate Halloran.

— Fiica lui Patrick. Ce mai faci? Vocea veselă o făcu pe Kate să răsufle uşurată:

— Vă amintiţi de mine?

— Bineînţeles. Patrick e puţin… greu de uitat, remarcă ea cu un chicot.

Kate râse, relaxându-se.

— Aşa e. Şi el este motivul telefonului meu.

În cât mai puţine cuvinte posibil, Kate îi explică necesitatea de a călători şi temerile ei că, fără cineva care să îl înghiontească mereu, tatăl ei ar putea renunţa la terapie şi să piardă puterea şi mobilitatea pe care le-a câştigat în ultimele luni.

— M-am gândit la dumneavoastră, doamnă Cole, pentru că puteţi stăpâni temperamentul lui Paddy, mai bine decât celelalte asistente.

Din nou, Kate auzi un râset călduros.

— Te rog, spune-mi Maggie, îi propuse femeia mai în vârstă. Şi da, cunosc temperamentele irlandeze. Tatăl tău nu m-a intimidat niciodată, o singură clipă măcar. Acum venea partea mai dificilă.

— Ştiu că-ţi cer prea mult, Maggie. Noi vorbim acum despre un servici complet, cel puţin la început. Şi Paddy va detesta implicarea ta în viaţa lui. Întotdeauna a fost în stare să se

descurce atât de bine de unul singur. Dar, de data asta, cred că nu o poate face fără ajutor.

— Sunt de acord cu tine. Kate îşi ţinu respiraţia la tăcerea care se lăsă la capătul celălalt al firului.

— E ciudat să mă suni tocmai acum. Vorbea mai încet. Rutina din spital a început să devină greoaie. Dar nu-mi găseam o motivaţie pentru a pleca. Şi am nevoie de salariu. Dar aceasta… Kate o întrebă cât anume ar considera că este o plată corectă, apoi se puseră de acord în legătură cu termenii ei, ea calculă mintal care va fi reacţia tatălui ei în clipa în care va auzi ce salariu trebuie să plătească pentru „mica dictatoare”, cum a numit-o o dată, la mânie, pe Maggie Cole.

Vocea de la celălalt capăt al firului deveni mai hotărâtă.

— Am impresia, Kate Halloran, că tocmai ţi-ai angajat o asistentă pentru tatăl tău supărăcios. Cele două femei chicotiră, îşi completară aranjamentele apoi închiseră. În cazul în care Kate şi-a închipuit că această conversaţie era dificilă, cea care urma era infinit mai dură. Ştia cât de mult aştepta tatăl ei să se întoarcă acasă şi s-o aibă pe ea acolo, cu el, cel puţin pentru primul weekend. Se întări pentru furtuna inevitabilă.

CAPITOLUL 4

Kate îşi închise valiza cu o pocnitură şi aruncă o privire atentă prin dormitorul intim dar aiurit din apartamentul ei. Avându-şi bagajul tras în faţa uşii, îşi turnă o cană de cafea şi se uită la ceas. Era gata şi mai avea încă zece minute libere.

A împachetat atentă pentru această călătorie, ştiind că prima impresie este esenţială. A fost o încântare să doarmă până mai târziu şi să împacheteze fără grabă pentru groaznica călătorie ce o aştepta. Îşi spălase părul frumos şi îl răsuci simplu la ceafă. O rochie bogată din jerse de lână de culoare roşie, un guler simplu şi mâneci lungi care se îngustau înspre încheietură, se mula pe unduirile corpului ei şi dădea impresia că zboară cu fiecare pas pe care-l făcea. Ştia că va călători uşor şi că, la sfârşitul călătoriei, va arăta la fel de proaspătă ca atunci când a îmbrăcat-o. Peste aceasta purta un taior negru. Pantofi negri din piele fină de ied şi o servietă de piele scumpă, de culoare neagră, îi completau ţinuta. La fereastra bucătăriei apartamentului ei aşezat pe coasta de deal, sorbi din băutura aburindă şi privi spre Silicon Valley, care se întindea sub ea, ca o fotografie dintr-o broşură turistică.

Era numit Silicon Valley pentru că cea mai mare parte a industriei localizată acolo se baza pe computere şi electronică. Nu era un oraş mare. De fapt, se întindea de-a lungul ţărmului vestic al golfului San Francisco, de la suburbiile Palo Alto în celălalt capăt al întinderii urbane a oraşului San José.

Bulevardele largi şi curate, plantate elegant cu copaci şi arbuşti, înconjurau clădirile ferme din oţel cu acoperişuri strălucitoare din ţiglă. Peste tot exista sentimentul de prospeţime inconştientă. Dar totuşi, oraşul reflecta industria care a înflorit în el: o tehnologie îndrăzneaţă, nouă, care s-a avântat cu capul înainte, în necunoscut. La fel ca în toate oraşele noi, industriale, existau parcuri de rulote şi la margine, întinderile plate de terenuri pentru ferme, ce încă erau cultivate în umbrele giganticelor corporaţii. Serele se lipeau de blocuri, de-a lungul unor şiruri perfecte de clădiri cu apartamente. Şi în jur la toate acestea, împrejmuind valea, erau acele dealuri sterile de culoare maro numite Diablo Range. Când Porsche-ul strălucitor luă curba, Kate vărsă cafeaua în chiuvetă, clăti ceaşca! cuplă dispozitivul robotului, apoi se grăbi spre uşă.

— Bună, spuse ea, încercând să nu se uite prea atentă la silueta înaltă îmbrăcată într-un costum, elegant cu dungi.

— Bună. Asta e totul? întrebă el, privind singura valiză mare şi geanta din material textil.

— Da. Culoarea asta îi stă nemaipomenit, se gândea el; Ciudat, n-ar fi crezut niciodată că oamenilor roşcaţi le stă bine în roşu. Şi totuşi; părul ei nu era chiar roşu. N-ar putea să îl descrie nici ca fiind roşcat. Luxuriant Strălucitor. El ar putea să găsească o mulţime de adjective, dar niciunul din ele suficient. Dorea să-i spună cât de bine arată? dar ar fi roşit. Şi se va eschiva. A observat asta la ea în ultimele săptămânii Nu era în stare să primească un compliment cu plăcere: Sau orice altceva personal. Chiar dacă lucrau bine împreună, ea continua să-l ţină la o distanţă rece.

În timp ce ridica valiza, privirea lui trecu peste apartamentul drăguţ. El observă scaunele care te invitau să iei loc, tapiţate cu un material cu dungi galbene şi verde deschis şi canapeaua asortată, aproape sufocată de pernele îmbrăcate cu motive florale în aceleaşi nuanţe. Plante înflorite pe fiecare pervaz şi în fiecare pată de lumină din încăpere. Într-un colţ al camerei, era un suport imens şi, cocoţat pe el, un uriaş papagal chinezesc.

— Chilipir din piaţa de vechituri? Ea îi urmări privirea şi

încuviinţă din cap.

— Mi-am dorit întotdeauna un papagal, dar m-am gândit că unul adevărat s-ar putea simţi singur în timp ce eu sunt la servici, aşa încât Pol a devenit un înlocuitor.

— O pisică n-ar fi ceva mai obişnuit? Ea ridică din umeri.

— Cred că Pol mi se potriveşte. El râânji, şi ea se îmbujora când îi simţi privirea trecând încet peste ea.

— Poate ai dreptate, Halloran. Îşi luă geanta din material textil sub braţ şi deschise uşa, simţindu-i privirea fixă asupra ei în timp ce o urma spre maşină.

Când se grăbeau spre aeroport, el îi arătă norii mari, încercuiţi cu halouri aurii şi luminaţi din spate de soarele strălucitor.

— O zi bună pentru zbor. El se întoarse s-o studieze, înghesuită lângă uşă, arătând ca şi cum ar vrea să sară în orice moment din maşina în mişcare. Erau în ea două persoane? O vagabondă în jeanşi ponosiţi, o femeie de afaceri în haine elegante? O micuţă căreia nu îi era teamă să spună ce gândeşte şi o fetiţă înspăimântată care încerca să se ascundă în tapiţeria maşinii?

— Halloran, eşti sigură că nu te deranjează să zbori cu

avionul?

— Da.

— Dacă tu spui. Absent, el apăsă bricheta de la bord şi scoase o ţigară din pachetul lui. Ea îl privi în tăcere în timp ce şi-o aprindea, trăgând adânc fumul în piept, apoi ţinându-şi mâna lejer pe volan.

— Ai verificat temperatura la Paris? întrebă el. Ea încuviinţă din cap.

— Între cincizeci şi cinci şi şaizeci. Posibile averse. Ca şi acasă.

El râse încetişor la tonul vocii ei.

— Va fi drăguţ să călătoresc cu tine. Îi aruncă o privire. Pot să mă gândesc la câteva duzini de femei care ar fi foarte emoţionate să meargă la Paris.

— Sunt emoţionată. Nu crezi?

— Ummm. Răsuci volanul şi dirija mica maşină cu uşurinţă prin traficul de prânz.

Maşinile, înghesuite una după alta pe şosea, ca tot atâtea furnici, erau adunate în şiruri ordonate. În ciuda greutăţii pe care o simţea părăsindu-l pe tatăl ei în acest weekend dificil, Kate trebui să zâmbească la ciudata imagine pastorală. Vacile care

păşteau sub liniile de înaltă tensiune, case ce îmbrăţişau marginile colinelor păreau spânzurate, suspendate, de o tenacitate adevărată. De cealaltă parte a şoselei, erau acele incredibile dealuri ca de aur. Era o scenă atât de tipic californiană. Şi Kate, crescând în California, n-a încetat nicio clipă s-o iubească.

Aeroportul internaţional din San Francisco era plin de o mulţime de oameni grăbiţi şi din toate ţările, vorbind o mulţime de limbi. Kate şi Drew au stat împreună, în picioare, la verificarea bagajelor lor şi pentru a primi confirmarea locurilor, apoi s-au aşezat în aşteptarea anunţului de îmbarcare. Mai târziu, în uriaşul avion care se îndrepta spre New York, stăteau aplecaţi asupra actelor, ocupându-se de afaceri, pregătind rapoarte.

Cu schimbarea orei, au ajuns la JFK la ora unsprezece seara. Luminile strălucitoare ale New York-ului le ofereau un bun venit călduros, cu toate că le-au băgat în seamă cu greu. Trei ore mai târziu, se îmbarcau pentru ultima etapă a călătoriei lor. Pe Kate, excitaţia datorată călătoriei, îngrijorarea datorată întoarcerii tatălui său acasă, şi multitudinea de detalii pe care le văzuse, o obosiră. Imediat ce uriaşul 747 ajunse în aer, Kate

adormi liniştită.

Avionul se înălţă, apoi păru că atârnă suspendat de o mare nesfârşită de flori ca cele de nalbă mare. Sus pe cer strălucea puternic un soare auriu, pătrunzând prin fereastra rotundă a avionului.

Drew se întoarse s-o studieze pe femeia adormită de lângă el. Adora ce făcea lumina soarelui cu părul ei roşcat, scoţând în evidenţă toate şuviţele roşcate ascunse, preschimbându-i marginile în flăcări. El se plecă spre ea, numărându-i pistruii care-i acopereau uşor nasul. Pete minunate, se gândea el cu un zâmbet. Un nas micuţ, cârn, pe care ea putea să-l ridice în sus mult mai mult decât orice altă femeie pe care el a cunoscut-o. Ochii lui îi urmăriră pometii înalţi ai obrajilor, buzele moi, uşor depărtate şi junghiul de dorinţă deveni o căldură ce se scurgea prin membrele lui. Limba i se mişca în spatele dinţilor încleştaţi şi se forţă să-şi îndepărteze privirea de la gura ei tentantă.

O bărbie micuţă şi atât de fermă, se gândea el, care ieşea sfidător înainte de câte ori ceva îi provoca temperamentul irlandez. Ce încurcătură! Dacă vreodată va fi implicat în vreo luptă, spera ca ea să fie de partea lui.

Observând mişcarea uşoară a genelor negre, le văzu

clipind.

Kate se trezi ca un copil. Într-o secundă dormea adânc, în următoarea era trează de-a binelea. Genele lungi, mătăsoase, se aplecară peste pielea de porţelan, apoi pleoapele se deschiseră larg lăsând să se vadă ochii căprui, somnoroşi. Primul lucru pe care l-a văzut a fost privirea întunecată a lui Drew studiind-o de aproape. Derutată, îi susţinu privirea pentru o clipă, apoi se încruntă şi privi imediat spre hârtiile întinse pe masa suport din faţa lui.

— Eu dormeam în timp ce tu munceai. El observă că vocea ei era mai profundă, aproape fără respiraţie, când se trezeşte din somn.

— De fapt n-am făcut prea mult. Ciocănea distrat cu creionul, jenat că a fost prins privind-o.

— Mi-ai citit raportul? întrebă ea

— Da. A fost O.K., Halloran. Adevărul era că a fost de-a dreptul impresionat când a citit raportul. El nu exagera deloc. Era capabilă.

— Ai vrea să trecem în revistă nişte lucruri acum? Ea se străduia cel puţin să dea aparenţă eficienţei ei normale.

— Da. Am pierdut destul timp. Tonul lui deveni aspru.

Ea se îndreptă, conştientă în mod supărător că părul i-a alunecat din cocul legat la ceafă şi căzuse în şuviţe subţiri peste tâmple şi obraji. Rochia i se răsucise uşor şi a trebuit să se lase spre Drew pentru a putea s-o îndrepte. Un pantof i-a alunecat din picior şi îl căută neîndemânatică cu piciorul numai în ciorap. Piciorul ei îl atinse pe al lui, iar ea privi repede în jos. Unde o fi pantoful ăsta?

— Asta e ceea ce cauţi? întrebă el sec, ridicând un pantof mic.

— Umm. Da, mulţumesc. Drew îşi suprimă un zâmbet în timp ce ea se aplecă să îşi încalţe pantoful. După o căutare îndelungată sub scaunul ei, îşi scoase servieta de piele, trie actele şi alese documentele de care avea nevoie. Scoţându-le din servietă, se întoarse spre el.

— În regulă. De unde vrei să începem?

— Pagina şase, Raportul financiar. În timp ce ea răsfoia paginile, el o întreba muşcător

— Ce s-a întâmplat cu logodna ta?

El aproape că înjură de nemulţumire. N-ar fi vrut să spună asta. Cuvintele pe care le gândise în timp ce ea dormea, pur şi simplu i-au ţâşnit pe gură. Ochii ei se îngustară. Cum naiba s-a

ajuns la asta?

— Asta n-ai citit-o în dosarul meu. Vocea ei era sarcastică. Te-ai bălăcit în lăturile mizerabile ale biroului, în ultimul timp, Drew?

— Coboară-ţi vocea, Halloran. El se încruntă. În regulă, cred că a fost ceva total pe dinafară. Dar am auzit că ai fost logodită pentru aproape un an de zile. El îi studie expresia întunecată, întrebându-se cât mai are până să explodeze. Sunt puţin încurcat. Nu e puţin cam mult?

Ea îşi încrucişa braţele într-un mod sfidător.

— Cred în logodnele lungi. Cum a amestecat-o în conversaţia asta? El dădu din umeri.

— Cred că m-aş simţi puţin insultat dacă o femeie ar avea nevoie de un an întreg să se hotărască dacă vrea sau nu să se căsătorească cu mine.

— O, sunt sigură că ai avut o mulţime de experienţe. Spune-mi, Drew, de câte ori ai fost logodit? întrebă ea cu cel mai dulce glas.

— N-am avut nevoie să apelez la asta. Marea majoritate a femeilor din ziua de azi nu au nevoie de un inel pentru a dovedi că pot avea nevoie de un bărbat.

— Nu asta e ceea ce simbolizează un inel.

— Adevărat? Ce anume dovedeşte, Halloran? El îşi aprinse o ţigară şi privi cum se ridică un rotocol de fum. Chiar dacă nu planificase această conversaţie, îşi dădu seama că acum era implicat în ea şi urma s-o continue.

— Dovedeşte că doi oameni sunt interesaţi suficient unul de celălalt pentru a plănui o viaţă împreună.

— Şi bănuiesc că tu crezi în căsătorie şi, de asemenea, în fericirea veşnică de după aceea? Vocea ei deveni o şoaptă.

— Bineînţeles. Tu nu? El se încruntă.

— Nu eu sunt cel care a rupt o logodna, Halloran. Ce s-a întâmplat? Picioare reci?

El privi cum scântei de focuri verzi săreau din ochii ei.

— Asta nu e treaba ta!

— E adevărat. Spune-mi, Halloran, eşti una dintre acele tinere nemaipomenite care insistă pentru a avea un inel înainte ca sărmanul, dezamăgitul iubit, să te aibă în pat? În locul obişnuitei dispute aprinse, de data aceasta era o linişte totală. Cu o voce plină de furie înăbuşită, Kate şuieră:

— Asta a fost un atac meschin. El se simţi total imoral.

— Da, a fost, Halloran. Îmi pare rău. Cred că, mai bine,

am rămâne strict la afaceri de acum încolo. Lui i se părea că era mai sigur aşa. Îşi strivi ţigara.

— Citeşte pagina şase. Apoi ne vom întoarce la lucru.

Ea citi atentă, simţindu-şi pieptul încă agitat de la mânia clocotitoare pe care încerca să şi-o stăpânească. Ce a provocat această discuţie? Drew nu era genul de bărbat care să spună lucruri ca acestea. Ceva îi spunea că era bine educat. Dar ceva l-a făcut să explodeze. Probabil chimia lor, se gândea ea, în timp ce încerca să se concentreze asupra raportului. Ei erau meniţi să scoată tot ce e mai rău unul din celălalt. Inspirând adânc, încerca să sune profesional.

— La articolul 2 – 20. Legile guvernului francez vor fi o problemă? Şi el era stăpânit:

— Ar putea fi. Departamentul nostru legislativ va trebui să verifice aceasta destul de atent. Majoritatea ideilor pot fi tolerate, dar mă tem că sunt câteva formulări legale care trebuie clarificate. El răsfoi prin câteva pagini, apoi, fără să-şi ridice privirea, spuse:

— Acum, în legătură cu acest articol de pe pagina zece.

Kate îi urmări semnul. Deşi erau încă în mod dureros conştienţi unul de celălalt, în curând deveniră atât de adânc

absorbiţi de lungul raport, încât amândoi părură surprinşi când sosi stewardesa cu tăvile lor cu micul dejun.

Orele plictisitoare ale zborului trecură atât de repede, încât lui Kate nu-i veni să creadă atunci când deja aterizară. La toaletă îşi refăcu machiajul, îşi rearanjă părul, până când fiecare şuviţă era la locul ei, şi îşi îmbrăcă haina ţeste rochia ei roşie. În timpul lungului zbor, luase o hotărâre, încă era dezamăgită că a trebuit să piardă întoarcerea tatălui ei acasă; era un lucru pentru care amândoi au muncit din greu. Dar va fi pe mâini sigure cu Maggie Cole. Era o femeie care ştia cum să preia conducerea şi să-l ţină pe drumul cel drept până când era în stare să-şi reînceapă vechiul mod de viaţă. Şi, în ciuda faptului că încă fierbea datorită anunţului grabnic al lui Drew, în legătură cu această călătorie, dându-i puţin pentru a se pregăti, se hotărî să profite de tot ce putea. În cele din urmă, dacă firma era dornică să o plătească pentru a face tot drumul până în Franţa, ar fi o proastă dacă nu s-ar simţi bine. Şi acum, când Drew s-a dovedit un însoţitor de călătorie atât de mitocan, era decisă să-l ignore cât de mult posibil şi să încerce să recupereze prin încântarea datorată Parisului.

După controlul vamal obişnuit de la aeroportul Orly, au

fost întâmpinaţi de un reprezentant al firmei franceze. Drew făcu prezentările şi se uită urât atunci când chipeşul francez se înclină asupra palmei întinse a lui Kate. Pentru un moment, părea ca şi cum Jean Paul ar fi avut intenţia să îi sărute mâna, dar, în loc de asta, pur şi simplu dădu din cap, o strânse uşor, şi zâmbi privind în jos spre faţa ei ridicată.

— Nu mă aşteptam la o femeie atât de frumoasă, când am primit această însărcinare. Mi s-a spus doar că voi întâlni doi reprezentanţi de la EI. Văd acum că obligaţiile mele vor fi mult mai plăcute decât am anticipat. Kate zâmbi ruşinată. Se mişcau repede cu limuzina pe străzile aglomerate ale. Parisului, unde Kate îşi întinse patul pentru a vedea clar vârful Turnului Eiffel. În timp de Drew şi Jean Paul conversau într-un amestec de franceză şi engleză, Kate sorbea imaginile şi sunetele Parisului, zâmbind de una singură la vederea bătrânilor pe biciclete şi a şoferilor de taxi care claxonau încontinuu exasperaţi datorită traficului de-a lungul cunoscutei artere – „Calea Triumfală”.

Jean Paul se întoarse spre ea.

— N-aţi mai fost niciodată la Paris, domnişoară Halloran?

— Nu. E nemaipomeniţi Ochii ei erau larg deschişi, încercând să cuprindă totul dintr-o dată. Avea privirea minunată,

inocentă, a unui copil în dimineaţa de Crăciun. Jean Paul era încântat.

— Atunci trebuie să-mi permiteţi să vă arăt cât de mult pot, cât timp sunteţi aici. Era dar din tonul vocii sale, din felul în care privirea lui îi sorbea trăsăturile, că era fermecat de farmecul ei tineresc.

— Mă tem că domnişoara Halloran şi cu mine vor fi mult prea ocupaţi pentru a face o vizită turistică. Nu suntem aici ca turişti.

Kate se întoarse spre Drew cu o privire surprinsă. Tonul lui avea o tentă de mânie. Mi-am luat libertatea de a avea grijă de camerele pe care le-aţi cerut. Dacă sunteţi de acord, am să-i cer şoferului să oprească mai întâi la pensiune, pentru a lăsa bagajele. Puteţi să vă odihniţi pentru o oră, apoi e programat să vă întâlniţi cu directorii noştri şi să luaţi cina împreună. Mâine dimineaţă, am aranjat un tur al fabricii noastre. Asta vă va da posibilitatea să staţi de vorbă cu angajaţii noştri dacă doriţi, şi prânzul se va lua la bufetul firmei, unde veţi întâlni alţi directori. După cum v-am spus, am lăsat seara de mâine liberă, dar pot să vă fac aranjamente pentru masa de seară, dacă doriţi. Drew vorbi voios.

— Sună ca un program strâns, bine făcut. Şi aş prefera să lăsaţi seara de mâine liberă. Domnişoara Halloran şi cu mine încă avem o mulţime de afaceri de care să ne ocupăm. Francezul încuviinţă din cap şi Kate oftă în sinea ei. Cu izbucnirile frecvente de temperament ale lui Drew, şi cu reputaţia lui de maniac al lucrului, urma să se distreze bine. În curând lăsară în urmă suburbiile Parisului şi se îndreptară, prin provincie, înspre un sat depărtat cu case bizare, cu acoperişuri de ţiglă portocalie, răspândite printre turlele de biserică şi turnurile de veghe înalte şi vechi.

Kate era tăcută, sorbind verdeaţa luxuriantă şi liliachiul palid al liliacului timpuriu. Kate şi Drew au fost însoţiţi la etaj, spre camerele lor.

Întregul etaj consta din două dormitoare uriaşe, primul fiind al lui Kate. După ce bagajele au fost lăsate de şofer, ea a rămas în picioare, în mijlocul camerei, cu o privire plină de o reală încântare, care îi îndulcea trăsăturile. Era cea mai perfectă cameră pe care a văzut-o vreodată.

Podelele din lemn de esenţă tare străluceau în lumina soarelui. Era sigură că nu exista niciun fir de praf în colţuri sau sub patul imens, cu baldachin. Patul, ce arăta ca şi cum ar putea

să primească în el uşor o jumătate de armată, era acoperit cu ceva ce părea să fie o pătură veche, lucrată de mână, având ca motiv culoarea roz, folosind orice nuanţă imaginabilă de roşu şi roz. Într-un colţ se afla o oglindă minunată, de modă veche, în care puteai să te vezi în întregime. Într-un alt colţ, puse deoparte, – pentru citit sau o discuţie plăcută, erau două scaune Queen Ann, acoperite cu un damasc dungat, în culori pastelate. Intre ele era o măsuţă emailată, vopsită în alb, pe care stătea un castron cu fructe proaspete şi o cană de apă cu două cupe de cristal.

Jean Paul deschise uşile franţuzeşti şi-i invită pe Kate şi Drew pe veranda deschisă care înconjura întregul etaj al casei.

În cele din urmă, curiozitatea ei învinse, îmbrăcându-se cu o rochie scurtă de bumbac coborî scările şi apoi ieşi pe uşa din spate.

Era ca şi cum ar păşi într-o altă lume. Clipe îndelungate, Kate putu doar să stea, să privească şi să respire adânc. Totul în jurul ei, învăluind-o ca un nor dulce, era minunata aromă a trandafirilor. O briză uşoară îi flutură părul şi-i undui poala rochiei în jurul genunchilor. Încet, se mişcă de-a lungul unei

cărări înguste, oprindu-se la fiecare floare pentru a-i examina petalele moi, de la roz deschis până la cel mai intens rubiniu.

Ridicându-se, ea admiră munca manuală a grădinarului care a tuns fiecare tufiş şi arbust într-o formă perfectă. La fiecare colţ al curţii, erau tufişuri rotunde. Exact în centrul şirului erau arbuşti de forma unei cutii. Între aceştia erau copaci ornamentali de forme diferite, unul chiar de forma unei inimi.

Privind curioasă leagănul, se opri şi îl mişcă cu piciorul, zâmbind la scârţâitul pe care-l făcea cu fiecare mişcare. Tentată, se aşeză lăsându-se pe spate: îşi închise ochii pentru ca soarele, ce crea un caleidoscop de lumini în timp ce trecea printre frunzele dantelate ale copacului, să-i încălzească pleoapele. Stătea acolo cu un zâmbet visător pe buze, legănându-se mereu.

Îşi privi ceasul şi se încruntă. Programul lor nu prea îi lăsa timp să trândăvească. Trebuia să se grăbească să facă baie şi să se îmbrace pentru cina cu directorii companiei franceze.

Imediat ce se ridică, îl văzu pe Drew pe veranda de deasupra, privind-o. Gâtul i se uscă. Bătăile inimii i se accelerează. De cât timp, se întrebă ea, stătea acolo, privind-o? în următoarea clipă, el dispăru.

Mai zăbovi câteva minute, dorindu-şi să poată rămâne să îşi petreacă seara în grădină. Ar fi meritat să renunţe la cină numai pentru a urmări apusul soarelui şi să simtă umbrele nopţii cum se strecoară încet, de-a lungul minunatei aşezări.

Cu un ultim suspin, se întoarse şi se îndreptă spre camera ei. Dezbrăcându-se repede, îmbrăcă un halat lung de mătase ivorie, îşi luă geanta cu articolele de toaletă, şi se îndreptă, desculţă, înspre baie. Împingând uşa s-o deschidă, se opri la mijlocul gestului. Drew stătea la chiuvetă, gol, cu excepţia unui prosop în jurul mijlocului. Fata lui era o mască spumoasă de cremă de ras. Mâna lui, ce ţinea aparatul de ras, îi rămase în aer.

— Ce faci în…? Ea privi în jur, derutată. Nu înţeleg. Asta nu e…?

Drew îşi clăti aparatul de ras sub robinet, apoi îi întâlni ochii în oglindă.

— Avem plăcerea de a împărţi necesităţile unei săli de baie, spuse el sec.

— Să împărţim? Ea se încruntă. Credeam…

— Um – hummm. E uşor de înţeles. Dar ai uitat. Aceasta e o pensiune de ţară, nu un hotel modern. Se întoarse s-o privească în faţă, şi ochii ei se fixară pe întinderea de păr negru

care îi acoperea pieptul, într-un „V” adânc ce cobora sub nodul de la prosop, înspre şolduri.

— Scuză-mă. Se retrase. Vrei să mă anunţi când ai terminat?

— Mai dă-mi cinci minute. Privirea lui se mişcă încet peste părul ei, care strălucea uşor căzând peste faţă şi peste umerii halatului de mătase. Kate era în mod dureros conştientă de faptul că el ar putea să vadă că nu poartă nimic pe dedesubt. Se îmbujora şi se întoarse repede, dar vorbele lui ironice o opriră.

— Bineînţeles, Halloran, dacă ai vrea să facem duş împreună…

Închise uşa în timp ce el râdea şi se aşeză pe pat, deprimată. De ce a trebuit să fie obligată să vadă Franţa pentru prima dată cu acest bărbat? Păşind înspre fereastră şi înapoi, ascultă susurul apei care curgea în cealaltă încăpere, gândindu-se în câte feluri ar putea să-l înece pe bărbatul care se putea auzi cântând dincolo. Dintre toţi oamenii de pe pământ, Drew Carlson era singurul pe care ar vrea cel mai mult să-l scoată pentru totdeauna din viaţa ei. Dintr-odată, zgomotul duşului încetă şi ea îşi lipi urechea de uşă întrebându-se dacă

poate să intre.

Ciocănind scurt, Drew deschise uşa, aproape dând-o jos.

— Ce…? Ea îşi ridică mâna spre faţă, întrebându-se dacă va rămâne cu un ochi negru de la lovitură.

— Halloran? Ce făceai? Te uitai pe gaura cheii?

— Oh! Dar asta-i dezgustător! Zâmbetul lui dispăru, când îi văzu supărarea. Îi dădu repede mâna la o parte, şi se aplecă să-i examineze ochiul. Kate înghiţea convulsiv. Picături mici de apă îi cădeau pe obraz, din părul lui. El mirosea a săpun şi şampon, un amestec minunat de flori şi mirodenii. Părul lui negru de pe piept era acum încâlcit, dar umezeala fierbinte a trupului lui îi ardea propria-i piele. Era conştientă că prosopul atârnat lejer în jurul mijlocului lui era singura barieră dintre ei. Prosopul şi halatul ei subţire de mătase, care mai mult arăta decât acoperea. Deja, era conştientă că sânii ei străpungeau mătasea înspre magnetul corpului lui. Oare el a observat?

El atinse un punct dureros de lângă ochiul ei. Ea clipi şi el îi îndepărtă mâna când ea încercă să-l acopere.

— Nu se va vedea deloc cu puţin fard. Vocea lui scăzu până la o şoaptă: ar fi fost o ruşine să distrug ochii aceştia.

O întoarse spre lumina de la fereastră, iar ea simţi părul

lui negru de pe piept frecându-i sânii prin materialul subţire al capotului. Era surprinsă de tandreţea atingerii lui. Muşchii încordaţi ai braţelor şi umerilor se relaxară când se întinse spre ea.

— Cred că vei avea o contuzie mică aici, murmură el, apăsând uşor pielea de lângă ochiul ei.

— Minunat! Ea încercă să-l îndepărteze, terorizată de faptul că el ar putea să-şi dea seama cum reacţiona corpul ei la apropierea de al lui.

Faţa lui era exact deasupra ei şi se găsi dintr-odată privind intens gura lui şi apoi mustaţa neagră ce-i încadra buza de sus. Şi apoi avu unul dintre cele mai ciudate gânduri. N-a sărutat niciodată un bărbat cu mustaţă. Oare gâdilă? Zgârie?

El o privi, observându-i obrajii îmbujoraţi şi, pentru o clipă, ea se gândi că el putea să-i citească gândurile. Încetişor, cu un rânjet drăcesc, el îi ridică bărbia.

— Oh, nu te teme, Halloran. Sunt sigur că francezul tău va continua să-ţi facă ochi dulci, chiar şi cu un mic defect pe faţa ta. Consternată, îl împinse.

— Nu e francezul meu!

— Uh… huh. Ei, sunt sigur că va fi după ce ai să termini

de fluturat genele în faţa lui, tot weekend-ul.

— Oh! Ea se îndepărtă mai mult, dornică să pună între ei un spaţiu cât de mare putea. Vrei să ieşi din camera mea? Ai să mă faci să întârzii.

— Sigur, Halloran, spuse el, trecând agale prin baia care făcea legătura între camerele lor. Apoi se întoarse şi rânji cu cea mai bună imitaţie a lui, a unui ştrengar.

— Oricum, e rândul meu să mă uit pe gaura cheii, cu asta, chicoti şi închise uşa. O închise cu o secundă înainte ca peria de păr pe care ea o aruncase să-l lovească în plin.

CAPITOLUL 5

În timp ce făcu duş, Kate se simţi agitată datorită acestei situaţii imposibile. Cum a ajuns, să tacă prima ei călătorie în Franţa cu acest… cu acest… maimuţoi lângă ea? Cu toate că era sigură că el o tachina doar în legătură cu uitatul pe gaura cheii, a pus un prosop pe clanţa uşii, de fapt acoperind vederea pe gaura cheii. În timp ce-şi usca părut, fierbea în legătură cu „francezul meu". Cu adevărat Jean Paul era chipeş şi foarte politicos. Şi ştia cum să spună exact lucrul care trebuia, făcând-o să se simtă frumoasă şi interesantă. Probabil era căsătorit, cu şase copii, se gândea ea iritată. Toată afacerea asta despre a arăta ţara făcea parte din serviciul lui.

Se îmbrăcă cu grijă pentru cină. Rochia era o mătase de culoarea smaraldului, cu un guler-glugă drapat uşor şi mâneci lungi, conice. Peste aceasta, purta o jachetă tricotată din mohair de aceeaşi culoare. Un şir dublu de perle veritabile şi cercei asortaţi, ce au aparţinut odată bunicii ei, erau exact tuşeul necesar. Sandale fine din piele şi o mică poşetă plic îi completa ţinuta.

Părul lui Kate, coroana ei mândră, a fost întotdeauna uşor

de aranjat. Datorită lungimii şi grosimii sale, ea îl purta rareori liber atunci când voia să pară o femeie de afaceri. Acum, în doar câteva minute, ea-l răsuci într-un coc elegant şi îl întoarse într-o figură de opt, la ceafă. Îşi aplică rapid machiajul, apoi se studie în oglindă. Verdele rochiei scotea în evidenţă puncte minuscule de culoare verde în jurul pupilelor ei. În contrast, părul părea mai mult roşu decât castaniu. Se răsuci… privindu-se rapid pe furiş din toate unghiurile, apoi îşi luă gentuţa şi se grăbi să răspundă la ciocănitul ce se auzea în uşă.

Drew stătea în pragul uşii, zâmbind. Era îmbrăcat într-un costum sobru de afaceri, cu o cravată de mătase, legată corect. Cămaşa deschisă la culoare, Kate ştia, avea monograma lui pe manşetă. A fost unul dintre lucrurile pe care le-a remarcat împreună cu el, când au început să lucreze pentru prima oară împreună. Când i-a pomenit despre asta, el a ridicat pur şi simplu din umeri, şi a comentat: „Ajută la spălătorie, să ştie care cămăşi sunt ale mele”.

În ciuda atitudinii lui cavalereşti, ei îi plăceau manşetele cu iniţiale. Şi hainele lui. Erau întotdeauna perfecte. Părul lui era uscat acum, întunecat şi strălucitor în lumina de pe hol. După zâmbetul lui slab, ea se aştepta la un comentariu tăios, ca acel

obişnuit: „Ei, Halloran, în mod sigur te-ai transformat drăguţ”, în loc de asta, el continuă s-o privească fix şi murmură:

— Gata?

— Da. Ea închise uşa şi îl însoţi. Limuzina aştepta, cu Jean Paul înăuntru, gata să-şi îndeplinească obligaţiile în postura de gazdă plăcută.

— Ah, domnişoara Halloran, murmură el în timp ce ţinea uşa. Arătaţi minunat.

Mulţumesc. Dintr-un motiv de neînţeles, complimentul ar fi însemnat mult mai mult dacă ar fi venit din partea lui Drew, decât de la acest francez politicos. Cei trei stăteau liniştiţi în maşina tapiţată cu pluş, mergând de-a lungul autostrăzii, privind umbrele adunate ale serii.

— Cred, domnule Carlson, că are să vă placă restaurantul din seara aceasta, spuse Jean Paul fără nicio intonaţie. L-am ales pentru că ne-am gândit că ar putea să vă reamintească de restaurantele din ţara voastră.

— Mă încântă la fel de bine şi un restaurant francez, spuse Drew scurt.

Kate aruncă o privire profilului său. Era imaginaţia ei, sau se purta aproape ca un bădăran? Jean Paul îşi întoarse atenţia

spre femeia care stătea între ei.

— Doi dintre bărbaţi îşi aduc soţiile în seara aceasta, domnişoară Halloran. Doamnele erau nerăbdătoare să cunoască pe cineva de la o firmă de computere din America – o femeie – director executiv.

— Nu sunt executiv, îl corectă ea. Sunt asistenta domnului Carlson. El este directorul executiv.

— Ah, dar şi aceasta este o poziţie importantă, insistă el. Cred că unii dintre noi ne aşteptam la un om de ştiinţă decent şi şters. Din nou, Kate simţi o mică înţepătură de apărare. Cu un ton mai ascuţit decât a intenţionat, ea întrebă:

— Va veni și soția dumneavoastră, Jean Paul?

— Soţia! Nu am soţie. Viaţa unui celibatar este mult prea plăcută pentru a o schimba cu necesităţile unei soţii.

Umerii lor se apropiau, şi Kate îşi dădu seama că el se aplecă spre ea în timp ce-i vorbea. Se pregătea să se îndepărteze când a observat uitătura urâtă a lui Drew. Faţa lui aproape o atingea pe a ei şi se aplecă peste ea pentru a-i vorbi lui Jean Paul.

— Bănuiesc că Parisul e un oraş nemaipomenit pentru un celibatar, hmmm?

— Oh, da. Deşi am auzit că şi California este, după cum spuneţi, un loc plin de vervă.

— Da, domnişoara Halloran şi cu mine avem o viaţă plăcută în California.

Drew îi rânji lui Kate, iar ea îşi strânse inconştient genunchii cu mâinile. Voia să-i plesnească faţa aceea arogantă. La privirea surprinsă a lui Paul, Drew adăugă cu inocenţă:

— Oh, nu vreau să spun că împreună. Chiar deloc. Voiam doar să spun că e un loc plăcut de trăit pentru oamenii singuri. Se întoarse spre ea cu o expresie amabilă: nu e aşa, domnişoară Halloran?

În acel moment, limuzina alunecă pe şosea în faţa unei clădiri luminate strălucitor şi se opri în dreptul unui uşier îmbrăcat într-o uniformă arătoasă. Kate răsuflă uşurată. O salva de răspunsul pe care trebuia să-l dea la întrebarea stupidă a lui Drew.

Înăuntru atmosfera era la fel de înnebunitoare ca într-o discotecă. Luminile de neon străluceau peste un bar ticsit cu o mulţime de oameni agăţaţi de el. Salonul pentru servit masa era mai liniştit, dar sunetul unei bătăi de tobă din cealaltă cameră putea fi auzit peste murmurul de voci. După prezentări, Kate se

găsi aşezată între Jean Paul şi un director executiv de la compania franceză. Drew era aşezat între cele două soţii, observă Kate.

Ea făcuse la liceu şi la colegiu câţiva ani de franceză. Acum, după ce n-o folosise ani de zile, descoperi că frazele şi cuvintele îi reveneau uşor. Deşi toată lumea de la masă vorbea engleza excelent, i-a făcut plăcere să fie în stare să converseze, chiar şovăitor, în limba lor.

— Doriţi să serviţi friptură, domnule Carlson? îl întrebă una dintre femei. Apoi îi explică repede: foarte mulţi dintre oaspeţii noştri americani preferă cartofi cu friptură în locul bucătăriei franceze. Kate îl urmărea pe Drew cum încânta întregul grup fără niciun efort.

— Acasă am destulă mâncare americană. Aş prefera ceva tradiţional francez, atâta timp cât va fi ceva adevărat, şi nu o imitaţie slabă.

El comandă într-o franceză fluentă şi ea observă zâmbetul aprobator al chelnerului. Kate îi urmă exemplul, şi Jean Paul se întoarse surprins înspre ea.

— Sunteţi o femeie plină de surprize, domnişoară Halloran, izbucni el. Era clar că e fermecat de ea. Îşi ridică

privirea la timp pentru a observa zâmbetul batjocoritor al lui Drew.

Până când se ajunse la cafea şi desert, Kate era total relaxată, bucurându-se de mâncarea excelentă, de compania plăcută şi de ameţeala uşoară ce era probabil provocată de sticla cu vin scump, care le-a însoţit masa.

— Spune-mi, domnule Carlson, îl întrebă timid una dintre femei. Soţia dumneavoastră se supără să călătoreşti cu o însoţitoare atât de frumoasă?

— Nu am soţie, spuse Drew, acoperindu-i cel mai cuceritor surâs. Dar pot să vă asigur că domnişoara Halloran este total profesională. Nu suntem un bărbat şi o femeie. Suntem o mică parte din echipa unei corporaţii.

Kate se îmbujora de plăcere. Cât de deosebit faţă de Drew pe care-l cunoştea ea. El de fapt s-a schimbat pentru a-i înfrumuseţa şederea cu aceşti străini. Se întreba dacă el ar fi putut să-i citească mulţumirea din zâmbet.

Era foarte târziu atunci când se îndreptară cu toţii înspre ieşire. Femeile o îmbrăţişară pe Kate în mod călduros când s-au despărţit, în mod clar exprimându-şi aprobarea în legătură cu eforturile ei de a susţine o conversaţie în limba lor.

Kate şi Drew şi-au strâns mâinile cu directorii înainte de a se urca în limuzină, pentru a face drumul înapoi spre pensiune. Veşnicul prezent Jean Paul stătea lângă Kate.

— Aţi vrea să vedeţi ceva din viaţa de noapte a oraşului? întrebă el, privind peste ea, pentru a-l include şi pe Drew.

— Mă tem că a fost o zi lungă, Jean Paul, comentă el. Aş vrea să mă întorc. Dar, dacă domnişoara Halloran doreşte…

— Îmi pare rău, îl întrerupse Kate. Nu mai pot să-mi ţin ochii deschişi mult timp. Mă tem că a fost o călătorie extenuantă. Dar, mulţumesc, Jean Paut

Străbătură străzile Parisului, vesel luminate, apoi intrată pe drumurile întunecate de provincie. La micuța pensiune din sat, Drew și Kate îi mulțumiră scurt gazdei lor, apoi au rămas în picioare pe poteca din dale de piatră, și au urmărit cum luminile limuzinei se îndepărtau.

— Ai fost fermecătoare în seara asta, Halloran, îi spuse Drew în timp ce se îndreptau spre uşă.

— Şi tu. Ai făcut chiar impresie. În special în faţa femeilor. Ea se înroşi, dorind să nu fi scăpat acea vorbă.

— A fost drăguţ din partea lor să încerce să ne facă să ne simţim ca acasă. Imaginează-ţi pe cineva care ar vrea să

mănânce friptură şi cartofi la Paris.

Ea zâmbi, aprobându-l.

— Drew, a fost drăguţ din partea ta să spui acele lucruri în legătură cu mine.

— Am spus numai adevărul. El îi ţinu uşa şi o urmă la etaj spre camerele lor. La uşa ei se opri.

— Stăpâneşti bine limba. Asta nu era în dosarul tău personal. Ea zâmbi.

— Încă unul din multele mele talente, domnule Carlson.

— Hmmm. Vrei să spui că mai sunt şi altele? Ea continuă să zâmbească.

— După cum a spus francezul meu, sunt o femeie plină de surprize. Noapte bună.

El îşi lăsă capul pe spate şi râse.

— Noapte bună, Halloran.

Kate stătea întinsă în imensul pat cu baldachin, cearceafurile scrobite de bumbac răcorindu-i pielea. Erau ani de zile de când dormea dezbrăcată. S-a întâmplat din cauză că a descoperit accidental că Paddy dormea aşa? I-a influenţat el viaţa chiar atât de total? se gândea la el, dorind să poată să-i audă vocea. Ce ar gândi despre Jean Paul? Ea zâmbi în

întuneric. Ştia, fără a-l întreba. Jean Paul nu era genul de bărbat care să-i placă lui Patrick Halloran. Prea şters. Nici Joe n-a fost. Ea a simţit neliniştea tatălui ei atunci când s-a logodit cu Joe.

Drew Carlson. Imaginea lui le făcu pe toate celelalte să dispară. Se întoarse pe o parte, încercând să se aşeze mai comod. Drew Carlson era temperamental, arogant, obraznic, un ironic teribil. Ca Paddy, îi şopti mintea ei. Nul Nu exista nimeni în lume care să se măsoare cu Paddy. Se rostogoli în partea cealaltă a patului şi privi perna. Drew o enerva în mod intenţionat. Îi plăcea s-o scoată din sărite. Ca Paddy, o sfidau gândurile ei. Se ridică. Somnul n-ar mai putea să-i vină acum. Numai gândindu-se la Drew și i-au zburat și ultimele rămășițe de toropeală din cap. Îmbrăcându-se în halatul subţire de mătase, privi afară la grădina luminată de lună. O chema, atrăgând-o în limanul ei liniştit.

În liniște, coborî scările şi ieşi pe uşa din spate. Pentru un moment prelung, rămase transfigurată, inhalând delicata aromă a sutelor de trandafiri, purtată de aerul liniştit al nopţii. Ridicându-şi poala halatului, se plimbă pe cărare, îndreptându-se spre fântână. Înainte de a ajunge la ea, putu să audă şuvoiul de apă care cădea din ulcior în bazinul fântânii. Era

o răcoare, o pace, ce părea aproape magică.

— Minunat. Ea se răsuci la vocea masculină, adâncă.

— Drew, m-ai speriat. Credeam că dormi. El se mişcă pentru a veni lângă ea.

— E minunat, nu-i aşa? murmură ea, oprindu-şi privirea pe fântână.

— Nu vorbeam despre fântână. Cum ea se întoarse privindu-l surprinsă, el adăugă: sau despre grădină. Ochii lui se plimbau peste trăsăturile ei mirate şi un zâmbet încet îi întinse buzele. Vorbeam despre apariţia care tocmai a venit în visul meu.

Gâtul ei deveni dintr-odată uscat, dar încercă să păstreze o conversaţie simplă.

— Deci, visezi, nu-i aşa?

— Um-hmm. Halloran, ce cauţi în visul meu?

Mâna lui se întinse şi îşi trecu vârful degetelor în jos peste braţul ei, trimiţându-i un fior de emoţii bruşte, de-a lungul şirei spinării.

— Ştiam, şopti el, un zâmbet pe jumătate depărtându-i buzele. Nu eşti reală. Ceea ce simt nu e came, e mătase. Eşti o fantomă. Ea încercă să-l împingă, dar mâinile lui se strânseră în

jurul mijlocului ei, ţinând-o nemişcată.

— Nu zbura. Chiar dacă nu eşti reală, te simţi bine. Cu aceasta, o trase mai aproape şi-şi duse cealaltă mână în părul ei. Umm, şi mai multă mătase. Halloran, părul tău arată mult mai bine în visele mele decât în biroul meu. Ar trebui să-l porţi întotdeauna aşa, plutind uşor ca un nor. Semeni cu un înger în visul meu. Plină de dulceaţă şi inocenţă. Nu semeni deloc cu micuţa femeie arţăgoasă pe care am ajuns s-o cunosc.

Ea încercă să-l împingă, dar el o prinse sigur de umăr. Cum îşi trecea mâna prin părul ei, îi ridică şi lăsă şuviţele mătăsoase să-i treacă printre degete. Cârlionţi mici căzură plutind peste obraji, sărutându-i, apoi aşezându-se uşor pe umerii ei.

Cealaltă mână a lui îi atinse umărul, apoi vârfurile degetelor frecară uşor pielea gâtului ei şi apăsară locul în care i se vedea pulsul bătând neregulat.

— Poate am greşit, chicoti el. Poate nu eşti o fantomă. Cred că asta e o bătaie de inimă. Aplecându-se spre ea, murmură: hai să vedem.

Buzele lui se mişcau la fel de uşor ca o şoaptă pe gâtul ei. Mustaţa lui neagră îi urmărea buzele, gâdilându-i pielea,

determinând mici tremurături jucăuşe pe nervii ei. Gâdila, se gândi ea, uimită. Nu zgâria, se simte doar minunat de moale. Ceva, adânc înăuntrul ei, se contura ca un pumn. Când încercă să se îndepărteze, mâinile lui se strânseră mai tare, strivind-o de pieptul lui.

— Oh, Halloran, spuse el, respirând aproape de pielea ei, miroşi atât de bine.

Buzele lui se mişcau încet, în sus pe gâtul ei, spre lobul urechii, şi acea minunată mustaţă întunecată se frecă de pielea ei.

— Şi îmi place şi gustul tău. Dinţii lui strânseră uşor şi el simţi răspunsul ei înfiorat. Şocată, ea îl împinse. El îi apucă mâinile pentru a o împiedica să fugă.

— Drew, ai înnebunit?

— Da, tu mă faci să înnebunesc, te urmăresc agitându-te, îngrijindu-te de afaceri, şi ştii ce aş vrea să fac? Să te strâng în braţele mele şi să te sărut. Privind în jos spre faţa ei impresionată, el chicoti: oh, Halloran. Ar trebui să vezi expresia de pe faţa ta. E incredibilă.

— Aş vrea să…

— Şi eu. Şi cred c-am s-o fac. Spunând aceasta, o

îmbrăţişa puternic cu braţele şi-i acoperi gura cu gura lui.

Pentru un moment, a fost prea şocată pentru a reacţiona. Stătea, ţinându-şi pumnii strânşi ca pe o barieră între ei. Dar dintr-odată, totul se schimba? Acest contact intim cu Drew era devastator. Simţea emoţii puternice străbătând-o. Brusc, se gândi că n-au s-o ţină picioarele.

Mâinile lui Drew o strânseră de umeri, îndepărtând-o cu greu de el. Privindu-i faţa, îşi dădu seama că şi el simţea aceeaşi reacţie ciudată la sărutul lor, ca şi ea. Pentru câteva momente lungi de tăcere, el o studie printre pleoapele îngustate, ca şi cum ar fi vrut să afle intensitatea sentimentelor ei.

Mult mai încet o trase spre el, apăsarea de pe umerii ei fiind mai blândă. Gura lui o cerea pe a ei. Buzele lui erau moi, observă ea. Şi calde. Şi delicioase. Încercând uşor, mişcându-se, şovăind, el o lăsă să-l guste încet. Când ea începu să se relaxeze uşor, limba lui se mişcă de-a lungul buzei ei de jos, trimiţând o senzaţie răscolitoare, puternică, de-a lungul coloanei.

Înduplecând-o încet, buzele ei se deschiseră uşor, invitându-l să-i exploreze mai adânc gura. Limba lui se mişca în ascunzişurile calde, intime, până când ea şi-a dat seama cu un şoc că mâinile ei nu mai erau strânse în pumni, ci pur şi simplu

erau agăţate de partea din faţă a cămăşii lui.

Ea îşi apăsă o mână pe pieptul lui, ca pentru a rezista, şi simţi bătaia neregulată a inimii lui. El îşi înălţă capul şi o privi fix ridicând-o de bărbie, pentru a-i vedea ochii. Lumina lunii se strecura printre frunzele dantelate ale copacilor, atingându-i cu unde de argint. Îşi aplecă buzele pentru a-i atinge uşor lovitura de lângă ochi…

— Încă doare? Ea nu-şi putea imagina s-o doară ceva atunci când el o săruta cu atâta tandreţe.

— Numai puţin, şopti ea. În umbrele care dansau, ea îi studie în amănunt faţa, văzând strălucirea stelelor reflectată ca diamantele perfect tăiate, în pupilele ochilor lui. Revărsarea părului negru pe fruntea lui şi mustaţa ca o linie neagră adăugau un element de mister imaginii lui din lumina lunii.

Se lăsase pradă farmecelor lui numai pentru câteva momente. Acum era timpul să se întoarcă la realitate.

— Vom uita că s-a întâmplat asta vreodată, spuse ea, surprinsă cât de greu îi venea să vorbească.

— Vom uita? Vocea lui suna răguşit.

— Da. Vom uita. A fost… din cauza vinului. Şi această minunată clădire veche. Şi lumina lunii.

— Ai uitat bărbatul şi femeia, Halloran.

— Mai devreme în seara asta ai spus că noi nu suntem un bărbat şi o femeie, suntem o mică parte din…

— Am minţit. Ea auzi căldura râsului lui în vocea lui aspră.

— A fost vraja acestui loc. Asta a fost tot, vorbi ea tăios, îi revenea înţelepciunea şi, odată cu ea, temperamentul ei.

— N-a fost locul acesta. Tu m-ai vrăjit, Halloran.

— Nu. A fost Parisul. Şi această minunată grădină. Trebuia să continue să nege. Atunci, nu va fi obligată să recunoască şi atracţia ei pentru el.

Ea se răsuci din îmbrăţişarea lui şi se îndepărtă mai mult. Căldura din râsul lui o făcea să se apere tot mai mult.

— Credeam că eşti prea obosită pentru a ieşi în oraş cu francezul tău. Ce făceai aici, în grădină, Halloran? Ar fi trebuit să dormi.

— Asta e o glumă răsuflată, Drew. Ţi-am mai spus. Nu e francezul meu. Şi eu… eu m-am simţit prea agitată pentru a dormi.

— Atunci rămâi şi leagănă-te puţin cu mine. El îi întinse mâna. Ne legănam în lumina lunii înainte de a intra. Tu m-ai

făcut să mi se pară o distracţie în după-amiaza asta. Am fost invidios. Ea evită mâna lui întinsă şi mai făcu un pas înapoi.

— Nu vreau să mă legăn cu tine. Sau să stau în grădină cu tine. Şi, în mod special, nu vreau să te mai sărut, Drew. Niciodată.

El se rezemă de trunchiul copacului şi-şi încrucişa braţele peste piept. Privind-o amuzat, el o tachina:

— Vrei să spui că nu vrei să te joci – jocul meu? Nu mă mai placi? Ah, micuţă Katie Halloran, nu ştii ce ai să pierzi. Rămâi şi joacă-te. Am putea să ne distrăm atât de bine. Ea încercă să se întoarcă. Lumina lunii cădea peste ea scăldând-o în strălucirea ei.

— De ce, Halloran, drăcuşorule? Nu porţi nimic pe dedesubt. Ştiai că lumina lunii îţi face veşmântul practic invizibil? Nu că m-aş plânge. Vederea de aici e fantastică.

— Oh! Eşti nesuferit, Drew! mai creşte puţin!

Ea se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă, tot timpul simţind căldura râsetelor lui revărsându-se peste ea. Ce era cu acest bărbat încât reuşea să o facă atât de furioasă?

Câteva minute mai târziu, privind afară pe fereastră, dormitorului ei, putu să-l vadă pe Drew stând pe leagăn,

legănându-se înainte şi înapoi, lumina lunii, capul lui legănându-se ca şi cum ar fi putut-o vedea stând acolo, în camera întunecată. Ea se întoarse, îndepărtându-se de perdele. Apoi, obosită, traversă camera spre pat. Se întinse între cearceafurile reci şi se găsi dintr-odată reluând fiecare vorbă şi atingere şi sărut pe care le avură amândoi în grădină. Cum zăcea privind raza lunii trecând prin fereastră, îşi dădu seama cu surprindere că a uitat chipul oricărui bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Nu putea să-şi reamintească nicio singură trăsătură a chipului lui Joe. Chiar faţa lui Paddy era îndepărtată datorită trăsăturilor aspre şi întunecate ale bărbatului care se legăna singur în grădina de dedesubt. Ea se întoarse pe partea cealaltă şi îşi înfipse pumnii în salteaua mare. Ce se întâmpla cu ea? Dintre toţi bărbaţii din lume, de ce Drew Carlson? Era singurul bărbat care putea s-o înfurie mai mult decât oricine altcineva. Dacă temperamentele lor împreună ar irupe vreodată în acelaşi timp, ar putea face un foc de artificii care l-ar face şi pe un vulcan să se ruşineze.

Şi totuşi, atingerea lui a fost la fel de fină ca sărutul unui copil. Buzele lui i-au aprins pielea. Şi mustaţa aceea era atât de moale, o mângâia. O zgâria. O gâdila. O gâdila, oh, cum o

gâdila? Sărutările lui Joe n-au făcut-o niciodată să ardă în felul acesta. Drew Carlson era în mod evident cel mai senzual bărbat pe care l-a cunoscut vreodată. Şi acesta era un domeniu în care experienţa ei avea, în mod trist, o lacună. Kate Halloran, ai început să îţi pierzi capul.

Se găsi de una singură, tremurând în întuneric.

CAPITOLUL 6

Kate se simţea uşoară, plutind pe nori unduitori, dungaţi cu aur, sus, deasupra pământului. O bătaie în uşă îi distruse visul. O voce urlă.

— Micul dejun într-o jumătate de oră, Halloran. Mişcă-te.

Gemând, ca protest, Kate se întoarse pe partea cealaltă. Cum poate cineva să fie atât de gălăgios dimineaţa? îşi trase pătura peste cap.

Un moment mai târziu, i se păru că uşa ei a fost aruncată în lături nu prea ceremonios. O mână aspră smuci colţul păturii şi o faţă încruntată apăru în faţa ochilor ei.

— Acum, ai mai puţin de douăzeci de minute.

Deschizând un ochi, ea privi chipul aplecat asupra patului ei.

— Pleacă de aici.

— Trebuie să smulg păturile astea şi să te trag afară din pat, Halloran?

Pentru prima dată, Kate deveni trează de-a binelea şi conştientă că e goală. Panica se simţea deja în tonul ei mânios.

— În regulă. M-am trezit. Acum, ieşi afară din camera

mea.

După ce el plecă, ea traversă podeaua în picioarele goale şi se opri să asculte la uşa băii pentru câteva secunde pentru a fi sigură că nu-l va prinde pe Drew neîmbrăcat. După noaptea din urmă, era hotărâtă să evite orice idee cât de mică de contact intim. Auzind sertarele trântite în cealaltă cameră, încuie uşa băii şi făcu un duş rapid.

Exact la timp, ea intră în sufrageria de modă veche, purtând un costum de lână roz, o bluză de mătase ivorie înnodată cu o fundă elegantă la gât.

Drew şedea la masa rustică, înconjurat de hârtii. Abia şi-a ridicat privirea la intrarea ei. Ea îşi turnă cafea dintr-o cană aburindă şi trase în piept aroma minunată a cornurilor coapte la bucătăria alăturată.

— Aici, Halloran. Tonul lui era ursuz. Drew îi trecu o pagină scrisă de mână, fără să-şi ridice privirea. Am însemnat câteva lucruri pe care aş vrea să le vedem astăzi. Ai să bifezi fiecare articol, cum am terminat cu el. Verifică să fie parcurse toate înainte de a pleca de la fabrică.

Ea privi cu atenţie mai mult de douăsprezece puncte pe care el le înşirase. După cum arătau, vor avea de lucru până

seara târziu.

— Cât de devreme a trebuit să te trezeşti pentru a face asta.

Încruntându-se, el îşi ridică privirea, lăsându-şi ochii să-i zăbovească un moment pe obrajii ei îmbujoraţi, apoi îşi aplecă din nou capul asupra hârtiei pe care începuse s-o studieze.

— Am scris-o aseară, înainte de a mă culca.

Kate îi mulţumi în gând bucătăresei lor bătrâioare, doamna Dumas, care alese acel moment pentru a năvăli în cameră cu o tavă cu cornuri fierbinţi şi o farfurie cu dulceaţă proaspătă de căpşuni.

— Umm, murmură Kate, zâmbind în timp ce chifla i se topea în gură. Sunt minunate. Femeia în vârstă străluci de plăcerea complimentului, apoi privi dezamăgită cum Drew mânca în mod mecanic, în timp ce studia un raport scris la maşină. El continuă să citească în tot timpul mesei, fără a lua cunoştinţă de mâncarea excelentă sau de însoţitoare. De fiecare dată când femeia în vârstă intra în încăpere, ea se oprea să-l observe pe Drew, aşteptând de la el să-şi lase la o parte munca, pentru a se bucura de mâncarea ei. Se învârtea în jurul lui ca o găină îngrijorată de puiul ei.

Aici sunt câteva rapoarte guvernamentale pe care aş vrea să le studiezi. I le înmâna peste masă. Când ai un minut liber, citeşte-le cu atenţie. De asemenea, să iei cu tine o planşetă cu clamă. Vei putea lua notiţe în timp ce vizităm fabrica astăzi. Mai târziu, pe seară, vei putea scrie la maşină un raport complet, când toate îţi vor fi încă proaspete în minte. Nu vreau să scăpăm din vedere nici un singur articol. Kate îl privi urât când el îşi aplecă din nou capul, umblând printre hârtii, ignorând-o total. Computerul lui personal. Cuvintele o înţepară.

Când sosi Jean Paul cu limuzina, Kate a fost de-a dreptul fericită să-l vadă. El, cel puţin, era o persoană care putea s-o aprecieze. Va fi bine să aibă pe altcineva, pe lângă ursuzul, zăpăcitul Drew – pentru a avea cu cine să stea de vorbă.

Domnişoara Halloran, arătaţi strălucitoare astăzi.

Îi venea să-l sărute.

— Mulţumesc, Jean Paul. Drew îi aruncă o privire severă înainte de a se urca în limuzină.

Compania franceză era situată într-o suburbie a Parisului, într-o zonă aglomerată din plin cu fabrici şi clădiri de birouri. Atunci când Jean Paul îi prezentă directorilor şi personalului de birou, Kate răsuflă uşurată când observă că toţi purtau ecusoane

cu nume. Îi putea fi de folos să se descurce prin marea de nume şi titluri, mai ales când lua notiţe asupra comentariilor lor.

Turul fabricii dură câteva ore şi, când se opriră pentru prânz la bufetul firmei, se simţi recunoscătoare pentru pauză.

Ignorând-o total, Drew de abia mânca. În loc de asta, se plimba de la o masă la alta, strângând mâini, discutând lejer cu angajaţii, punându-le întrebări şi în engleză şi în franceză. Kate îl privea, având un sentiment de admiraţie pentru energia lui nelimitată. Nu obosea niciodată suportând un program atât de aglomerat? Ea urmări reacţia câtorva angajaţi, care izbucneau uşor în râs la comentariile lui.

Se purta fermecător, manevrând mulţimea ca un politician. Era conştientă că el se bucura de compania oricui, numai de a ei nu.

— Domnul Carlson este foarte… energic, murmură Jean Paul, aplecându-se spre Kate. Privindu-l luând legătura cu angajaţii noştri, îmi vine să cred că are ceva ce ei numesc farmec personal.

— Da. Ea nu realiza că privirea îi rămăsese pe Drew, urmărindu-i silueta în timp ce se mişca prin încăpere.

— Aţi reuşit să vedeţi ceva din minunăţiile ţării noastre?

De partea cealaltă a încăperii, Drew o privi şi ea simţi cum i se încălzesc obrajii. Chiar de la o distanţă aşa de mare, putea s-o atingă doar cu o singură privire.

— Nu. Mă tem că am fost prea ocupaţi.

— Dar trebuie să le vezi înainte de a pleca. Aş fi încântat să-ţi arăt Parisul. Sunteţi liberi diseară? Pentru prima dată, Kate îşi luă privirea de la Drew pentru a-l privi pe francez în faţă.

— Mă tem că mi-e imposibil să fac orice plan, Jean Paul. Sunt obligată să rămân la dispoziţia domnului Carlson. Nu ştiu cât de târziu voi lucra diseară. Jean Paul avu un zâmbet de a toate ştiutor.

— Bineînţeles. Înţeleg perfect. Îşi supse buzele şi îşi lăsă privirea să se abată pe reverul hainei ei. Trebuie să fie fascinant, şi extrem de… bine compensat să călătoreşti cu un asemenea bărbat. Drew se îndreptase înspre masa lor şi auzise ultima replică.

— Domnişoară Halloran, aş vrea să verific câteva însemnări.

Kate îşi ridică repede privirea. Tonul lui era sec şi ea putu să vadă un muşchi mic ce i se zbătea în bărbie.

— Desigur. Îi zâmbi subţire bărbatului de lângă ea: dacă

mă scuzaţi.

În timp ce se îndepărtă împreună cu Drew, privirea serioasă a lui Jean Paul îi urmări.

— Ce i-ai spus?

— Nimic important. De ce?

— Trebuie să-i fi dat un motiv pentru o astfel de replică. Sau eşti atât de naivă încât pur şi simplu ţi-a ieşit din cap.

— Nu-i adevărat, Drew. M-a rugat să ieşim împreună diseară. Vrea să-mi arate Parisul, i-am spus că depinde de cât de târziu vom lucra. După cum ai spus atunci când am sosit, pentru asta suntem aici. El putu să-i simtă mânia din voce:

— Dar să mă acuzi că i-am dat lui Jean Paul vreo idee urâtă în legătură cu noi doi… în mod sigur, e liber să tragă propriile concluzii, n-are importanţă cât de false ar fi. Şi nu pot fi învinuită pentru asta.

Ea simţi tensiunea teribilă ce mocnea în el, în timp ce Drew îi studie faţa pentru un moment îndelungat. Apoi, aparent satisfăcut cu explicaţia ei, părea să şi-o scoată din cap.

— Câte puncte ai bifat de pe listă? Fierbând, ea privi în jos spre planşetă şi numără:

— Şase. Mai avem încă opt.

— Bun. Hai să le rezolvăm. El se îndepărtă cu paşi mari, obligând-o aproape să fugă pentru a-l ajunge. Drew se întoarse la gazdele lor şi le sugeră să continue turul fabricii. Multitudinea de întrebări pe care le puse, răspunsurile, comentariile şi explicaţiile au fost suficiente pentru a o ameţi de cap. Kate îşi muşcă buza, întrebându-se cum va reuşi vreodată să cuprindă toată munca cerută de toate hârtiile. La sfârşitul zilei de muncă, Kate se simţea ca şi când ar fi alergat la un maraton. Picioarele ei, încălţate în pantofi cu tocuri înalte, o dureau de la milele străbătute prin fabrică. În ciuda faptului că hainele ei încă arătau bine, ea se simţea complet ofilită.

În timpul drumului lung de la fabrică la satul unde locuiau, Drew şi Jean Paul păreau că nu au nimic să-şi spună. Rămase pe Kate să întreţină conversaţia. Ea şi cu Jean Paul au continuat o conversaţie alertă despre vreme, politica franceză şi cluburile de noapte din Paris.

De câteva ori, îşi îndreptă privirea spre profilul aspru al lui Drew. Adâncit în gânduri, el privea fix pe fereastră, ignorând-o total.

Când limuzina îi lăsă înapoi la pensiunea lor, singurul gând al lui Kate era la cada de baie de modă veche, cu picioarele

în formă de gheare, care o aştepta la etaj. În timp ce ea urca, Drew se îndreptă spre bucătărie. În câteva minute, Kate se dezbrăcă şi intră în baie. Adăugând generoasa spumă de baie, se scufundă în apa caldă şi se lăsă pe spate, complet extenuată.

Îşi înnodă cordonul la halat, când se auzi un ciocănit la uşă. Se întoarse la intrarea lui Drew în camera ei.

— Am cerut să mi se aducă nişte sandvişuri sus. Putem mânca în timp ce facem ordine în hârtii.

— Sandvişuri? Vor petrece o seară întreagă în Franţa, lucrând şi mâncând sandvişuri. Încerca să nu-şi arate dezamăgirea, dar era evidentă din tonul ei.

El păru să nu-şi dea seama.

— Da. Doar să te îmbraci cu ceva obişnuit. Vom lucra în camera mea. Are un birou suficient de mare.

— În regulă. Dă-mi câteva minute. Contrastul dintre amorezul Drew de cu o seară înainte şi directorul furios de astăzi era izbitor. Kate îşi muşcă buza. Ea s-a băgat singură în asta. Nu ea a fost cea care i-a spus să înceteze cu prostiile şi să se maturizeze? Roşi când îşi aminti de jurământul absolut deloc necesar pe care şi-l făcuse – să păstreze distanţa, orice ar fi. Acum, pentru că Drew se purta ca un tiran, nu avea de ce să se

teamă. În mod sigur, o ajuta să-l antipatizeze mai uşor. Doar să reuşească să treacă de seara asta fără a-i permite firii ei să explodeze. Chiar dacă ar omorî-o, îşi va ţine gura închisă.

Adierea care intra prin fereastra deschisă aducea răcoarea serii, un contrast enorm faţă de după-amiaza însorită. Kate îmbrăcă un pulover crem de angora şi pantaloni largi de lână şi-şi perie părul până când începu să-i pocnească. Încălţându-se cu pantofi gri cu talpă joasă, îşi luă servieta şi bătu la uşa lui Drew. Camera lui era aproape identică cu a ei, cu un pat de alamă în loc de cel cu baldachin şi cu un birou imens de mahon în locul măsuţei emailate. Uşile franţuzeşti care dădeau spre verandă erau deschise, permiţând brizei răcoroase să intre în încăpere.

Întreaga suprafaţă a biroului şi jumătate de pat erau pline de hârtii răvăşite. Mutând un teanc de foi, el îi indică un loc pe birou.

— Aici. Voi aduce încă un scaun. Camera e suficient de mare pentru amândoi.

Doamna Dumas bătu la uşă şi intră purtând o tavă acoperită cu un şervet alb scrobit. Din hol aduse o cutie de lemn care putea servi ca masă. În timp ce aranja cina uşoară, soţul ei

intră, aducând un braţ de lemne pentru foc. În mai puţin de cinci minute, focul ardea în cămin şi o masă simplă fu pregătită. Tot aşa de liniştiţi cum intraseră, cei doi plecară, închizând uşa în urma lor.

Kate şi Drew s-au aşezat în faţa focului, savurând pâinea crocantă de casă şi brânza veche, felii subţiri de friptură de vită şi mere tari, reci, de sezon. O sticlă de vin roşu le însoţi cina. Deşi ea încă suferea din cauza felului rece în care o tratase Drew toată ziua, focul plăcut şi cina simplă păreau că-i redau viaţa. Poate că, după o zi grea ca aceea, era mai bine aşa decât să încerce să vadă viaţa de noapte pe care o putea oferi Parisul. În mod sigur, era cel mai perfect fel în care se putea desfăşura seara. Şi cu bărbatul potrivit, ar fi putut fi o minunată seară romantică. Ea oftă. Cu bărbatul potrivit.

Kate se descălţă şi-şi agită, mulţumită, degetele de la picioare.

— Oh, asta e nemaipomenit. Ea îl privi pe Drew, care stătea înlemnit, cu un braţ odihnindu-se pe poliţa căminului şi privirea fixată asupra flăcărilor. Părea la milioane de mile depărtare. El încuviinţă din cap, forţându-se să se întoarcă din nou la muncă.

— Şi eu mă simt mai bine. A fost o zi lungă. Amândoi am avut nevoie de pauza asta. Îşi puse jos paharul de vin. Vino, ziua încă nu s-a terminat. Mai avem încă o mulţime de făcut. Supraveghetor de sclavi, se gândi ea obosită. Cu un suspin, Kate se încălţă şi se îndreptă spre birou.

Au lucrat aproape o oră în linişte, fiecare completând raportul celuilalt şi, din când în când, referindu-se la însemnările făcute de Kate în timpul zilei. Aerul nopţii deveni mai rece, şi Kate se cutremură, simţindu-se deodată înfrigurată. Imediat, Drew închise uşa de la verandă.

— Voi avea nevoie ca notele acestea să fie scrise la maşină.

Un suspin lung îi scăpă ei printre buze. Îşi ridică privirea. El stătea în picioare lângă ea, încruntându-se.

— Sigur. Îşi întinse mâna pentru a lua hârtiile.

El îi atinse umărul şi o simţi cum se fereşte. Imediat, îşi lăsă mâna în jos.

— Poţi s-o amâni, dacă eşti obosită. El vorbi fără convingere.

Kate ştia că el are nevoie să studieze însemnările. Ridică din umeri.

— Oricum, trebuie să le fac dimineaţă. Hai s-o terminăm acum.

Lucrul părea fără sfârşit. Când a scris ultimul cuvânt, Drew a citit raportul aprobându-l, încuviinţând din cap, şi privindu-i umerii căzuţi în timp ce închidea cutia computerului portabil.

— Mai e doar de citit raportul final şi putem considera că s-a încheiat ziua.

Obosită, Kate primi hârtiile din mâna lui şi se îndreptă spre un scaun de lângă foc. Forţându-se să se concentreze, începu să citească. Cuvintele se înceţoşau şi ea clipi, făcând un efort suprem să rămână trează.

Dimineaţa. Kate îşi retrăi visul. Se simţea uşoară, plutind pe nori unduitori, dungaţi cu aur, sus, deasupra pământului.

Drew intră în visul ei. Vocea lui aspră pătrunse, stând în calea norilor ei.

— Vino, Halloran. Ai făcut destul pentru o zi. E timpul să mergi la culcare.

Ea îşi ridică vârfurile degetelor spre buzele lui, simţindu-i căldura respiraţiei când le atinse uşor.

— Pleacă. Lasă-mă să dorm. Îşi întoarse faţa.

Braţele puternice o ridicară şi ea îşi încolăci mâinile în jurul gâtului lui. Îngropându-şi faţa în umărul lui, aproape torcea de mulţumire.

El râse şi sunetul adânc îi alunecă de-a lungul şirei spinării, determinând-o să-şi intensifice strânsoarea braţelor în jurul gâtului lui.

A fost aşezată în moliciunea patului şi mâini uşoare umblau să-i elibereze pantalonii.

— Dă-ţi jos lucrurile astea, Halloran. Ea se întoarse, refuzând să coopereze.

A fost întoarsă înapoi, ea încercând să se lupte. Mâinile lui umblau neîndemânatice pe mijlocul ei până când ea simţi că îl sunt ridicate picioarele. Un moment mai târziu, era eliberată de pantalonii greoi.

Salteaua se lăsă în jos atunci când Drew se aşeză lângă ea. Braţele ei erau ridicate deasupra capului, puloverul de angora scos, iar apoi îi lăsă braţele în jos. Pentru un scurt moment, el mângâie pielea de satin a umărului ei. O înjurătură a fost mormăită cu o voce răguşită, ciudată. Ea bombăni şi se întoarse pe partea cealaltă. Ceva la fel de moale ca o şoaptă îi trecu peste buze şi îi mângâie obrazul înainte ca păturile s-o

acopere până la bărbie, învăluind-o în căldură.

Kate se întinse. Se revedea citind raportul pe care i-l dăduse Drew. Dar nu-şi putea aminti cum s-a băgat în pat. Dintr-odată, deveni perfect conştientă. Amintirile zburau prin mintea ei. Îşi aruncă picioarele pe podea şi se văzu întreagă în oglindă. Îmbrăcată doar cu un bikini roşu deschis şi un sutien asortat, la fel de bine putea fi considerată în pielea goală. Îşi verifică hainele. Pantalonii gri erau aproape aruncaţi. Puloverul de angora zăcea atârnând pe un scaun. Câteva lungi momente, îşi îngropa faţa în mâini, simţind cum o cuprinde un sentiment de ruşine. Cum poate fi ceva mai umilitor decât s-o dezbrace şeful ei şi s-o bage în pat? Niciodată nu va mai fi în stare să-i stea în faţă. Cât de tâmpită trebuie să fi arătat! Cât de lipsită de maturitate! Dorea să intre într-o gaură şi să se ascundă pentru totdeauna.

Cu încetul, insidios, o a doua emoţie, mult mai puternică, o înlocui pe prima – o furie intensă. Ce i-a dat dreptul lui Drew Carlson să-i încalce intimitatea în felul acesta? Era şeful ei, nu îngrijitorul ei. El trecuse peste toate limitele bunei decente. Smulgând halatul de mătase din dulap, îşi legă mijlocul şi se

năpusti prin baia lor comună. Cu un ciocănit bubuitor, în uşă, o deschise în viteză şi năvăli în dormitorul lui.

Fără cămaşă şi în picioarele goale, purtând doar o pereche de jeanşi strânşi pe şolduri, Drew stătea pe verandă, privind în jos spre grădina de dedesubt. O şuviţă de fum se răsucea deasupra capului lui. La zgomotul uşii trântite, se întoarse.

— Cum îndrăzneşti? El strivi ţigara într-o scrumieră şi-şi strânse mâinile în buzunarele jeanşilor. O pisică sălbatică stând în mijlocul camerei lui, cu mâinile în şolduri, cu ochii în flăcări. În orice clipă se aştepta să şuiere şi să scuipe şi să-şi scoată ghearele.

— Vrei să spui că ai fi preferat să dormi toată noaptea în scaunul meu? Îţi garantez, Halloran, ai fi avut un gât foarte ţeapăn.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun. Cum îndrăzneşti să mă dezbraci?

— Ai idee cum ar fi arătat puloverul de angora până dimineaţa? Pe lângă faptul că era lipit de aşternuturi, tot aşa ar fi fost lipit şi de tine. Ai fi arătat ca şi cum ai fi fost dată cu catran şi împodobită cu pene. El rânji la un asemenea gând, făcând-o pe ea să-şi reverse furia.

— Cum poţi să zâmbeşti? Nu înţelegi? Mă simt – mă simt ca şi cum aş fi fost violată! N-aveai niciun drept să mă atingi în timp ce dormeam.

Drew veni mai aproape de ea. Putea să vadă deja lacrimi sclipind în ochi, ameninţând să izbucnească în orice clipă. Cum ajunse aproape, ea se dădu un pas înapoi.

— Să nu îndrăzneşti să mă atingi.

— Halloran, te montezi singură pentru nimic.

— Nimic!

— Dumnezeule. Nu te-am atins în niciun fel care s-ar fi putut interpreta ca o violare asupra corpului tău. Şi, în mod sigur, am văzut alte femei înainte numai în bikini… şi chiar cu mult mai puţin pe ele. El se lupta să-şi reţină zâmbetul, ca să nu i se vadă pe buze. Asta în mod sigur i-ar zbura capacul de pe vulcan.

— Nu sunt numai o altă femeie. Sunt eu. Se chinuia să îl facă să înţeleagă. Pe lângă asta, eu trebuie să lucrez cu tine. Cum crezi că pot să funcţionez ca asistentă a ta după ceva de genul ăsta? Ea se întoarse, hotărâtă să nu plângă în faţa acestui bărbat. Mintea lui Drew căuta repede. Trebuia să limpezească această situaţie imediat. Vocea lui deveni aspră.

— E târziu, Halloran. Poţi simţi mirosul micului dejun care se pregăteşte. Îmbracă-te şi coboară într-o jumătate de oră. Ea-şi răsuci capul ţintuindu-l plină de neîncredere. Cum putea s-o concedieze atât de simplu?

El se apropie şi-i atinse uşor umărul.

— Uite, într-adevăr, cred că aseară am făcut ce trebuia, Halloran. Dar îmi pare rău dacă te-am şocat. Sper că mă vei ierta şi că vei găsi un mod de-a continua să lucrezi cu mine. Ea a fost complet întoarsă pe dos de recunoaşterea lui. Era atât de necaracteristic lui Drew încât nici nu ştia ce să spună. Scuturându-şi capul de confuzie, ieşi repede din camera lui.

Când intră în sufragerie, o jumătate de oră mai târziu, era îmbrăcată într-un costum gen ofiţer de marină cu o cămaşă de mătase imaculată şi un şal de lână scoţian, moale. Părul ei a fost adunat în spate într-un coc sever. Ferindu-şi ochii, îşi turnă singură cafea şi se aşeză în faţa lui Drew.

El părea să-şi savureze micul dejun, format din ouă prăjite, felii groase de şuncă prăjită şi cornuri umplute cu peltea.

— Încearcă, Halloran, sunt minunate. Ea luă un corn, fără a-l savura cu adevărat.

Când Drew termină, îşi turnă a doua ceaşcă de cafea şi

studie femeia tăcută a cărei privire era ţintuită pe faţa de masă.

— Gata de plecare? Ea-şi ridică ochii, clipi, apoi îşi îndepărtă privirea.

— Limuzina încă nu e aici.

— Pentru ziua de azi am anulat-o. Ea îl privi cu suspiciune.

— De ce? El îşi trase scaunul şi se ridică.

— Pentru că sunt obosit de Jean Paul… al tău. Am închiriat o maşină pentru ziua asta E parcată afară. Luându-şi servieta, îl urmă.

O maşină decapotabilă, neagră, lucioasă, era parcată pe drum. Aruncându-şi servieta pe scaunul din spate, Kate îşi trecu o mână în mod aproape reverenţios peste tapiţeria lucioasă de piele înainte de a se urca în maşină.

Drew răsuci cheia şi motorul vibra. Părăsind drumul îngust, schimbă vitezele şi acceleră. Kate se pomeni zâmbind la creşterea vitezei.

Îndreptându-şi privirea asupra ei, el comentă.

— Iubeşti maşinile, nu-i aşa, Halloran?

— Um – hummm. Ea se relaxa, simţind tensiunea dimineţii cum iese încet din ea. Întotdeauna le-am iubit.

— Ţi-ar plăcea s-o conduci?

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult. Ea încercă să fie normală, dar nimic nu-i putea ascunde excitaţia.

— Da. Aş putea? Oprindu-se la marginea drumului, Drew trecu pe locul de pasager. Kate alunecă pe locul şoferului, studie comenzile de la bord, apoi băgă în viteză. Maşina săltă înainte.

— Oh. Poţi simţi puterea. Drew se lăsă pe spate, bucurându-se să privească plăcerea imensă de pe faţa ei. Ea se întoarse spre el.

— Încotro?

— O iei la stânga la următoarea intersecţie.

— Dar acela nu e drumul spre fabrică, protestă ea.

— Ştiu. El râse, şi încă o dată ea fu uimită de felul în care râsul lui îi transformă trăsăturile aspre într-una din cele mai frumoase feţe. Halloran, nu voiai să vezi Parisul? Vreau să zic, să-i vezi cu adevărat? Să te plimbi de-a lungul străzilor? Să stai la o cafenea de pe marginea trotuarului? Să răscoleşti magazinele?

Din nou el râse uşor, şi ea se lăsă instantaneu prinsă în conspiraţia lui.

— Am obţinut ieri seară ce am avut nevoie. Astăzi,

tragem chiulul.

CAPITOLUL 7

Goneau înainte, ţinându-se de drumurile de ţară, în timp ce Kate savura emoţia conducerii maşinii sport. Drew o privea admirând felul în care se descurca cu controlul. Acoperişul maşinii era lăsat, permiţând soarelui de dimineaţă să-i încălzească. În bătaia vântului, şuviţe uşoare de păr zburau liber din coc, bătându-i obrazul. Drew se relaxa, lăsându-şi privirea să hoinărească peste ochii ei, care dansau de plăcerea momentului, peste obrajii ei, plini de strălucire. Voia să se întindă şi să apuce o şuviţă mătăsoasă şi roşiatică între degete. În loc de asta, rămase foarte liniştit, minunându-se cât de frumoasă era în mod natural.

Maşina încetini la o intersecţie.

— A fost destul? Ea încuviinţă din cap, zâmbind:

— Da. Mulţumesc, Drew. Întotdeauna mi-am dorit să conduc o maşină ca asta.

El studie o hartă din compartimentul pentru mănuşi, înainte de a se îndrepta spre Paris. Au continuat să meargă câteva mile când, dintr-odată, maşina începu să tuşească, apoi se opri. Drew murmură un blestem.

— Suntem în mijlocul a nu-ştiu-unde. Şi acum?

Kate îşi dădu jos haina de la costum, coborî din maşină şi sălta capota. Drew privea amuzat în timp ce ea scormonea pe la motor, deschise o cutie cu siguranţe, mai cârpaci vreo câteva minute, apoi anunţă.

— În regulă. Încearcă acum.

El întoarse cheia. Motorul tuşi instantaneu, apoi vibra.

Cu un surâs înfloritor, ea lăsă jos capota şi-i aruncă o privire triumfătoare.

— Doamnă, cum ai făcut asta? Ea râânji.

— Încă unul dintre multiplele mele talente, domnule.

— Hai, lasă. Cum ai ştiut exact ce trebuie să faci? El coborî din maşină şi rămase în picioare, privind în jos spre ea.

— Oh, bine. Am să-ţi spun secretul meu. Sistemele unora dintre aceste maşini sport străine funcţionează cu siguranţe. Acestea sunt întotdeauna aranjate într-o cutie mică de sub capotă. Tot ce am făcut a fost că am schimbat o siguranţă.

El îndepărtă o şuviţă de păr de pe obrazul ei, lăsându-şi degetele să o mângâie uşor.

— Foarte impresionant, Halloran. Ea clipi cu plăcere. Privirea lui coborî în jos peste trăsăturile ei, pentru a se opri pe

ridicătura sânilor ei.

— Sper că scoaterea petelor de ulei de pe mătase este un altul dintre multiplele tale talente. Ea privi în jos la cămaşa aibă şi se încruntă.

— O, nu! Nu voi scoate niciodată grăsimea asta! îşi ridică mâinile. Şi ele erau pătate de grăsime. Drew găsi o cârpă în compartimentul pentru mănuşi şi i-o întinse.

— Nu te îngrijora, Halloran. Imediat ce vom găsi un oraş, am să caut ceva să înlocuieşti bluza. O meriţi, după miracolul ăsta.

Urmărind şoseaua plină de serpentine, în curând au ajuns la un minunat orăşel vechi cu străzi pietruite, acoperişuri cu ţiglă portocalie şi scuare şi curţi interioare agitate de trecători. Obloanele magazinelor şi caselor erau deschise larg pentru a permite să intre briza răcoroasă de dimineaţă. Oamenii se grăbeau ducând baghete proaspăt coapte, de la brutărie. Terasele minunate ale cafenelelor zumzăiau de discuţii prieteneşti.

— Oh, Drew. Nu e minunat?

— Perfect. El coborî pe un pasaj îngust şi parcă. Vino. Dacă avem de gând să arătăm ca aceşti localnici, trebuie să mergem.

Îşi dădu jos haina şi cravata, şi-şi suflecă mânecile de la cămaşa lui cu monogramă. Kate aruncă o privire bluzei ei murdare de grăsime şi îşi luă în grabă haina pentru a acoperi petele. Dar arăta complet pe dinafară în costumul ei de afaceri, de primă calitate şi pantofi fini. Observându-i ezitarea, Drew o luă de mână.

— Vino. Nu se întâmplă să mă plimb în fiecare zi mână în mână cu personalul meu mecanic.

— Un computer personal. Acum un mecanic personal. Câte atribute am să mai primesc?

— Fac pariu că pot să mă mai gândesc la câte ceva.

Ea roşi, aplecându-şi privirea spre vârfurile pantofilor în momentul în care vorbele au fost rostite. Drew îi aruncă o privire lungă, ştiind că orice ar mai spune ar putea numai să înrăutăţească lucrurile.

Priviră vitrinele magazinelor în timp ce treceau, ademeniţi de aroma minunată a chiflelor proaspăt coapte şi de parfumul mirodeniilor ce veneau purtate de aer din cafenele. În faţa unui magazin, Drew se opri.

— Aici. Asta e ceea ce aveai nevoie. Vino.

Înăuntru au fost salutaţi de o lenjereasă zâmbitoare, care

încuviinţă din cap atunci când Drew spuse că ar fi dorit ceva care să-i vină lui Kate fără a fi necesare modificări, de vreme ce nu aveau timp să aştepte.

Kate o urmă pe femeie într-o cabină de probă, întrebându-se ce surprize aveau în magazin. Câteva minute mai târziu, femeia intra, aducând o rochie de vară minunată, împodobită cu dantele.

— O, nu. Numai o bluză, explică Kate în cea mai bună franceză a ei. Femeia rămase fermă, insistând ca cel puţin Kate s-o încerce.

Pentru a o împăca, Kate îşi dădu jos costumul de afaceri şi îmbrăcă rochia. Toată ca o pajişte albă de bumbac, ce fusese făcută ca o rochie ţărănească, de modă veche, îmbrăcată pe umeri cu un volan lat de dantelă, elegant, care apoi se strângea peste sâni ca un corset. Din talie cădea în unduiri fine până aproape de gleznele ei, terminându-se într-un alt volan de dantelă.

Vânzătoarea începuse să scoată agrafele din părul lui Kate, de vreme ce cocul strâns era deja demult suflat de vânt. În timp ce părul ei bogat îi cădea pe umeri, franţuzoaica suspina şi murmura ceva atât de repede, încât Kate nu reuşi să înţeleagă ce

i-a spus. Gesticulând repede, vânzătoarea ieşi grăbită şi se întoarse cu o fundă de catifea, pe care o legă la gâtul lui Kate. În aceasta prinse o broşa antică în formă de camee. Încă o dată, ieşi repede, apoi se întoarse cu sandale joase, făcute ca pantofii de balerină, cu şireturi din satin alb care se legau în jurul gleznei. Atunci când, în cele din urmă, Kate ieşi din camera de probă pentru inspecţia lui Drew, ea zâmbi ruşinată, până când văzu strălucirea de pe faţa lui, datorată plăcerii.

— Halloran, tu eşti? El se plimbă în jurul ei, zâmbind de încântare. Îi ridică faţa cu un deget, murmurând: Ce tablou. Fabuloşi Arăţi ca un model ieşit dintr-o revistă din epoca victoriană.

La atingerea lui, ea simţi un fior. Nu se putea nega electricitatea care trecea între ei de fiecare dată când se atingeau. Şi ea ştia că şi el o simţea. Era acolo, în privirea lui arzătoare şi în apăsarea degetelor lui pe pielea ei.

El îi vorbi repede vânzătoarei, care împacheta costumul şi pantofii de servici ai lui Kate într-o cutie mare şi o legă cu o fundă.

Drew luă cutia sub braţ şi o prinse pe Kate de mână. În

timp ce se plimbau pe bulevard, el se uita la ea cu o privire ce o făcea să i se accelereze inima.

Se opriră la o teresă mică a unei cafenele şi cerură o gustare de ora zece, de cafea şi baghete lungi; acea pâine lungă, crocantă, al cărei parfum de proaspăt coaptă era purtat prin aer.

— Acum, micuţa mea femeie misterioasă, ai să-mi spui cum ai ştiut să repari maşina. Kate zâmbi.

— Am crescut într-o fermă de avocado, îţi aminteşti? Am condus un tractor de când aveam doisprezece ani. Chiar de când mă ştiu, am fost fascinată de tot ce era mecanic. Când am intrat în liceu, m-am înscris la un curs de mecanic auto. Ea râse, aducându-şi aminte: în acel prim semestru, am fost singura fată. Fetele din clasa mea erau atât de geloase pentru că îi aveam pe toţi băieţii pentru mine, încât, în al doilea semestru, erau mai multe fete decât băieţi la curs. Profesorul nu putea să-şi dea seama de ceea ce se întâmplase.

Drew îi privea ochii în timp ce vorbea. Iubea scânteile mici, castanii, din jurul pupilei, care îi dădeau o impresie de ochi înstelaţi. Frumuseţea ei era naturală, aşa încât niciun machiaj n-o putea intensifica. Era o vigoare, o scânteiere, ceva în legătură cu ea care îl făcea să se simtă bine.

— Tatăl meu începuse să se îngrijoreze. Prietenii lui l-au convins că mă transformase într-un băieţoi şi că nu voi fi în stare niciodată să atrag un băiat. Ea chicoti: L-am auzit pe unul dintre amicii tatii vorbind cu el. Am fost atât de supărată. Imediat în următoarea zi, i-am lăsat pe doi băieţi să mă conducă acasă, numai ca să dovedesc la toată lumea că pot să am un prieten.

— Şi după aceea? Fără a părea că-şi dă seama de ceea ce face, Drew se întinse şi-i luă mâna în mâna lui. Pentru un moment scurt, respiraţia lui Kate i se opri în gât. Forţându-se să continue, ea spuse:

— Destul de repede, aveam atâţia băieţi care treceau pe la mine, încât tata a crezut că am dat un anunţ la ziarul local.

— Ca să nu ajungi să faci cu ei un club, cum te aşteptai să scapi de atâţia prieteni?

Amândoi au râs la întrebarea lui.

— Ori de câte ori mă săturam de un băiat, îi propuneam să ne încercăm puterea braţelor în luptă. Sprâncenele lui Drew se îmbinară.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu. Sunt serioasă. Obişnuiam să fiu în stare să bat pe

oricine la lupta cu braţele. Gândeşte-te puţin, Drew. Înapoi în liceu, ai fi continuat să te întâlneşti cu o fată care te-ar fi învins la o astfel de luptă?

El a râs prea tare pentru a-i mai replica. Putea numai să dea din cap. Femeia asta numai atâtica nu arăta suficient de puternică încât să stea în bătaia unui vânt puternic, dar lăsată singură să bată băieţi la orice sport.

El achită nota, apoi îi puse mâna în îndoitura braţului său.

— Chelnerul nostru mi-a spus că bulevardul acesta ajunge până la râu, şi, de asemenea, mi-a mai spus că acolo, jos, de-a lungul cheiului, este o piaţă de vechituri. Cunoşti pe cineva care ar vrea să răscolească o piaţă de vechituri franceză? Ea râse.

— Oh, pot să mă gândesc la una sau două persoane pe moment.

— Bun. Vrei să explorăm?

Ea dădu din cap, încuviinţând. – în timp ce se plimbau mână în mână de-a lungul bulevardului, inima lui Kate se înălţă. Acesta era felul în care ea visase să vadă Franţa. Acum, purta o minunată rochie ţărănească, simţind cum toate reţinerile din ultimele zile se ştergeau, se simţea cu inima mult mai uşoară

decât a avut-o vreodată. Pentru puţin timp, Drew nu era un director executiv. Ea nu era o asistentă. Erau un bărbat şi o femeie, bucurându-se fiecare de compania celuilalt, împărţind ceva foarte special.

El zâmbi în jos înspre faţa ei întoarsă şi inima ei păru să se oprească pentru un moment lung. Picioarele ei păreau că nu ating pavajul. Voia să se oprească exact acolo, în mijlocul unui bulevard francez aglomerat, şi să-l sărute. Gândul a şocat-o. Era de vină rochia? A aruncat o vrajă magică asupra ei. Sau ar putea să fie bărbatul de lângă ea? Putea un lucru simplu, ca zâmbetul lui sau atenţia lui, să facă o zi urâtă să se transforme dintr-odată într-un eveniment special, minunat. S-au plimbat de-a lungul râului şi au răvăşit tarabele din piaţa de vechituri, cumpărând lucruri prosteşti, care i-au făcut să râdă.

— Oh, Drew. „Poemele Irlandei”. Trebuie să cumpăr asta pentru tatăl meu. Îşi trecu mâna peste cartea decolorată, legată în piele, înainte de a-i plăti femeii.

După o căutare îndelungată pentru un cadou potrivit, pentru noua asistentă a tatălui ei, Maggie, Kate se hotărî pentru un minunat şal dantelat, perfect pentru răcoarea serilor din California.

În timp ce ea răscolea, Drew dispăru. Când se întoarse, aducea o umbrelă elegantă, făcută din ochiuri mari, de dantelă cu funde albe de satin, împletite la margine. Înclinându-se uşor, i-o întinse lui Kate.

— M-am gândit că acesta ar fi un perfect accesoriu pentru doamna care este pe cale să devină sărbătorita Parisului.

— Oh, Drew. Ea părea să folosească această expresie de prea multe ori astăzi. Dar îi era imposibil să spună orice altceva în plus, atât de depăşită de emoţie era.

El deschise umbrela, o răsuci pentru efect, apoi i-o înmâna. Luându-i pachetele din mână, le puse pe toate într-o sacoşă mare pentru cumpărături, apoi se întinse după mâna ei. Când, în cele din urmă, se urcară în maşina lor sport şi lăsară în urmă orăşelul, toată mânia şi frustrarea trecutului fuseseră uitate. Pentru această zi specială, cel puţin nu exista tensiune între ei. Erau numai râsete şi veselie şi ceva ce Kate o asemăna cu dragostea.

Maşina joasă trecea printr-un peisaj verde, înfrunzit, cu petece de verdeaţă şi flori, sub un cer albastru, strălucitor. În livezi, merii erau în floare. Vaci grase păşteau pe păşuni luxuriante. În depărtare, erau căsuţe joase, aranjate prin luncile

unduitoare.

— Aici mă simt ca şi cum aş fi acasă, comentă ea. El se întoarse spre ea.

— Ai putea vreodată să fii fericită trăind aici?

Ea suspină, întorcându-şi faţa în bătaia soarelui.

— Oh, Drew, acum mă simt ca şi cum aş fi fost născută pentru acest loc. Cred că aş putea fi fericită cu adevărat aici. Aproape la fel de fericită ca pe pământul natal. El îi strânse mâna şi îi adresă cel mai călduros zâmbet al lui. Şi acum, de ce e atât de important pentru el că ea ar fi dornică să locuiască aici? Pentru un motiv oarecare pe care ea nu-i putea înţelege, replica ei părea să-l facă pe Drew chiar mai fericit decât era. Ea dădu din umeri şi, încă o dată, îşi întoarse privirea la peisajul trecător. Într-o zi specială ca asta, nu era nevoie să se gândească. Astăzi, pur şi simplu va simţi.

— Paris. Un oraş schimbător. Un oraş al multor stări sufleteşti. Vocea lui Drew pătrunse prin gândurile ei în timp ce el parca maşina şi îi întinse mâna.

Cu o voce fermă, el spuse:

— Astăzi, Halloran, am de gând să-ţi arăt Parisul în felul în care ar trebui văzut. Există un singur fel în care ar trebui să

fie văzut. Ne vom plimba de-a lungul cheiurilor celor două insule din inima oraşului. Vom urmări vaporaşele leneşe care navighează pe Sena. Nu te gândi la Bancul Stâng, Bancul Drept. Nu insista pe diferenţa dintre Île de la Cité şi Île St. Louis. E suficient să ştii că Parisul e plin de istorie, de trecut şi prezent, şi mai important, de oameni minunaţi care, de generaţii, au ştiut cum să trăiască şi să iubească. Ea râse la discursul lui de ghid turistic. Ceea ce odată fusese locul aşezărilor pescarilor şi barcagiilor şi o garnizoană a romanilor, acum era Catedrala Notre-Dame. Într-o zonă de grădini fertile, unde aristocraţia şi-a stabilit reşedinţa şi a clădit palate şi case mari, acum erau hoteluri. Drew şi Kate au explorat totul, inclusiv micile magazine de artă, unde Drew îi dărui lui Kate o gravură fină a Parisului ce capturase întregul farmec şi culoare a oraşului. Inima lui Kate cânta. Avea exact locul potrivit în apartamentul ei, unde s-o pună.

Au stat în picioare, mână în mână, privind în sus la tavane şi la vitraliile gigantelor catedrale, vrăjiţi de frumuseţea creată de artişti şi arhitecţi.

Apoi s-au plimbat de-a lungul aleii principale din Jardin des Tuileries spre Arcul de Triumf, Kate remarcând:

— Nu pot să-mi explic, dar simt ca şi cum aş mai fi fost aici înainte. Ai simţit vreodată în felul acesta? El încuviinţă.

— O mică parte din mine întotdeauna va simţi că acest loc este casa mea.

Ea se opri, trăgându-l de mână pentru a se opri şi el. Întorcându-se, el zâmbi la expresia ei încurcată.

— Nu ţi-am spus? Am locuit aici un timp, în tinereţea mea irosită.

— Nu. Nu mi-ai spus. Nu e de mirare că eşti un ghid atât de minunat. Ce alte lucruri mai sunt în legătură cu tine, pe care nu te-ai deranjat să mi le spui?

El îi adresă un zâmbet răutăcios.

— Poate, într-o zi, am să-ţi spun povestea vieţii mele. Dar nu aici, în mijlocul străzii, Halloran. După ce au început să se plimbe din nou, Kate murmură:

— Mi-e foame. Nu e timpul să ne oprim pentru cină?

— Nu. Am o surpriză pentru cină. Dar vino. Vom găsi ceva ca să ne potolească foamea până atunci. Dintr-o piaţă în aer liber a fermierilor, au cumpărat felii de pâine de casă acoperită în straturi cu brânză iute şi cărnuri condimentate. Drew a cumpărat o sticlă cu vin şi au descoperit o bancă în umbra unui

copac din parc.

— Mă simt puţin cam păcătoasă mâncând ca regii şi bând vin în mijlocul oraşului, râse Kate.

— La Paris, toată lumea ar trebui să facă ceva îndrăzneţ. Bucură-te.

Ea îi zâmbi şi-şi ridică paharul în lumina soarelui, pentru a admira nuanţa vinului bogat de Burgundia. Au zăbovit în parc, urmărind trecerea elevilor în uniformele lor, bonele înţepenite în scrobeală împingând cărucioare, bătrâni purtând berete răsturnate în unghiuri elegante. Kate stătea lângă un copac, spatele ei lăsându-se pe scoarţa aspră a trunchiului bătrân noduros. Drew era întins pe iarbă, lângă ea, cu capul odihnindu-se în poala ei. Kate îl studia pe Drew cu ochii strălucitori, îngustaţi.

— Mulţumesc.

— Pentru ce? Ziua încă nu s-a terminat. Ţi-am spus, am o surpriză pentru cină.

— Nimic n-ar putea să fie mai bine decât ce s-a întâmplat acum. Oh, Drew, n-am trăit niciodată o zi mai perfectă.

El se ridică, privind-o în faţă. Cu degetul mare îi urmări linia gurii înainte de a se apleca pentru a-şi trece uşor buzele

peste ale ei. Ea a simţit aceleaşi senzaţii şocante pe care le-a avut la primul lui sărut. Ceva ce se înnoda înăuntrul ei. Inima ei a încetat să bată pentru câteva secunde, înainte de a porni într-un ritm dureros. Pământul se răsturnă cu un unghi ameţitor. Şi apoi, braţele lui au înconjurat-o, pentru a o strânge aproape de el. Părea cel mai natural lucru din lume să se topească lângă el, să-şi pună braţele în jurul mijlocului lui, să îi întoarcă sărutul până când inima ei simţea că va exploda de dragoste pentru el.

Doi bătrâni, care jucau dame în apropiere, au oprit jocul pentru a-i privi pe tinerii îndrăgostiţi. Apoi, în maniera oamenilor obişnuiţi cu oraşul îndrăgostiţilor, s-au întors la locul lor.

Drew se ridică şi-i oferi mâna lui Kate. După ce ea se ridică, îi dădu jos iarba de pe fustă, culese pachetele, îi luă mâna şi o conduse la maşina lor.

Au mers prin provincia luxuriantă până când au ajuns la un minunat castel vechi. Kate se întoarse spre Drew cu o privire întrebătoare, dar el zâmbi doar misterios.

— Haide, Halloran. Nu întreba. Asta ar strica numai surpriza.

Au urmat o cărare până în apropierea frumoasei clădiri

vechi. Dincolo de grădinile obişnuite, pământul a fost curăţat de toată verdeaţa. Stând în mijlocul acestei suprafeţe vaste, era un balon imens, cu aer fierbinte, pictat în culori strălucitoare cu flori şi fluturi. În coşul din răchită stătea un bărbat zâmbitor, ce verifica arzătorul, care, din când în când, scotea câte un *woosh*[1]. Recunoscându-i pe Drew şi Kate, le făcu semn cu mâna de departe.

Kate se întoarse spre Drew, cu gura deschisă de uimire.

— O să ne ridicăm într-adevăr cu ăsta?

— Dacă doreşti.

— Să doresc! Drew, nu mai pot aştepta. Luându-l de mână, ea începu să alerge. Au făcut cunoştinţă cu Etienne, care urma să fie pilotul lor. Cu instrucţiuni strigate înspre asistenţii lui, el eliberă frânghiile care-i ancora şi încet, balonul se lăsă purtat de aer. Au fost duşi deasupra acoperişului castelului, apoi s-au înălţat mai sus, înainte de a se stabili şi purta uşor deasupra vârfurilor copacilor.

Nu exista nicio mişcare legănată în zbor. Coşul din răchită în care stăteau cei trei părea să atârne în aer nemişcat. Exceptând ocazionalele izbucniri de aer fierbinte, era un

---

[1] fâşâit, vâjâit, zgomot şuierător

sentiment de calm şi pace.

Mereu la fel de uşor, au plutit deasupra râurilor verzi-albastre şi deasupra unui model de tablă de şah din verdele luxuriant al fermelor şi al acoperişurilor multicolore. Muncitorii de pe câmpuri le făceau semn cu mâna şi le strigau salutări prieteneşti:

— Bună ziua, bună ziua. Drew îşi trecu braţul peste umerii ei şi îşi aduse buzele la tâmpla lui Kate.

— După ritmul de ieri, este acest ritm suficient de încet pentru tine?

Ca o pisică, ea îşi mişcă faţa, plăcându-i senzaţia buzelor lui pe obrazul ei. Apoi, întorcându-se spre el, îşi trecu braţele peste mijlocul lui, şi-şi apăsă buzele pe gâtul lui.

— Drew, acesta este cel mai minunat cadou pe care l-am primit vreodată. Nu va exista niciodată vreo zi s-o egaleze pe aceasta. Îşi trecu uşor buzele peste ale lui. Mulţumesc, îi spuse. Pilotul îi chemă şi le arătă ceva cu mâna, şi ei se despărţiră pentru a privi cum creştea pământul încet, pentru a-i întâlni. Au aterizat în acelaşi fel, fin şi senzual, ca atunci când şi-au luat zborul. Sub ei, asistenţii lui Etienne parcau caravana lor mobilă şi aşteptau să prindă frânghiile care urmau să fixeze balonul pe

pământ.

Atunci când Kate şi Drew se dădură jos, un fermier din zonă şi familia lui alergau peste câmpuri pentru a vedea de aproape această minune. Unul dintre asistenţi scoase din caravană o sticlă de şampanie de la gheaţă. Toţi – Drew şi Kate, pilotul lor şi asistenţii lui, şi fermierul cu familia lui, s-au alăturat pentru sărbătorire. Era aproape întuneric atunci când au ajuns înapoi la castel unde proprietarul îi aştepta pentru cină. Cu mare fast, îi conduse într-o sufragerie care domina o curte interioară cu lespezi de piatră. Viţa-de-vie acoperea aproape fiecare centimetru al pereţilor din cărămidă veche. Dincolo de curtea interioară, lebede pluteau pe apa unui heleşteu ce părea din argint în lumina lunii.

În faţa unui foc care trosnea, era aşezată o masă pentru două persoane. Cupe de cristal şi tacâmuri de argint luceau în lumina focului. La fiecare intrare, proprietarul, mândru, le explica ce preparase bucătarul şef.

— Plachie specialitate, anunţă el, aşezând două farfurii mici şi descoperindu-le cu un zâmbet înfloritor.

— Ce-i asta? întrebă Kate, cu un ton scăzut.

— Gust-o mai întâi. Drew zâmbea cu toată faţa.

— Ummm. Delicios. Luă a doua îmbucătură. Acum, spune-mi ce mănânc.

— Tipar înăbuşit în vin, spuse el, cu blândeţe, urmărindu-i schimbarea expresiei, de la plăcere la oroare.

— Tipar! Acesta este tipar?

— O delicatesă, Halloran. Serveşte-te. Proprietarul se întoarse şi fu mulţumit să găsească primul fel mâncat.

— Pui semiînăbuşit, spuse el, indicând felul principal.

Când se îndepărtă, Kate se aplecă înspre Drew.

— Nu mănânc asta până nu-mi spui ce este. Recunosc puiul, ce mai este în el?

Drew zâmbi cu indulgenţă.

— Este pui fiert cu trufe. Are să-ţi placă. Ei i-a plăcut. Atât de mult, încât mâncase porţia ei şi, totodată, o parte din porţia lui Drew.

El o privi cu un zâmbet cald care-i lumina trăsăturile.

— Halloran, cum Dumnezeu reuşeşti să rămâi atât de slabă? Cred că tocmai am văzut un sac fără fund. Ea râse printre îmbucături.

— Totul e atât de minunat. Nu mi se pare că primesc destul. Îşi puse jos furculiţa. Ce urmează? Drew sorbi din vinul

roşu, sec, care le-a însoţit masa, apoi se lăsă pe şapte, aprinzându-şi o ţigară. Printr-un rotocol de fum, el remarcă leneş:

— Orice-ţi doreşte inima. Din nou simţi nodul strâns în stomacul ei. Ce dorea inima ei a simţit cu un fior subit, era bărbatul care stătea lângă ea. Mai mult decât orice pe lume, dorea să ştie totul despre el – ce fel de copil a fost, cum era familia lui, ce a iubit, ce a urât.

— Ai spus că odată ai locuit în Franţa. Ce vârstă aveai?

— Şaisprezece ani. Acela a fost anul în care am locuit cu mama mea. Vocea lui scăzu în mod vizibil.

— Atunci, părinţii tăi sunt divorţaţi? El încuviinţă din cap, apoi avu un râs uşor, trist.

— O, da. Am petrecut mult timp din primii mei ani cu bunica mea. Era o mizantropă simpatică. Ochii lui se încreţiră, amintindu-şi.

— Chiar dacă era un fel de pustnică, bunica a fost singurul lucru sigur, singurul lucru bun din viaţa mea. Când începusem să gândesc că întreaga lume a înnebunit, ea mi-a arătat nu numai cum să reuşesc, dar şi cum să mă ridic.

— Ea te-a crescut? Drew o studie pe Kate pentru un

moment, pe deasupra marginii paharului său.

— Mai mult sau mai puţin. Cred că, într-un fel, am crescut singur între menajere şi bone. Dar îi voi fi recunoscător pentru totdeauna. Cred că, dacă viaţa mea ar fi fost mai puţin complicată, aş fi fost mulţumit să mă las dus de curent. Însă pentru a supravieţui haosului, am învăţat că am nevoie de ceva care să mă stoarcă suficient de tare, încât să-mi ia toată energia. M-am înfundat în computere şi electronică. De-a lungul procesului am descoperit bucuria de-a trăi. Bunica m-a încurajat să mă arunc într-un proiect atât de total, în aşa fel încât să nu rămână niciun loc pentru durere. Kate se cutremură la emoţia pe care el încerca s-o ascundă.

— Unde te-ai dus după ce-ai plecat de aici? în acelaşi timp, Kate deja îşi regreta curiozitatea. El fusese atât de bine dispus; acum, vorbind despre copilăria lui, avea ceva tăios în vocea lui. Ea a continuat să spere că povestea se desfăşura într-un mod mai fericit.

— După aceea, am petrecut doi ani cu tatăl meu şi cu noua lui soţie. Drew privea fumul care se îndrepta spre cămin, şi ochii lui se îngustară. După care, am fost din nou trimis departe. De data aceasta, la colegiu. A fost o uşurare. Pentru următorii

patru ani, am petrecut fiecare vacanţă într-un alt cămin.

— Şi acum? Unde sunt părinţii tăi astăzi? întrebă Kate moale, dorind să încheie discuţia.

— Mama mea e pe undeva prin Europa, cu ultimul ei „prieten”. Tatăl meu s-a recăsătorit, pentru a patra oară. Aceasta – ultima – este mai tânără decât mine. Vocea se înăspri. Îi văd cât mai puţin.

— Îmi… îmi pare rău. El o privi, ţintuind-o cu ochii lui furtunoşi.

— De ce? Ea îi întâlni privirea şi se forţă să fie cât mai sinceră.

— Pentru că, atunci când te-am întâlnit prima dată, am bănuit că provii dintr-un mediu sănătos şi cult. Mă gândeam cât de uşor a fost pentru tine să ajungi unde eşti. Eu… nu mi-am dat seama niciodată că banii nu sunt o garanţie pentru orice.

El o studie pentru câteva momente lungi, tăcute. Încet, încet, zâmbetul i se întoarse în priviri. El îi acoperi mâna cu a lui şi ea-şi ridică privirea pentru a-i întâlni lumina tandră din ochi.

— În mod sigur, nu e vina ta, Halloran. Şi nu sunt surprins de prima ta impresie. M-am lovit de ea destul de des.

— Dar nu te-ai obişnuit niciodată cu ea, nu-i aşa? El

scutură din cap.

— Nu. Dar am învăţat să mă joc cu ea. Ea îşi reaminti prima lor confruntare furtunoasă din biroul lui. Acum, ea realiză că el anticipase faptul că ea avea să îl respingă şi a reacţionat cu o faţadă de îngâmfare. Era armura lui protectoare.

Proprietarul se întoarse cu căpşuni proaspete şi, pe o tavă imensă, fructe şi brânzeturi locale. Soţia lui îl urmă cu o cană de cafea neagră, tare şi o sticlă rece de şampanie. Drew chicoti.

— Asta va fi de ajuns, Halloran? Sau ai vrea să comand mai mult?

— O, Drew. Mă faci să mă simt ca un coş fără fund.

— Micuţă Halloran, eşti cea mai minunată, cea mai specială femeie pe care am cunoscut-o vreodată. În timp ce ea zâmbea, el adăugă: Chiar dacă mănânci mai mult decât majoritatea bărbaţilor.

— Oh! Numai pentru asta, am să mănânc şi căpşunile tale.

— În regulă. Şi ca plată, poţi să-mi spui totul despre micuţa Kate Halloran. Eu ţi-am spus povestea vieţii mele, acum mi-o spui tu pe a ta.

— Nu e nimic nemaipomenit de spus, rosti ea printre

îmbucăturile de frişca bătută, minunat de pufoasă şi căpşuni proaspete muiate în coniac. Mama mea a murit când aveam opt ani. Tatăl meu şi cu mine ne-am unit forţele pentru a obţine confortul. De atunci, am devenit inseparabili. Am făcut totul împreună – munca pe câmp, pescuitul în heleşteul din apropiere, popice, golf, jogging.

— Nu s-a recăsătorit niciodată? Ea scutură din cap.

— Tata? Nu cred că s-a uitat vreodată la vreo altă femeie după ce-a murit mama mea. N-a avut nevoie de nimeni altcineva. Mă avea pe mine.

Vorbea cu convingerea cuiva care nu admitea nicio îndoială că avea dreptate.

— Dar dragostea dintre un tată şi o fiică nu e chiar la fel cu dragostea dintre un bărbat şi o femeie. El recunoscu strângerea gurii ei la cuvintele lui.

— Bănuiesc că, pentru cei mai mulţi bărbaţi, n-ar fi fost destul. Dar tatăl meu şi cu mine am avut ceva special. N-am avut niciodată nevoie de nimeni altcineva. Tata spune că un Halloran nu are nevoie de un altcineva, decât de propria-i forţă a voinţei.

— Şi crezi asta?

— În mod absolut. Drew răsuci piciorul paharului său, privind fix în profunzimile aurii ale şampaniei franţuzeşti, ca şi cum ar căuta un mod mai fin de a o contrazice. Privind în sus, văzu încrederea sfidătoare a bărbiei ei şi se hotărî să o lase aşa cum era. Nu merita să se certe în legătură cu asta. Cel puţin, nu într-o noapte atât de perfectă ca aceasta.

— Gata de plecare? Ea îşi goli paharul, simţind în mod plăcut o ameţeală uşoară şi acceptând mâna lui. Îl complimentară pe proprietar şi pe soţia lui pentru mâncarea minunată, apoi se îndreptară de-a lungul cărării pătate cu argint înspre maşina lui. Lumina lunii strălucea în lănţişorul fin de aur de la glezna lui Kate. După ce o instala pe locul din faţă, Drew spuse:

— Tot am vrut să te întreb în legătură cu brăţara de la gleznă. Ea zâmbi.

— A fost a mamei mele. Tata mi-a dat-o atunci când am împlinit şaisprezece ani. Mi-a spus că nu ştia ce să-mi cumpere şi dorea să am ceva special. Am purtat-o mereu de atunci. Drew întoarse cheia, apoi o trase pe Kate mai aproape şi o sărută uşor înainte de a-i da drumul şi de a băga maşina în viteză.

— Foarte sexi, Halloran. Tatăl tău are gust bun. La

pensiune, în uşa ei, Kate se întoarse spre Drew cu un zâmbet visător.

— Aceasta a fost cea mai bună zi din toată viaţa mea. El îi ridică bărbia şi-şi frecă uşor buzele de ale ei. Aproape de buzele ei, el murmură:

— Poate că ce e mai frumos de abia acum începe.

Lipind-o de uşă, îşi îngropa faţa într-o răvăşeală de păr. Braţele lui au înconjurat-o, strângând-o lângă el. Mâna lui găsi clanţa uşii, fără a-şi ridica buzele de pe tâmpla ei, deschise uşa, apoi o ridică şi o duse în cameră.

— Drew, chicoti ea. Lasă-mă jos.

— În regulă. O lăsă pe patul moale şi se lăsă şi el lângă ea.

— Drew… Buzele lui le cerşeau pe ale ei, într-un sărut care i-a consumat pe amândoi cu intensitatea lui. Buzele lui închise peste ale ei, fierbinţi, flămânde, cerând. Era imposibilă ignorarea focului care se manifesta violent între ei. El îşi trecu braţele în jurul ei, aducând-o mai aproape de el, până când ea a simţit corpul lui lipit de al ei. Şi totuşi, nu era de ajuns.

Mâna lui mişcă volanul de dantelă al corsajului ei, ducându-l jos pe umăr, până când buzele lui au putut să atingă

carnea sensibilă a gâtului ei. Cu un tremur, ea se mişcă în braţele lui, pielea ei furnicând-o de câte ori buzele lui o atingeau. Mustaţa lui moale trimitea flăcări prin nervii ei.

— Kate, oh, Kate, cât de mult te doresc. Vocea lui era un geamăt înăbuşit din corpul ei. Tremurături ca de gheaţă de-a lungul şirei spinării alunecau, datorate plăcerii pe care ea o simţea. Era pentru prima dată când l-a auzit pe Drew Carlson spunându-i numele mic. El a făcut asta să sune ca o mângâiere tandră.

În întreaga ei viaţă, Kate niciodată înainte n-a trebuit să lupte împotriva propriei ei pasiuni. Niciun bărbat n-a făcut-o vreodată să dorească să-şi încalce propriul cod de etică, până acum. Era din cauza acestei zile speciale, minunata rochie franţuzească sau bărbatul din braţele ei care făcea ca toate vechile argumente să pară răsuflate şi banale? Ar fi atât de uşor să uite pentru puţin timp, în braţele lui puternice, să ignore toate lucrurile care au făcut-o să rămână fidelă credinţei ei că ar trebui să se păstreze pentru un bărbat special. Ea încercă să alunge vocea ce dorea s-o convingă de contrariu.

— Drew. Nu pot gândi. Eu – eu te vreau, dar nu vreau să fie aşa. Te rog, nu pot gândi.

— O, Kate, nu gândi. Nu te opune. Doar lasă-mă să te iubesc. Acum.

Buzele lui se mişcau seducător de-a lungul pielii sensibile a gâtului ei, coborând înspre ridicătura pieptului ei de abia vizibil sub rochia albă. Degetele lui încercară elasticul rochiei coborându-l până când buzele lui au putut să treacă peste vârfurile umflate. Valuri mici de plăcere păreau să se răspândească din adâncul ei. Ea îşi pierdu răsuflarea. Cu un mic geamăt, Kate se mişcă în braţele lui, incapabilă să oprească valul de pasiune care o ducea dincolo de marginea raţiunii. Buzele lui, atingerea mustăţii negre, degetele lui au excitat-o cum niciun bărbat nu a făcut-o vreodată. Acum era dincolo de raţiune, dorind numai să satisfacă motivul care a făcut-o să se mişte în braţele lui, gemând uşor şi moale.

El îşi descheie cămaşa şi o aruncă pe podea. Degetele ei erau încântate de părul întunecat care-i acoperea pieptul. Cu propria lor voinţă, mâinile ei îi mângâiau pielea goală, bucurându-se să-l simtă. Cu un geamăt de nerăbdare, el o trase mai aproape, mişcându-se peste ea. Ea făcu un ultim apel la raţiune.

— Drew, te rog, înţelege. N-am mai făcut-o niciodată. Tu

eşti – tu eşti primul.

El o prinse de păr, studiindu-i ochii castanii, sticloşi din cauza pasiunii.

Propria lui voce era răguşită, nuanţată de o emoţie pe care o putea stăpâni cu greu.

— Bănuiam asta. El scutură din cap, făcându-şi părul să se răvăşească peste frunte, ca o mătase neagră. Nu. O ştiam. Şi nu vreau să schimb ceea ce eşti tu, Kate. Dar te vreau. Te vreau atât de tare, eu… nu cred că pot să mă opresc.

Ea respiră adânc şi el a putut să simtă tremurul venit din adâncul ei.

— Şi eu te vreau, Drew. Dar niciodată n-am vrut să se întâmple în felul acesta, înseamnă prea mult pentru mine. El înlemni. Vocea lui deveni mai aspră. Ea a putut auzi cum vocea lui a devenit tăioasă.

— Şi tu crezi încă în căsătorie şi fericirea veşnică după aceea?

Ea-şi întoarse capul, luptându-se cu lacrimile care-i ţâşneau din ochi şi ameninţau să se reverse. Cu duritate, Drew îi prinse bărbia şi o forţă să-l privească în faţă. Văzând strălucirea lacrimilor reţinute în ochii ei prea strălucitori şi prea luminoşi,

atingerea lui deveni mai blândă.

— Nu plânge, micuţă Katie Halloran. N-aş putea suporta asta. Voi pleca. Şi vom spune că nu s-a întâmplat nimic. Cu o mare tandreţe, îşi frecă buzele de ale ei, apoi se ridică în picioare, îşi luă cămaşa de jos şi ieşi repede din camera ei.

Ea-şi întoarse faţa în pernă şi ascultă cum se trânti uşa în urma lui.

CAPITOLUL 8

— Halloran! Avem numai o oră ca să ajungem la Orly. Avionul pleacă la prânz.

Drew se trezise cu o voce răguşită de whisky. Suna de parcă şi-ar fi petrecut noaptea bând, dar Kate bănuia că luase o răceală în aerul rece al nopţii. Îl auzise plimbându-se pe verandă multe ore, până dimineaţa. Azi era într-o stare proastă.

— Încerc, Drew. Numai că nu pot să bag toate lucrurile acestea în bagaj.

— Ţine. Intră în dormitorul ei, aducând o cutie şi o frânghie solidă, lungă. Tu termină de împachetat. Eu voi avea grijă de celelalte.

După ce Kate se întoarse, Drew ridică o sacoşă şi înjură. Ce e înăuntru? El aruncă o privire în sacoşă.

— Halloran, ce e tot gunoiul ăsta?

— Gunoi! Ea roşi în timp ce el ridică o cutie de lemn, uşor turtită, pictată cu frunze aurii.

— Aceasta se întâmplă să fie o casetă antică de scris scrisori. Am admirat-o jos în salonaş şi doamna Dumas a insistat

s-o iau.

— Şi ce poţi face cu ea?

— Am acasă locul perfect pentru ea.

— Pariez. El scotoci mai departe în sacoşă. Şi asta? Ea tresări.

— E un borcan de murături de demult. Îl urmăream pe domnul Dumas aranjând florile în el, în grădină şi a dorit să-l iau acasă ca suvenir. La încruntătura lui Drew, ea adăugă: Ei, nu puteam să-i rănesc sentimentele, nu-i aşa?

— În mod sigur, nu. Nici nu m-am gândit la asta. Şi nu s-a oferit şi să arunce toate acestea pe un catâr de povară ca să le care până la aeroport?

— O, fii cinstit, Drew. Faci prea mare caz din asta. Ne vom descurca.

— Nu, Halloran. Tu te vei descurca. Dacă le vrei, tu ai să le cari. Tot ce voi face va fi că le voi împacheta. Restul e al tău.

— Bine. Se întoarse cu spatele la el şi continuă împachetatul.

Îi studie spatele rigid pentru o clipă, apoi se duse la treaba lui.

În timp ce Jean Paul şi şoferul se zbăteau cu bagajele,

Drew şi Kate îi căutau pe gazde pentru a le oferi mulţumirile lor pentru confortul oferit în timpul şederii în minunata lor locuinţă. Doamna Dumas o strânse pe Kate la pieptul ei şi murmură într-o engleză stricată.

— Eşti ca şi a mea. Aceasta este casa ta, ori de câte ori eşti în Franţa. Vei reveni, nu? Kate zâmbi şi o sărută pe obraz.

— O, sper. Bătrânul domn îşi scoase pălăria şi îi strânse mâna în mod solemn, apoi, într-o izbucnire rară de afecţiune, o îmbrăţişa cu căldură, după care făcu un pas înapoi, jenat de manifestarea lui. Trăsăturile lui Drew erau perfect liniştite, neafişând nicio expresie, în vreme ce privea scena.

În timp ce limuzina se îndepărta, Kate se întoarse şi continua să facă cu mâna, până îi pierdu din vedere.

— Îmi pare rău că n-am avut şansa să-ţi arăt Parisul, murmură Jean Paul în mod dramatic. Kate întâlni ochii aprinşi ai lui Drew pentru o clipă, apoi îşi întoarse privirea.

— Ei, poate vei reveni, suspină Jean Paul. E păcat să vii atât de departe şi să nu încerci plăcerile pe care le poate oferi ţara noastră.

Cu un zâmbet misterios jucându-i pe buze, Kate se întoarse să privească ţinutul minunat din provincie, care trecea

alunecând prin faţa ferestrelor maşinii, amintindu-şi cât de frumos arăta din balonul cu aer fierbinte.

La aeroportul Orly, Kate refuză să permită verificarea pachetelor ei laolaltă cu bagajele.

— Lucrurile acestea sunt prea fragile, Drew. Nu vreau să le ştiu aruncate tot în felul acesta. Le voi duce eu singură la bord.

Ridicându-şi sfidător bărbia, ea se îndepărtă bocănind din tocurile înalte ale pantofilor, trăgând servieta după ea, o sacoşă mare de cumpărături şi o cutie legată cu frânghie. Drew o privea cum se luptă, hotărât să n-o ajute, ştiind totuşi că va fi înfrânt chiar înainte de a avea vreo şansă.

— Dă-mi-o. El apucă cutia greoaie din mâna ei.

— Mulţumesc. În timp ce aşteptau la coada lungă, Drew se întinse după sacoşă.

— Aş putea s-o iau şi pe asta.

— Ţi-am spus că mă pot descurca. El îşi aplecă buzele spre urechea ei.

— Nu face o scenă, Halloran. Doar dă-mi geanta cu gunoi.

Ca şi cum i-ar face o mare favoare, ea-i întinse sacoşa.

— Nu este gunoi.

— Bineînţeles că nu. O cutie veche şi turtită şi un borcan de murături. La ce m-am gândit când le-am numit „gunoi”? Ea găsi un singur scaun şi-l privea pe Drew care se rezema posomorât de perete, aşteptând anunţul pentru îmbarcare.

Când în sfârşit s-au instalat la bord şi avionul decolase, Kate se lăsă pe spate, uşurată că, pentru câteva ore, urmau să stea comod. Încă trebuiau să se lupte cu toate bagajele astea la New York şi din nou când vor ateriza la San Francisco.

Drew îşi desfăcu centura de siguranţă, aprinse o ţigară, scoase încet fumul, apoi se aplecă spre ea.

— Aseară am avut o grămadă de timp să mă gândesc. Şi mi-am dat seama care e problema ta, Halloran.

— Problema mea? El urmărea cum se ridică fumul, apoi se întoarse s-o studieze.

— Da. Încăpăţânarea ta de nu a face dragoste cu mine.

— Drew, şuieră ea printre dinţii strânşi. Credeam că vom uita că toate acestea s-au întâmplat vreodată.

— Ştiu că am spus asta aseară. Dar asta e pentru binele tău. Problema ta reală se datorează acelei relaţii complet ireale pe care ai avut-o în toţi anii aceştia cu tatăl tău.

— Ireală!

— Coboară-ţi vocea. El se aplecă mai aproape, savurându-i parfumul şi pentru o secundă, se simţi depăşit de dorinţa pe care ajunsese s-o recunoască de câte ori era prea aproape de ea. L-ai pus pe un piedestal, Halloran. Tatăl perfect. Bărbatul care nu s-a uitat niciodată la o altă femeie, după ce a murit dragostea vieţii sale. L-ai făcut mai mare ca viaţa. În mod clar, niciun bărbat, niciodată, nu se va putea compara vreodată cu el în ochii tăi.

— Asta e ridicol!

— Este? El trase adânc aer în piept, apoi se lăsă pe spate, lăsând vorbele s-o pătrundă. Ochii ei se îngustară.

— Înţeleg. Şi toate astea – această veneraţie pentru un erou mă face incapabilă să am o relaţie cu un bărbat sau, mai exact – cu tine. Asta este? El zâmbi răutăcios.

— Eşti o femeie isteaţă. Ştiam că-ţi vei da seama ce anume vreau să zic.

— Da, îmi dau seama. Drew, eşti dezgustător. El îşi răsuci capul la tonul ei furios.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap că s-ar putea să nu doresc să mă stabilesc pentru ceva mai puţin decât dragoste, fidelitate şi

căsătorie, toate acestea pentru un singur bărbat?

— Oh, Halloran, eşti foarte aproape de o dezamăgire. El îi întâlni privirea sigură şi ea îşi dădu seama că nu glumea. Sinceritatea îi era clară. Ştii câte dintre idealurile tinereţii s-au economisit pentru acel unic bărbat perfect, numai pentru a se afla într-un divorţ câţiva ani mai târziu. Pentru ce s-au economisit?

— Mi-a ajuns cinismul tău, Drew. Vocea ei coborî cu o nuanţă de mânie. Acum, după ce am ascultat divagaţiile tale, am să te pun la curent cu câte ceva din ce gândesc eu. Buzele lui se încreţiră într-un zâmbet pe jumătate.

— Am şi eu o problemă?

— În mod sigur ai. După ce mi-ai povestit despre părinţii tăi, mi-am dat seama de ce eşti atât de sceptic faţă de dragoste şi căsătorie. Bănuiesc că este natural să te îndoieşti că o căsătorie poate supravieţui după toate prin câte ai trecut, dar eşti atât de hotărât să crezi că o relaţie nu poate dura, încât nici măcar nu vrei să încerci. Dai impresia că tu crezi că lumea ar trebui doar să treacă prin viaţă apucând plăcere sau dragoste oriunde o poate găsi, pentru că s-ar putea să nu mai dai de ea niciodată. El îşi stinse ţigara cu o mişcare furioasă.

— Mulţumesc, domnişoară Halloran, pentru cursul tău răsunător de psihologie amatoare.

— Şi ce a fost ce mi-ai dat tu cu câteva minute mai devreme? Tu poţi să dai, dar nu poţi să primeşti, Drew.

— În regulă, Halloran. Las-o baltă. De acum încolo, subiectul e închis.

— E perfect pentru mine.

Ea se întoarse, privind afară pe hublou, simţind muşcătura vorbelor lui. Să-i sugereze că ea şi-l imaginează pe Paddy mai mare decât viaţa. Eroul ei. Ridicol! Şi aluzia aceea cum că niciun bărbat nu s-ar putea vreodată compara cu tatăl ei.

Ea-şi strânse pumnii. Asta e ceea ce a făcut în toţi anii ăştia? A comparat orice băiat şi bărbat pe care l-a cunoscut, cu Paddy?

Îşi închise ochii de durere. Încetul cu încetul, începu să retrăiască ziua anterioară. Minunata provincie, rochia aceea vrăjită care a transformat-o într-o pariziancă, apoi plimbarea cu balonul. Drew a făcut toate astea numai pentru ea.

Ieri mă gândeam că-l iubesc.

Îşi deschise ochii şi-şi aruncă privirea asupra bărbatului de lângă ea. Drew avea câteva hârtii împrăştiate pe măsuţa-tavă

din faţa lui. Părea adâncit total în raportul ei. Privirea îi alergă înfometată peste trăsăturile lui, sorbind din ochii negri, îngustaţi, mustaţa care îi atinsese uşor pielea când o sărutase, gura fermă.

Ca şi cum i-ar fi simţit privirea, el se întoarse. Instantaneu, ea-şi coborî ochii. Îl simţi cum o studiază, dar refuză să-şi ridice privirea. Obrajii îi ardeau.

Dacă mă uit acum la el, îmi va citi gândurile. Va şti ce simt. Şi dacă Drew va descoperi vreodată cât de mult ţin la el, va fi în stare să profite de asta. Singura soluţie este să păstrăm relaţia noastră strict ca o relaţie de afaceri.

Drew o studie câteva momente lungi şi tăcute, înainte de a se întoarce la hârtiile lui. Cuvintele erau neclare. Tot ce putea să vadă era un nor de păr castaniu, împrăştiat uşor pe perna ei, ochii atât de inocenţi în adâncurile cărora voia să se scufunde şi buzele care l-au chinuit.

În timpul lungului zbor către casă, atât Drew cât şi Kate au reuşit să rezolve o mulţime de probleme, Era ca şi cum ar fi găsit amândoi un mod de a reţine potopul de senzaţii. Munca grea. Acesta era răspunsul.

Schimbarea avioanelor la aeroportul J.K.F. Din New York a fost o învălmăşeală înnebunitoare pentru a căra bagajul

suplimentar al lui Kate de la o poartă la alta. La aeroportul internaţional din San Francisco a fost o nouă alergare în acelaşi ritm frenetic. În cele din urmă, Drew o lăsă în apartamentul ei, Kate simţindu-se complet ostenită. Când el puse jos ultimele ei bagaje, ea se prăbuşi pe un scaun. Drew îi studie figura mică ce se lupta cu o tendinţă de schimbare. El susţinuse un ritm înnebunitor în această călătorie de afaceri. A împins-o în mod neîndurător. Niciodată înainte nu şi-a dorit să aibă grijă de cineva în felul în care dorea să aibă grijă de ea. Era o ironie. N-a cunoscut niciodată o persoană atât de sigură de sine, atât de capabilă să aibă grijă de ea însăşi. Şi totuşi, dorea să îşi încolăcească braţele în jurul ei şi să o îmbrăţişeze strâns şi să-i spună să-şi ia liber următoarele zile, pentru a-şi reveni de pe urma călătoriei extenuante.

În loc de asta, el îi spuse repezit:

— Noapte bună, Halloran. Ne vedem dimineaţă. Ea nici cel puţin nu s-a ridicat pentru a-l conduce.

— Da. Noapte bună.

Kate îl sună pe tatăl ei şi rămase surprinsă de forţa şi veselia din vocea lui. Se întărise pentru o luptă, aşteptându-se ca Paddy să se plângă în legătură cu asistenta numită Tiran care l-a

îngrijit şi de dieta uşoară pe care i-a prescris-o medicul. În loc de asta, el îi vorbi entuziasmat de mesele excelente pe care le avea, de puterile lui uimitoare de refacere şi de faptul că doctorul în fine l-a declarat sănătos.

Kate închise telefonul încreţindu-şi fruntea întrebătoare. Acesta nu vorbise ca Padyy pe care îl cunoştea ea. Ceva nu era în regulă. Pur şi simplu, el încerca să-şi ascundă nefericirea. În acest weekend, va merge la Carmel să vadă despre ce e vorba.

Săptămâna trecu agitată de muncă. Drew părea împins de obsesia de a convinge consiliul de conducere de fezabilitatea achiziţionării fabricii din Paris.

— Halloran. Vino în biroul meu. Ea se aşează pe marginea scaunului care-i fusese arătat şi ascultă, cu mânie crescândă, cum el îşi strigă instrucţiunile.

— Martha a terminat adunarea şi copierea tuturor rapoartelor noastre pentru consiliul director. Acum, am nevoie de la ţine de ideea personală. Ea ridică o sprânceană.

— Idee personală?

— Tu ai văzut la faţa locului care sunt operaţiunile în Franţa. Vreau să iei rapoartele acestea şi să le pui într-o ordine corespunzătoare, începând cu beneficiile financiare pentru firma

noastră. El îi aruncă o privire neclintită.

— Consiliul se întruneşte vineri. Vreau să fii cu mine la această întrunire. Mai întâi, departamentul legislativ îşi va prezenta argumentele pro şi contra realizării afacerii. După aceea, va veni rândul meu. Vreau întreaga ta atenţie în timp ce departamentul legislativ îşi face prezentarea. Dacă există ceva ce noi am omis, notezi pentru mine. Judecând după atitudinea celor de sus, va fi o luptă grea să convingem consiliul pentru a aproba afacerea.

— De ce?

— Cred că cele două guverne sunt primele obstacole. Instabilitatea economiei franceze din acest moment face ca această afacere să fie o aventură. Şi apoi, bineînţeles, mai sunt consiliile pe care le cere guvernul francez. Ea îl studie cu atenţie, observând liniile de oboseală din jurul ochilor.

— De ce asta e atât de important pentru tine, Drew? El dădu din umeri.

— Sunt convins că va fi ceva bun pentru firmă. Îi întinse un dosar gros: treci peste astea cu atenţie. Subliniază orice problemă unde prezentarea noastră poate fi slabă. După aceea, pregăteşte un memoriu pentru mine, pentru a-l studia înaintea

întâlnirii consiliului.

Înainte ca ea să traverseze camera, el deja cerea o convorbire interurbană. Se opri la uşă, ca să-l privească un moment. De când s-au întors din Franţa, părea că fusese scoasă complet din mintea lui.

La întâlnirea consiliului, Drew printr-o uşoară mișcare a capului, el îşi exterioriza neplăcerea la auzul frazei ce fusese rostită de către vorbitor.

Interesul lui Kate se ascuţi. Vorbitorul folosise expresia „asociere într-o aventură”. Căutând cu degetul în carneţelul ei, verifică termenul din punct de vedere legal, apoi începu să scrie repede.

Între timp, Drew se ridică în picioare pentru a-şi face prezentarea şi Kate îi înmâna un memoriu detaliat. Studiindu-l pentru o clipă, el încuviinţă din cap, trase concluziile şi începu să vorbească. Cum îşi încheie prezentarea, el adăugă:

— Francezii intenţionează să inunde piaţa internaţională cu terminale la preţ foarte scăzut. Avem o ocazie bună de a scoate profit, dacă suntem incluşi în producţia lor. Aceasta înseamnă nu numai un profit financiar, ci şi o şansă de a arăta

lumii, în acelaşi timp, calitatea muncii noastre. Oricum, pentru că trebuie să lucrăm cu atâtea reguli şi regulamente guvernamentale, cred că ar trebui să luăm în considerare, în mod serios, sugestia departamentului legislativ, de a considera aceasta drept o asociere într-o aventură. Firma noastră, bineînţeles, va avea în continuare anumite drepturi de aprobare, dar acţiunile vor fi împărţite în mod egal atât în capital investit, cât şi în profituri.

Era linişte în încăpere când Drew se aşeză. Apoi, capetele au început să se întoarcă, murmure de aprobare zumzăiau înainte ca preşedintele consiliului să ceară comentariile şi întrebările. În final, preşedintele ceru să se voteze şi aprobarea pentru aventura franceză a fost unanimă.

Drew era strălucitor când o luă de cot şi o conduse afară din încăpere.

— Nemaipomenit, Halloran. Absolut nemaipomenit. Cum ai reuşit să prinzi chestia aia? Ea zâmbi, încă surprinsă de cât de uşor a fost câştigată lupta.

— Unul dintre asistenţii de la legislativ părea neliniştit de termenul „asociere într-o aventură”. Mi-am dat seama că nu voia să ne dea niciun fel de muniţie. Când am căutat termenul,

am ştiu că nu avea să mai fie un joc de noroc din partea consiliului dacă aprobau termenul.

— Doamnă, restul zilei de azi eşti liberă. Era încântată.

— Minunat. Mor de nerăbdare să-l văd pe tatăl meu. A avut o comoţie uşoară, în anul acesta şi nu s-a întors demult de la spital.

— Înţeleg. El o prinse de braţ. Şi eu am să merg în peninsula Monterey. Te voi duce la ferma tatălui tău. Ea se opri o clipă, luând în considerare propunerea.

— În regulă. Dă-mi o oră să mă duc acasă şi să mă schimb.

Drew părea să se simtă bine. Porsche-ul se deplasa cu viteză pe autostrada de pe coastă, înghiţind milele.

Kate se lăsă pe spate pentru a a se bucura de peisajul minunat care zbura pe lângă geamurile maşinii. Atât de mult timp ea făcuse această călătorie cu un fel de spaimă. Acum, tatăl ei era acasă. Serviciul ei mergea bine. Avea un weekend întreg să se relaxeze, să se plimbe pe terenul familiar, să doarmă în patul ei din copilărie. Se trezi dintr-odată întrebându-se ce va spune Paddy despre Drew. Nu că ar fi avut vreo importanţă. Nu era altceva decât şeful ei. Asta era tot ce va fi vreodată. După

muncă, nu au nimic altceva în comun.

— Ai vorbit cu tatăl tău de când te-ai întors de la Paris? Tonul impersonal al lui Drew îi străpunse gândurile.

— Da.

— Şi cum ţi s-a părut? Ea se agită.

— Mi s-a părut bine. Într-o stare foarte bună.

Drew îi privi faţa ce arăta aproape posomorâtă.

— Asta nu te face fericită?

— Ce? O, da. Bineînţeles că sunt fericită! De ce n-aş fi?

— Nu ştiu, Halloran. Jumătate din timp, nu pot să-mi dau seama ce e cu tine.

Când au ajuns la terenul unduitor care marca graniţa vastei proprietăţi Halloran, Drew observă luminiţa ce dansa în ochii ei.

— Acesta este pământul nostru, spuse ea dintr-o suflare. O iei la stânga la intersecţia asta şi urmezi drumul de ţară vreo cinci mile.

Acrii întregi de şiruri perfecte de copaci verzi, aşezaţi în carouri geometrice, se întind pe toată suprafaţa. Trecând pe lângă un chioşc cu fructe, Kate îi făcu cu mâna tinerei fete din spatele tejghelei.

— Asta obişnuiai să faci? o întrebă Drew încet.

— O, da. Fiecare fermă are cel puţin un mic chioş. Paddy obişnuia să mă lase să separ profitul.

— Paddy?

— Tatăl meu. Majoritatea timpului e „tata" şi Paddy când sunt supărată sau tandră, sau când îmi aduc aminte de el. El îi privi faţa.

— Tu, Halloran – tandră? La încruntarea ei bruscă, el schimbă subiectul: Nu m-am gândit să te întreb asta. Îţi place să mănânci avocado?

Kate îşi lăsă capul pe spate şi râse.

— Aş fi dezmoştenită dacă nu mi-ar plăcea. Ai nevoie de cincizeci de reţete pentru prepararea unui avocado? Le am pe toate.

O casă întinsă, cu cercevele albe le ieşi în faţă. Întorcând Porsche-ul pe aleea circulară, Drew claxona imediat ce ajunseră în faţa unei verande înguste.

— Kate! Paddy Halloran apăru de pe verandă, legănându-se şi grăbindu-se să coboare scările, pentru a o îmbrăţişa.

— Kate. Nu mi-ai spus că vii.

— Am vrut să-ţi fac o surpriză, Paddy. Ea se dădu un pas înapoi, lăsându-şi privirea să-l studieze cu atenţie. Arăţi minunat!

— Ţi-am spus că mă simt bine. Îşi aruncă privirea asupra bărbatului care tocmai cobora din maşina sport joasă. Cine-i acesta?

— Tati, aş vrea să-l cunoşti pe şeful meu, Drew Carlson. Drew, tatăl meu, Patrick Halloran. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile, măsurându-se unul pe altul cu prudenţă. Kate îşi reaminti de comentariul lui Drew despre tatăl ei, mai-mare-ca-viaţa. Ce au văzut bărbaţii ăştia de au luat poziţia asta de atac?

— Kate. O femeie blondă, drăguţă, cobora în grabă scările spre ei, întinzându-şi mâna.

— Bună, Maggie. Acesta este şeful meu, Drew Carlson.

— Maggie Cole, spuse femeia, acceptând strângerea fermă de mână a lui Drew.

— Ei, Kate, ce crezi despre tatăl tău? Nu arată minunat? Kate zâmbi.

— Chiar mai bine decât minunat. Nu ştiu ce ai făcut, Maggie, dar Paddy n-a arătat aşa de bine de luni întregi. Maggie

se întoarse spre Drew.

— Rămâi pentru cină, nu-i aşa, Drew? Am pregătit o friptură. E gata.

Kate gemu în sinea ei. Îl voia pe tatăl ei numai pentru ea. Şi dorea să scape de Drew cât de repede posibil. Nu fusese vorba ca el să rămână.

— Mulţumesc, Maggie. E într-adevăr drăguţ din partea ta. Mi-ar face plăcere.

Patrick Halloran îşi trecu braţul plin de afecţiune peste umerii fiicei sale şi, împreună, urcară scările spre casă. Drew îi urma, ducând bagajul de o noapte al lui Kate.

— Iau eu asta. Kate se îndreptă spre camera ei cu geanta.

— Oh, Kate, spuse Patrick dintr-odată, tuşind. Va trebui să pui geanta în dormitorul liber.

— De ce? Ce nu e în regulă cu vechiul meu dormitor?

— Nimic. Dar îl foloseşte Maggie. El îşi privi asistenta pentru o clipă, apoi adăugă: Am vrut să fie mai aproape de mine, în cazul în care aveam nevoie de ceva în timpul nopţii.

— Înţeleg. Kate părăsi camera prea repede pentru a observa privirea ce se schimbase între Patrick şi Maggie. Drew risipi tăcerea penibilă.

— Friptura aceea miroase minunat, Maggie. Ea îi zâmbi pentru a-i mulţumi şi se grăbi în bucătărie.

— A fost nemaipomenit, Maggie, spuse Drew. Patrick e un bărbat norocos. Eşti o bucătăreasă foarte bună.

— E bună la toate. Paddy îi făcu lui Maggie cu ochiul, în timp ce ea îi turna ceaiul. Kate privea scena în tăcere. Drew se lăsă pe spate, complet relaxat.

— Vă deranjează dacă fumez?

— Deloc, spuse Paddy, împingând spre el o scrumieră. Cât timp rămâi, Kate? o întrebă Patrick.

— Numai până duminică. Drew se duce la casa lui de pe Şoseaua Mila 17. O să se oprească să mă ia pe drumul de întoarcere. Îşi ridică privirea dintr-odată: De ce, Paddy? Stric nişte planuri?

— Kate, tu nu poţi strica niciodată planurile mele. Tatăl ei îşi drese vocea.

Ea observă că făcea asta de multe ori.

— E numai… Maggie şi cu mine am invitat mâine seară nişte prieteni ca să jucăm cărţi. Sper că nu te vei plictisi.

— Nu vorbi prostii, Paddy. Ea privi spatele lui Maggie în timp ce se îndrepta spre bucătărie pentru a aduce plăcinta cu

mere proaspăt coaptă. Întotdeauna m-am simţit bine cu amicii tăi. Cine vine? Jed şi Lander? Jerry?

La menţionarea vechilor lui prieteni, Paddy râse.

— Ştii că lor nu le plac jocurile de cărţi civilizate. Nu, i-am invitat pe Dave şi Karen Crain.

— Tânărul cuplu care a cumpărat ferma familiei Adam?

— Ei sunt. Oameni de treabă. Au fost pe aici de două ori în săptămâna asta.

— Oh, Patrick, spuse Maggie în timp ce-l servea cu o bucăţică de plăcintă, am uitat să-ţi spun ce mi-a spus Karen în după-amiaza când a trecut pe aici. Maggie începu să relateze un incident caraghios ce se petrecuse la ferma învecinată. Kate stătea foarte liniştită, privindu-i pe tatăl ei şi pe Maggie, chicotind ca doi şcolari. Sau doi îndrăgostiţi, se gândi ea dintr-odată.

Deveni conştientă că Drew o studia. Cât a lăsat să se vadă pe faţă? Ridicându-se repede, ieşi din încăpere. Un moment mai târziu, Drew se scuză şi o urmă.

— Trebuie să plec acum, Halloran.

— Te conduc la maşină. El îşi luă rămas bun de la tatăl ei şi de la Maggie, apoi ieşi afară. Încă nu era chiar întuneric, era

momentul acela dintre zi şi seară, când brizele mor şi natura devine liniştită şi se odihneşte, în aşteptarea nopţii.

Drew mergea în tăcere lângă Kate, simţind confuzia şi durerea ei, la fel de acut, ca şi cum ar fi fost ale lui. La maşină se întoarse spre ea.

— Ai avut dreptate. E un tip ca lumea. Ea încuviinţă din cap.

— Şi Maggie e o doamnă drăguţă. El îi luă mâna. Era rece.

— Halloran, ai vrut pe cineva care să aibă grijă de el. Trebuie să admiţi că ea într-adevăr are. Şi el arată de parcă ar înflori sub atenţia ei.

— Um-hmmm. Tabloul sănătăţii. El îi ridică bărbia. Spaima din ochii ei îl făcu să-şi dorească s-o strângă în braţe. În loc de asta, el murmură:

— Tu nu doreşti cu adevărat să-l vezi slab şi în mizerie.

— Bineînţeles că nu.

— Atunci zâmbeşte, Halloran. Cel puţin pentru binele lui. El îşi trecu buzele uşor peste ale ei, apoi se trase la fiorul subit de dorinţă. Ne vedem duminică după-masă. Kate rămase în picioare câteva minute lungi, privindu-i maşina cum se răsuceşte

şi se întoarce pe drumul de ţară care ducea înapoi la autostradă.

Când se întoarse înăuntru, Paddy o ajuta pe Maggie să încarce maşina de spălat vase. Râdeau împreună de o glumă a lor.

Simţindu-se mai singură decât se simţise vreodată în viaţă, Kate se scuză, spunând că e prea obosită pentru a le fi o bună companie. Apoi, plecă trecând pe lângă vechiul şi familiarul dormitor şi se închise în camera de oaspeţi.

CAPITOLUL 9

La sunetul maşinii lui Drew, cei trei ieşiră în verandă. Căldura crescuse în mod nefiresc şi Kate scotocise în cufărul ei cu vechituri după o pereche de pantaloni tăiaţi şi un tricou pe care scria: INVITĂ UN AVOCADO LA PRÂNZ, în picioare purta o pereche de tenişi de culoare gri care arătau ca şi cum ar fi gata să se dezmembreze în orice clipă. Părul des, roşcat, îi cădea pe umeri într-o masă de bucle încâlcite. Faţa ei, nemachiată, era plină de pistrui de la weekend-ul petrecut la soare.

Imediat ce Drew coborî din maşină, el şi Paddy îşi strânseră mâinile şi, încă o dată, părură să se măsoare unul pe altul. Apoi, ca şi cum i-ar fi plăcut ceea ce a văzut, Paddy spuse:

— Kate mi-a povestit că munceşti foarte mult. Mi-a spus că ai reuşit să convingi EI. De ideea reunirii forţelor cu fabrica franceză pe care aţi vizitat-o voi doi.

Drew îşi lăsă privirea să treacă încet peste Kate, înainte de a-i flutura un zâmbet pe buze.

— A uitat să-ţi spună că ea a fost cauza pentru care am câştigat. Patrick şi Maggie o ţintuiră surprinşi pe Kate.

— Cred că a uitat să menţioneze acest mic amănunt. Patrick se întoarse spre Drew. De ce nu-mi poţi spune tu?

— A fost destul de isteaţă ca să prindă un punct slab în prezentarea departamentului nostru legislativ. Un punct slab care a făcut exact diferenţa, atunci când a fost supus la vot. A fost o sclipire de geniu. Kate roşi şi îşi aruncă geanta pe locul din spate al maşinii lui Drew.

— Mai bine am pleca. Avem un drum lung de făcut. Maggie se apropie şi o îmbrăţişa pe Kate cu afecţiune.

— Mă bucur că drumul tău în Franţa s-a terminat cu bine, Kate. Şi nu te îngrijora în legătură cu tatăl tău. Îţi promit să am grijă de el. Cu dificultate, Kate îi întoarse îmbrăţişarea. Patrick îşi aruncă braţele în jurul fiicei sale într-o îmbrăţişare uriaşă de urs. Apoi, lovind-o cu pumnul în umăr, o cicăli:

— Acum ia-o mai încet, Kate. Cred că munceşti prea mult.

— Nu te îngrijora pentru mine, Paddy Halloran, spuse ea sever. Tu să ai grijă doar să continui ce ţi-a recomandat medicul. Cu un ton mai moale, ea adăugă: Ne vedem în curând, tati.

În timp ce se îndepărtau, Kate se întoarse să le facă cu mâna şi o observă pe Maggie apropiindu-se de Paddy şi

lăsându-şi mâna pe umărul lui. Kate îşi întoarse ochii şi începu să privească în mod insistent culorile câmpiilor din jur.

Drew privea imaginile care dispăreau în oglinda retrovizoare, apoi se întoarse să studieze figura solemnă de lângă el.

— A fost plăcută vizita?

— Ummm. Drew îşi aprinse o ţigară, apoi îşi înclină capul, privind-o:

— Eşti îngrozitor de tăcută, Halloran.

— Doar obosită, bănuiesc.

— După un weekend cu mâncare gătită de Maggie, mă aşteptam să te îngraşi. Dar, dacă nu asta, arăţi chiar mai slabă. Vorbele i-au fost răsplătite cu tăcere.

— Îmi place ţinuta ta, Halloran. Cred că e ţinută veche de internat.

Ea nu-i răspunse la tachinare.

— Uh-oh. Cred că e ceva serios. N-ai de gând nici să te cerţi? Ea-şi ridică bărbia mai sus, permiţând vântului să-i prindă părul şi să i-l răvăşească. Cum intră pe autostradă şi opri maşina la un popas, Drew se întinse şi apucă o şuviţă de păr.

— În regulă, Halloran. Vorbeşte-mi. Spune-mi ce nu e în

ordine.

Se simţi uşurat să vadă sclipirile familiare care apăreau în ochii ei.

— Nu e nimic în neregulă, Drew. Aş vrea să ajung în apartamentul meu. Am lăsat o grămadă de treburi neterminate pentru a face excursia asta fără rost. Şi acum, dacă nu te superi, aş vrea să-mi rezolv problemele înainte de a mă întoarce mâine la lucru. Era o nuanţă de râs în vocea lui.

— Excursie fără rost. Acestea sunt singurele cuvinte pe care le-am reţinut din întregul discurs. El rânji. Haide. Spune-i lui tăticu'.

— Nu eşti tăticul meu! Şi nu e nimic de spus. Ea îşi scutură capul. Şi acum, ai vrea, te rog, să mă duci acasă?

— În mod sigur va trebui să facem ceva în legătură cu acest temperament. El o prinse de bărbie, ridicându-i faţa înspre el. Râsul dispăruse din vocea lui. Ochii i se îngustară, devenind periculos de strânşi. Privirea lui trecu repede peste gura ei. Şi ai dreptate în legătură cu acest lucru. În mod sigur, nu sunt tăticul tău.

Dintr-o mişcare uşoară, o trase spre el şi-i acoperi buzele cu un sărut arzător.

Furioasă, ea se luptă împotriva lui. Zbaterile ei doar îi alimentară lui hotărârea şi braţele o înconjurară, lipind-o încet de el. Cu buzele lângă ale ei, el mârâi:

— Ai putea la fel de bine să încetezi să te lupţi cu mine şi să încerci să te bucuri, pentru că am de gând să te sărut cu sau fără permisiunea ta.

Pentru câteva secunde lungi, ea rămase nemişcată, în timp ce buzele lui le cerşeau pe ale ei. Treptat, el o simţi întinzându-se spre el, chiar dacă mâinile ei continuau să-l apese pe piept. Imediat ce îi simţi acceptarea, buzele lui peste ale ei se înmuiară. Cu vârful limbii, el trasă conturul gurii ei şi o simţi cum îşi reţine brusc respiraţia. Îşi întinse palmele pe pieptul lui şi îi simţi căldura corpului prin cămaşă. Cu dinţii, o muşcă uşor de buza de jos. Ea îşi trecu braţele în jurul mijlocului lui, trăgându-l mai aproape. Buzele lui se deschiseră pentru a-i chema limba între ele. Imediat ce sărutul se intensifică, mâinile ei îi alunecară sub cămaşă pentru a mângâia pielea spatelui lui.

Drew îi luă faţa între mâinile lui şi, cu tandreţe, îi sărută pleoapele, nasul şi buzele. Îi studie faţa ştrengărească. Aşa ca a unui copil. Dar ea era o femeie, şi el era conştient de dorinţa femeii care ardea sub atingerea lui. Dacă ar fi avut răbdare…

Dacă n-ar fi împins-o prea repede…

— Ai două posibilităţi. Ochii ei se deschiseră larg, studiindu-l.

— Putem merge la mine, sau ne putem opri undeva să luăm cina.

— Cum?

— Asta e. Primeşti sau refuzi.

— Ceva posibilităţi. Ea se opri, apoi, dintr-odată, începu să râdă. Sunt moartă de foame. Hai să ne oprim pentru cină.

— Atât de mult pentru magneticul meu sex-appeal, murmură el. În regulă, Halloran. E cină. Cu încă un sărut rapid, el întoarse Porsche-ul pe autostradă.

Stăteau într-un separeu liniştit din restaurant privind coasta acoperită de stânci. Valurile se izbeau de ţărm, aruncând sus, în aer, o ceaţă de picături.

— Nu înţeleg cum poţi să fii atât de flămândă după ce o bună bucătăreasă ca Maggie te-a hrănit tot weekend-ul. Ea se opri, apoi privi în jos.

— Nu mi-a fost foarte foame până acum.

— Şi totuşi, Maggie e o bucătăreasă bună. Nu eşti de acord?

Faţa lui Kate era fără nicio expresie.

— Da. Foarte bună.

— Dar nu-ţi place de ea. Era o simplă constatare. Ea se cabra.

— Greşeşti, Drew. Îmi place Maggie.

— În regulă. Dar nu-ţi place ca ea să trăiască în casa tatălui tău. Ea roşi.

Drew îi atinse mâna.

— E ca şi cum l-ai urmări pe eroul tău cum se transformă într-un biet bărbat, nu-i aşa? Ea îşi trase mâna deoparte.

— Halloran, el este un bărbat. El are dreptul să dorească să-şi împartă viaţa cu o femeie.

— Faci prea mult caz din asta, Drew. El zâmbi cu indulgenţă.

— Halloran, încetează să negi ceea ce simţi. Vorbeşte-mi despre asta. Spune-o cu voce tare. Ea scutură din cap şi privi în jos, la farfuria ei.

— Totul va părea atât de prostesc.

— Îţi promit să nu râd. Chelneriţa le luă farfuriile şi turnă cafeaua. După ce plecă, Kate întâlni privirea lui.

— Maggie a preluat camera mea. Şi în tot acest weekend,

am simţit ca şi cum mi-ar fi luat locul în viaţa lui Paddy. Ea amestecă în cafea, privind cum se răsuceşte frişca încet, făcând lichidul mai deschis la culoare. Ei au micuţele lor glume personale. Ei au cunoscut oameni noi, care nu sunt prietenii mei. Oh, Drew, suspină ea, mă simt atât de dată la o parte.

El îi prinse mâna, şi cu degetul mare trecu uşor prin interiorul încheieturii el.

— Cu toate că eram mult mai tânăr decât tine la acea dată, îmi amintesc sentimentul. După divorţul lor, amândoi părinţii şi-au petrecut atâta îndrăgostindu-se, încât nici n-au avut timp pentru mine. Şi eu m-am simţit dat la o parte. Îi luă cealaltă mână peste masă şi o apăsă. Asta doare.

În timp ce ea încuviinţă, el adăugă:

— Dar cu Paddy, e diferit. El are toate drepturile să o iubească pe Maggie. Sunt făcuţi unul pentru altul. Înainte ca ea să protesteze, el spuse: Chiar dacă e dureros, va fi bine şi pentru tine. Nu vezi? Vei fi liberă să-ţi trăieşti propria viaţă, fără să te simţi vinovată că-l laşi singur pe tatăl tău.

— Am ajuns din nou la acest subiect, nu-i aşa? Ochii ei ardeau când îşi retrase mâinile. Când ai de gând să-ţi intre în capul ăla mare al tău că sunt liberă să-mi trăiesc propria mea

viaţă, exact aşa cum îmi place?

— Zău?

— Da. Zău. Ea-şi luă geanta şi ieşi semeaţă din restaurant.

— O să mai vedem, Halloran, murmură el, în timp ce se oprea să plătească nota.

Kate se îndrepta spre biroul ei, simţind încă efectele unei nopţi nedormite. Se simţea ca o marionetă, şi Drew era cel care trăgea de sfori. Era fericită când el era fericit, şi tristă ori de câte ori era posomorât. Când uşa se deschise, Martha îşi ridică privirea.

— Şterge-ţi zâmbetul acela de pe faţă, Kate, şi încearcă să arăţi mai profesional. Băiatul minune e înăuntru, jucându-şi rolul de Simon Legree.

— Acum ce mai e?

— Nu ştiu. Tot ce ştiu este că vrea acest raport gata într-o oră. Martha ridică un teanc de hârtii. Viaţa era mult mai uşoară atunci când tot ce aveam de făcut era să fac faţă la şase copii sub zece ani. Scutecele şi oliţa erau un fleac pe lângă asta. Atunci când Kate intră în biroul lui Drew, el îşi ridică privirea de pe

birou, unde introducea nişte foi într-o servietă.

— Oh, Halloran. Îmi pare bine că eşti aici. El îi înmâna un teanc de hârtii. Frunzăreşte rapoartele astea şi notează ideile principale pentru mine. Acum nu am timp decât pentru asta. Dar am nevoie de aceste informaţii înainte de a pleca.

— De a pleca unde? El îşi ridică privirea.

— La Paris. Avionul pleacă la prânz.

— Nu e prea dintr-odată? El încuviinţă din cap.

— Am primit nota exact în dimineaţa asta. Johnson şi Davies vor veni şi ei pentru a arunca o privire la modul de realizare a microcircuitului integrat francez, pentru a vedea dacă e compatibil cu al nostru!

— Merg şi eu? El îi întâlni privirea fixă.

— Nu. Nu de data asta.

— Cât timp vei fi plecat?

— Nu pot să-ţi spun. Nu mult, sper. El o privi ieşind ţeapănă din biroul ei. El dorea ca ea să fie cu el. Avea nevoie de ea. Dar se întâmplau prea multe lucruri în viaţa ei, dintr-odată, şi voia să-i dea timp. Dădu din cap cu tristeţe. Timp. Numai dacă ar avea mai mult timp.

Drew se trezi într-o sudoare rece. Mâna lui tremura în timp ce ridica ceasul de pe noptieră. Avusese din nou acel vis. Acum i se întâmpla mai des. Era întotdeauna la fel. Kate era pe o plută. El stătea pe ţărm, fără să poată s-o atingă. Un curent iute prinse pluta, răsucind-o în vârtejuri mici, apoi ducând-o departe, pe mare. El stătea în picioare neajutorat, în timp ce ea îl striga, din ce în ce mai slab, până când dispărea în spatele orizontului.

Era numai unu dimineaţa în California. Ea ar trebui să fie în pat. Avea nevoie să doarmă înainte de a merge la servici.

A arătat atât de slabă în ultimul timp. Nu plăpândă, ci atât de subţire. N-avea dreptul s-o deranjeze; dar avea nevoie să îi audă vocea. Doar câteva clipe din timpul ei, să fie sigur că e bine. Apoi, avea s-o lase să se culce înapoi.

Formă centrala şi se aşeză pe marginea patului, înghiţit de întuneric. Trebuie să-i audă vocea. Trebuia. I s-a părut că a durat o eternitate înainte ca legătura peste ocean să fie obţinută. Telefonul ei sună de trei, patru ori. Îşi şterse fruntea cu braţul.

— Alo. El auzi vocea uşor somnoroasă şi simţi cum se încălzeşte.

— Halloran. Se lăsă pe spate, pe perne, simţind cum iese încordarea din el.

— Drew. Vocea deveni mai puternică. Era complet trează acum. Drew, s-a întâmplat ceva?

— Da. Nu. Voiam numai să vorbesc cu tine. Totul e în regulă.

— Totul e în regulă. Îi auzi vocea mai tare, şi apoi mai slabă, şi ştiu că se chinuia să se ridice. E trecut de miezul nopţii. Dormeam.

El se întreba cu ce e îmbrăcată. De când o văzuse în halatul de mătase ivoriu, el bănuia că nu poartă nimic atunci când doarme, sau prea puţin. El zâmbi în întuneric.

— Ştiu. Îmi pare rău să te trezesc, dar dintr-odată mă simţeam îngrijorat pentru tune. Voiam numai să fiu sigur că totul e în regulă.

— Cum – cum este Parisul? Ea se gândea la zborul cu balonul, la minunata cină din vechiul castel. Vocea ei suna visătoare.

— Pustiu ca naiba.

— Unde locuieşti?

— La aceeaşi veche pensiune. El îşi aprinse o ţigară şi privi vârful strălucitor în întuneric. Camera ta de dincolo de uşă pare atât de goală fără tine.

— Îmi pare bine.

— Îţi pare bine că e goală?

— Da. Aş urî gândul că altcineva doarme acolo.

— I-am instalat pe Johnson şi Davies la un hotel lângă fabrică. El o auzi cum râde din gât.

— Camera aceea e prea drăguţă pentru ei.

— La asta mă gândeam şi eu. El zâmbi. Mi-e dor de tine, Halloran.

— Şi mie – şi mie mi-e dor de tine, Drew.

El trase adânc aer în piept şi închise ochii pentru o secundă.

— Te iubesc, Halloran. Cu toate negările, asta era. O declaraţie simplă, ţinută în sufletul lui. El o putu auzi plângând.

— Oh, Drew. De ce ţi-a trebuit atât? Şi eu te iubesc.

— Du-te înapoi la culcare.

— Eşti nebun? Nu voi mai fi în stare să dorm după asta.

— Ba da. Vei fi. Trebuie să te trezeşti peste câteva ore, ca să mergi la lucru. Noapte bună, Halloran. Te iubesc.

— Te iubesc, Drew. Noapte bună.

— Kate, porţi zâmbetul acesta de Mona Lisa de zile

întregi. Ţi s-a mărit salariul?

Kate râse, în timp ce punea un teanc de hârtii pe biroul Marthei.

— Nu e o zi minunată, Martha? Secretara scutură din cap.

— Am lucrat ca nişte câini, dând afară la rapoarte ca nişte computere umane, şi tu îmi spui că e o zi minunată. Mi-ar plăcea să beau puţin din ceea ce ai băut tu zilele astea. Kate se îndepărtă pentru a răspunde la telefon. După ce pregăti un memoriu pentru Drew, privi spre calendar. Ar trebui să vină acasă de acum. Încă o zi, cel mult două, se gândea ea cu inima uşoară.

Drew înjura şi se plimba măsurând podeaua camerei sale. Telefonul de la preşedintele consiliului l-a primit cu câteva ore înainte, şi încă nu-l lăsa inima să-i dea telefon lui Kate. Deschise larg uşile franţuzeşti, ieşi pe verandă şi privi stelele. Ea ar trebui să stea acolo cu el. El avea nevoie de ea. El nu putea să stea gândindu-se la ea, de partea cealaltă a lumii.

El ura felul în care ea intrase în viaţa lui. Avea nevoie de ea cum nu avusese nevoie de nimeni, nici chiar de părinţii lui. Era o nevoie esenţială, care a venit ca o răbufnire. Ea îi intrase în felul lui de a munci, deranjându-l. Imaginile ei zburându-i

prin faţa ochilor, îi distrăgeau atenţia în cele mai nepotrivite momente. Telefoanele nu mai erau satisfăcătoare. De fapt, făceau lucrurile să meargă chiar mai rău. La simplul sunet al vocii ei, deja o vizualiza, caldă şi vibrantă, întinsă lângă el, răspunzându-i la mângâieri. De câte ori privea în jos la grădină, putea să revadă prima zi când a sărutat-o. Şocul acelui sărut, faptul că dintr-odată şi-a dat seama că ea nu mai cunoscuse niciun bărbat înainte, pentru el a fost aproape o distrugere.

Acela a fost momentul în care şi-a dat seama? Sau a fost noaptea în care ea a adormit în camera lui, extenuată de munca pe care a pus-o s-o facă, şi a dus-o în patul ei, şi s-a forţat s-o lase acolo fără s-o trezească. Ştia cât de vulnerabilă putea să fie. Bănuia că, dacă ar fi trezit-o atunci, ea ar fi fost destul de ameţită ca să profite de asta. Dar el n-o dorea în felul acesta. O voia toată. O dorea să vină la el, caldă şi dăruitoare, dornică să-i ofere dragostea ei, fără reţineri.

Fără reţineri. Asta i-ar plăcea.

Începu să se plimbe agitat din nou. Ca un animal închis în cuşcă. Ce i-a făcut fata asta? N-avea niciun drept să se suprapună peste munca lui, să nu-l lase să doarmă. Îşi aprinse o ţigară. În seara aceea era rece. În California, probabil, e foarte

cald. Se gândea la ea, în pantalonii aceia tăiaţi, ridicoli şi tricou. Era incredibil de sexi. Şi cea mai proastă parte era că ea nici măcar n-o ştia. N-avea niciun pic de viclenie în ea.

Strivi furios ţigara. Avea nevoie de ea. Se distrugea încetul cu încetul.

Îndreptându-se spre telefon, ceru convorbirea fără a se mai gândi. Cu cât mai mult se gândea, cu atât devenea mai confuz. Pur şi simplu o va face.

Legăturile peste ocean se obţineau foarte greu. Bătea darabana cu degetele pe noptieră, supărat, iritat. Când, în cele din urmă, legătura a fost obţinută, enumera patru, cinci şase apeluri înainte ca ea să răspundă.

— Da, alo. Ea scăpă receptorul şi el înjură.

— Alo, alo. El îi putea auzi vocea aproape fără respiraţie.

— Halloran. Dintr-odată, i se uscă gâtul. Nu putea vorbi.

— Drew. El îi simţi zâmbetul din voce. Drew. E… el putu să şi-o imagineze căutând ceasul. E ora trei dimineaţa. Apoi tonul ei se ascuţi: s-a întâmplat ceva rău.

— Halloran, nu vorbi. Doar ascultă. El trase adânc aer în piept. Am acceptat postul de preşedinte al Sucursalei franceze la Computer Internaţional.

Se lăsă o linişte grea.

— Halloran. Încă eşti acolo?

— Da. O pauză lungă. Vei veni acasă, Drew? Sau vei rămâne în Franţa?

El putu să sesizeze cum i se aspreşte vocea.

— Înseamnă că voi avea controlul total asupra acestei sucursale. Voi sta aici.

— Oh. Era o voce de fetiţă - moale, nesigură.

— Acum, ascultă, Halloran. Nu vorbi. Doar ascultă. Nu pot continua aşa. Nu pot dormi. Nu pot mânca, am nevoie să fii aici, cu mine. Te iubesc.

— Oh, Drew… Vocea ei deveni uşoară, visătoare.

— Ia următorul avion. Nu-mi pasă la ce oră pleacă. Te voi aştepta la Orly. Nu mai pot aştepta. Halloran, mă auzi? Te vreau aici, cu mine – acum! Ea deveni foarte tăcută.

— Halloran? El auzi cum se strecoară un fior în vocea ei. Îşi strânse mâna pe receptor.

— Ce-mi ceri, Drew?

— Nu cer. Îţi spun că nu mai pot aştepta. Vreau să te am aici. Am nevoie de tine.

— Dar nu pot, pur şi simplu, să-mi împachetez tot

apartamentul şi să zbor mâine în Franţa.

— Ba da, poţi. Pune mâna pe telefon. Faci aranjamentele necesare.

— Unde voi sta? El lăsă să-i scape un suspin mânios.

— Halloran. Încetează cu întrebările. Vei sta cu mine. Am nevoie de tine. Te vreau aici.

— Înţeleg. La ordinul tău, eu las totul şi zbor la tine. Se făcu o pauză lungă. Drew, tu ştii ce-mi ceri?

— La naiba, Halloran. Mă iubeşti?

— Deja ţi-am spus că te iubesc. Dar ceea ce-mi ceri, Drew…

— Îţi spun că, dacă mă iubeşti, vei veni la mine. El auzi icnetul ei ascuţit de durere.

— Şi îţi dau răspunsul meu. Îţi închid telefonul. El rămase privind fix telefonul, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

CAPITOLUL 10

Era aproape în zori atunci când Kate ieşi din apartament şi se îndreptă spre autostrada de pe coastă înspre Peninsula Monterey. Un parfum uşor de lavandă adus de apă înfăşură suprafeţele joase de teren cu o pătură stranie de gaz.

Atârnată pe locul din spate al maşinii, era rochia de vară pe care Drew i-o cumpărase din Franţa. Se agăţase de ea ca de un talisman al nopţii. Ochii ei erau umflaţi de la plâns şi nesomn. Înainte de a se urcă în maşină, Se îmbrăcă cu un pulover şi nişte jeanşi decoloraţi, şi îşi trecu peria prin părul buclat. Şi-a dat seama că e desculţă, de abia o oră măi târziu, când s-a oprit să bea cafea. Ştia că se poartă ca un copil, alergând acasă la tatăl ei. Dar exact acum, era prinsă în ceva prea puternic. Mintea ei era dusă de o încâlceală de emoţii care ameninţa s-o tragă până în centrul ei ameţitor. Avea nevoie de o ancoră. Şi Paddy întotdeauna a fost acolo pentru ea.

Pe când Kate străbătuse jumătate din drum, soarele răsărise clar şi strălucitor şi pătrundea prin ferestrele deschise ale maşinii. Îşi dădu seama de faptul că nu purta nimic pe sub pulover. Suflecându-şi mânecile deasupra coatelor, se resemna

la gândul că va transpira ceva până când va ajunge la destinaţie.

I s-a părut o veşnicie până când dealurile unduitoare au devenit, acru după acru, terenuri cultivate, şi până când casa de la fermă cu cercevele albe i-a apărut în faţa ochilor la capătul drumului de ţară.

Uşa se deschise înainte ca Kate să urce pe verandă. Maggie, îmbrăcată într-o minunată rochie roz de mătase, stătea în picioare în cadrul uşii. Era ceva ciudat în legătură cu apariţia ei, dar Kate era prea distrată pentru a-şi da seama. Ştia numai că, în cele din urmă, era acasă.

— Oh, Maggie, Paddy e aici? Maggie aruncă o privire la trăsăturile palide ale lui Kate şi se dădu la o parte ca s-o lase să intre.

— Bineînţeles că e aici, Kate. Am să-l chem.

Paddy Halloran ieşea din dormitor îmbrăcat în cel mai bun costum al lui, cu cravată, şi rămase în picioare, privindu-şi fata care păşea agitată în camera de zi.

— Kate. Ea se întoarse, apoi zbură în braţele lui.

— Oh, Paddy. Uluit, el o ţinu strâns în timp ce ea îşi îngropa faţa în umărul lui şi plânse. După ce lacrimile şi-au urmat cursul, şi ea i-a acceptat batista, el o aşează, istovită şi

supusă, pe canapea. Cu mâinile lui puse ferm pe umerii ei, o întoarse spre el.

— Acum e în regulă, Kate. Spune totul. Maggie intră, aducând o tavă cu ceşti cu cafea. Kate îi adresă un zâmbet subţire, scurt, şi sorbi puternic, străduindu-se să-şi păstreze controlul.

— Oh, tati. Când ai fost îndrăgostit, a fost îngrozitor?

Patrick şi Maggie au schimbat o privire pe deasupra capului ei şi Maggie se ridică în picioare dintr-odată.

— Am câteva comisioane de făcut. Dacă nu vă supără, eu voi ieşi pentru o oră şi ceva. Patrick îi mulţumi cu un zâmbet. Kate îşi ridică privirea la ea.

— Maggie, nu trebuie să pleci din cauza mea. Maggie îi atinse umărul cu blândeţe.

— Ba da, am să plec, Kate. Tatăl tău şi cu tine aveţi câteva lucruri de discutat. Singuri. Câteva minute mai târziu, ei auziră maşina scrâşnind de-a lungul drumului pietruit.

— Kate. Spune-mi, ce se întâmplă? Ea puse jos cana şi-şi frământă mâinile în poală.

— Drew m-a sunat de la Paris aseară. Mai exact, azi dimineaţă devreme. Nu prea am înţeles bine ce voia. Mi-a spus

că a acceptat postul de preşedinte al sucursalei franceze la C.I… Apoi, pur şi simplu, mi-a ordonat să împachetez şi să mă duc la el. Paddy îi privi capul aplecat.

— Ca asistenta lui? Ea îşi scutură capul încet.

— Ca – ea îşi şterse lacrima care se rostogolea în jos, pe obrazul ei. Oh, tatii. Ca amantă. Agitată, sări în sus şi începu din nou să se plimbe repede prin cameră. Tatăl ei stătea privind-o tăcut, păstrându-şi sfatul după ce întreaga poveste va fi spusă.

— De ce nu începi cu începutul, Kate? Ea se răsuci.

— Nu e nimic de spus. Am lucrat împreună. Am fost la Paris împreună. Ne-am certat o grămadă. Ea îşi feri ochii şi îşi coborî vocea. M-am îndrăgostit de el, tati. Îl iubesc atât de mult, încât doare. Ochii lui se îngustară.

— Şi totuşi există o problemă. Vocea ei era aproape o şoaptă. Vocea lui Paddy deveni grea:

— E căsătorit. Era pur şi simplu o constatare. Capul lui Kate se ridică brusc.

— Tati! Doar nu crezi că eu… mă încurc cu un bărbat căsătorit? El arătă nedumerit.

— Atunci care poate fi problema? Buzele ei se îngustară.

— Părinţii lui Drew au divorţat şi s-au recăsătorit de

câteva ori. Asta l-a făcut cinic. Nu crede în căsătorie.

— Înţeleg. Patrick îşi privea fiica cum se plimbă agitată şi se încruntă. Bătând cu mâna în canapea, îi spuse uşor:

— Kate, vino aici. Stai jos o clipă. Cum se aşează lângă el, Paddy se gândea din nou cât de mult îl iubea pe acest copil al lui. Au trecut prin atâtea împreună. Spera că va putea s-o ajute.

— Kate, după ce ai crescut, am început să mă îngrijorez. Fără o femeie lângă tine care să-ţi spună anumite lucruri, îmi era teamă că vei fi rănită. Ea îi atinse mâna cu blândeţe.

— Tati, te-ai descurcat bine. Îţi aminteşti când mi-ai stabilit o întâlnire cu asistenta de la şcoală, numai ca să cunosc toate lucrurile în legătură cu schimbarea corpului meu? El zâmbi.

— M-am simţit ca un prost, dar n-am ştiut ce să fac altceva.

— Dar a mers, nu-i aşa? El încuviinţă.

— Dar sunt o mulţime de alte lucruri despre care n-am ajuns niciodată să vorbim. Poate, privind înapoi, am uitat cât de derutantă poate fi dragostea. După ce a murit mama ta, am purtat-o în inima mea ca pe o icoană. Am pus deoparte toate amintirile dureroase şi mi-am amintit doar lucrurile bune.

El îşi ridică bărbia şi zâmbi.

— Mama ta avea numai şaptesprezece ani când m-am îndrăgostit de ea. Şaptesprezece. Şi eu aveam douăzeci şi cinci. El râse încetişor, amintindu-şi: Când mi-am dat seama cât de mult o iubesc, cât de tare o doream, n-am ştiut ce să fac. Trebuia să mă căsătoresc cu ea. Nu mai puteam aştepta. Dar era încă un copil. El îşi scutură capul şi Kate văzu lumina din ochii lui.

— Îţi poţi imagina cum au reacţionat părinţii ei. Aveam impresia că mă urăsc. Probabil au şi făcut-o pentru un timp. Ei spuneau că ar trebui să mai aşteptăm ca ea să mai crească.

— Şi ce ai făcut, tati?

— Am luat-o cu încetul. Şi de atunci, amândoi am făcut acelaşi lucru. Nu mai era cale de întoarcere. Acelea erau sentimente mult mai puternice ca să te lupţi cu ele. E o foame. O foame chinuitoare. Şi n-am vrut să murdăresc dragostea noastră cu… Se opri, surprins să se găsească vorbind ceva atât de intim cu fiica lui. Dar acum era o femeie care avea o problemă. Trebuia să fie franc: Nu-mi doream numai sex. O voiam toată. Doream ca într-adevăr să ne împărţim vieţile. O voiam cu mine pentru totdeauna. Un nor de durere îi trecu peste figură.

— Nu ne-am avut pentru totdeauna, spuse el, cu vocea

aproape o şoaptă. Dar pentru timpul cât am fost împreună, îi voi fi întotdeauna recunoscător.

Kate îi strânse mâna. Niciodată înainte nu-l auzise pe tatăl ei vorbind atât de deschis. Ţinuse totul în el.

— Cum i-ai făcut pe părinţii ei să fie de acord?

Privirea plină de durere dispăru cu un zâmbet. El chicoti.

— Nu am fost prea original, mă tem. Am făcut ceea ce fac bărbaţii şi femeile de generaţii întregi. Am fugit şi ne-am căsătorit. Când ne-am întors, părinţii ei n-au mai putut face mare lucru, cel mult să obţină o anulare.

— Nu ţi-a fost teamă?

— Kate, mi-a fost teamă cum nu mi-a fost niciodată în viaţa mea. El o privi atent pentru câteva momente lungi, tăcute. Uitasem cât de îngrozitor poate fi totul. Să fii tânăr şi îndrăgostit, şi să te temi de viitor. Ea-şi agită mâinile în poală.

— Nu mi-e teamă de un viitor împreună cu Drew. Mă îngrozeşte un viitor fără el.

El îl prinse faţa şi i-o ridică, obligând-o să îi întâlnească privirea plină de dragoste.

— Kate, aş dori să am răspunsul. Aş vrea să pot să-i ordon să facă ce trebuie. Nu pot înţelege cum poate pretinde că

te iubeşte şi să nu vrea să se căsătorească cu tine.

— Cu toate cele prin care a trecut, eu înţeleg. Dar asta nu înseamnă că îmi place. Doar că nu cred să pot… să trăiesc în felul acesta. Tati, şopti ea. Îi scăpă un oftat lung şi trist. Mi-e teamă cu adevărat. Mi-e teamă să-l pierd. Mi-e teamă să nu fac ceva rău. El îi atinse obrazul cu tandreţe.

— Mary Katherine Halloran. Am fost îngrijorat în legătură cu o mulţime de lucruri în toţi aceşti ani, dar există un singur lucru asupra căruia sunt absolut sigur. Am crescut o fiică foarte specială. Am încredere în tine că vei face ceea ce trebuie.

— Cum voi şti? El zâmbi cu tristeţe.

— Vei şti. Ea îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi-l strânse tare.

— O, tati. Te iubesc atât de mult. Dar lucrurile erau atât de simple când eram mică. Când a devenit viaţa atât de complicată? El o strânse tare.

— Împreună am trecut prin multe greutăţi, Kate. Dar există un singur lucru pe care un Halloran îl face mai bine decât oricine altcineva. Ea se îndepărtă pentru a-l privi:

— Care e acesta?

— Supravieţuieşte. Sunetul ceasului de pe cămin îl făcu

pe Paddy să se încrunte dintr-odată. Împreună cu Kate stătuseră de vorbă aproape o oră.

— Kate, înainte ca Maggie să se întoarcă, este ceva ce aş vrea să-ţi spun.

— Ştiam. El o privi surprins.

— Pleacă pentru o slujbă mai bună, nu-i aşa? El părea derutat.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre tine, Paddy. Uită-te la tine. Eşti imaginea vie a sănătăţii. În mod sigur nu mai ai nevoie de o asistentă. Când pleacă Maggie?

— Kate, Maggie este motivul pentru care mă simt atât de bine. Dar nu numai pentru că este o bună asistentă. Ea era cu adevărat încurcată.

— De ce te joci de-a ghicitul, tati?

— Kate, spuse el, cu răbdare, în cazul în care n-ai observat, Maggie este o femeie frumoasă, minunată. Chiar de când a venit aici, m-am simţit ca un alt om. El zâmbi când ochii ei se făcură mari într-o înţelegere subită. O iubesc, Kate. Şi, minunea minunilor, şi ea mă iubeşte. Kate bolborosi:

— Cum ar putea să nu te iubească? El chicoti.

— Vorbeşti ca un adevărat Halloran imparţial. El îşi curăţă vocea şi spuse iute:

— Maggie şi cu mine ne căsătorim.

— Tati, oh, tati! Asta e minunat! Kate îl îmbrăţişă, apoi începu să danseze în jurul camerei. Vom face ceremonia aici, în camera de zi. După aceea, putem ieşi în curtea interioară. Voi chema…

— Kate. Ea se opri.

— Tu încă nu înţelegi. Nu te gândeşti că era evident, de vreme ce port cel mai bun costum al meu la ora asta a dimineţii? Ea îl privi fix, cu gura deschisă.

— Maggie şi cu mine… fugeam, când tu ai intrat. El părea stângaci. Pentru un bărbat în vârstă, în mod sigur, nu pot avea vreo altă idee, nu-i aşa?

Scârţâitul cauciucurilor pe drum nici n-a fost observat. Ei continuau să se privească unul pe altul. Maggie i-a găsit în camera de zi, exact unde îi lăsase. Kate arăta ca trăsnită. Patrick părea să se simtă prost.

— Văd că ai auzit noutăţile. Ea vorbi în mod ezitant.

Kate se întoarse şi, prima dată, o privi pe Maggie cu adevărat. Părul moale blond încadra ochii albastru deschis şi un

zâmbet cald. Ţinuta ei elegantă, în mătase moale fină, se putea asemui cu aceea a unei tinere femei. Când privirea ei o întâlni pe cea a lui Patrick, Kate putu să vadă în ea dragoste şi o tandreţe ce o făcu să simtă o arsură în gât.

— O, Maggie. Kate se îndreptă grăbită spre ea şi o îmbrăţişa. Sunt atât de fericită pentru tine. Şi chiar mai fericită pentru Paddy, spuse ea, lipită de obrazul ei fin. El merită numai fericire. Patrick Halloran lăsă să-i scape un suspin lung, ce părea să vină adânc dinăuntrul lui. Se duse repede să-şi pună braţele în jurul celor două femei care însemnau pentru el totul pe lumea aceasta.

Ei râdeau, dar lacrimile erau amestecate cu râsul în timp ce se îmbrăţişau.

Kate îşi şterse ochii cu dosul mâinii.

— Am fost atât de preocupată de propria mea viaţă, încât n-am avut timp să văd cu adevărat ce se întâmplă cu voi doi. Am fost foarte egoistă. Te rog, iartă-mă.

— Prostii. Nu este nimic de iertat. Maggie chicoti şi Kate se gândi că era un sunet drăgăstos, liric. Patrick şi cu mine ne temeam că oricine ar putea să vadă, numai uitându-se la noi, cât de îndrăgostiţi suntem.

— O văd acum, murmură Kate, mutându-şi privirea de la tatăl ei la Maggie. Şi aş fi putut s-o văd mai devreme dacă n-aş fi fost oarbă de faţă cu toată lumea, exceptându-mă pe mine. Vă veţi întoarce aici după nuntă? Patrick scutură din cap.

— Plănuisem să-ţi dăm un telefon cu toate noutăţile după ceremonie. Kate, mă pensionez. Ea zâmbi atoateştiutoare.

— Un fermier nu se pensionează niciodată. Cine va avea grijă de pământ?

El luă mâna lui Maggie şi-i întâlni zâmbetul.

— Familia Crain, cuplul acela drăguţ care a cumpărat ferma lui Adam, a semnat un contract cu mine. Ei vor cultiva pământul şi-mi vor plăti o chirie, plus un procent din profit. Doctorul a sugerat că ar trebui să învăţ să iau viaţa mai uşor de acum încolo, şi, împărțind-o cu Maggie, intenţionez să fac exact aşa.

Maggie adăugă:

— Plecăm într-o croazieră, pentru început. Şi apoi…

— Şi apoi, o întrerupse Paddy, vom face exact ceea ce ne place. Vom călători puţin. O să jucăm golf. Se întoarse spre Kate. Ştiai că Maggie e un bun jucător de golf? Ei zâmbiră ca doi conspiratori. Ochii lui Maggie se luminară dintr-odată.

— Kate, ţi-ai adus şi altceva în afară de ţinuta pe care o porţi?

Kate privi în jos spre jeanşii decoloraţi şi puloverul vechi.

— Doar o rochie de vară. De ce? Maggie îi zâmbi cu tandreţe lui Paddy.

— Cred că l-ar bucura enorm pe tatăl tău dacă ai fi martorul nostru. Şi m-ar face şi pe mine fericită. Paddy zâmbi.

— Nu cred că există ceva ce m-ar bucura mai mult, spuse Kate, simţind arsura din gâtul ei. Daţi-mi doar ceva timp să mă pregătesc. Oh, va trebui să-mi împrumuţi şi o pereche de pantofi. Ea le mai aruncă o privire înainte de a ţâşni afară la maşină pentru rochia de vară. V-am spus la amândoi ce nemaipomeniţi sunteţi?

Ceremonia a fost simplă. În timp ce judecătorul de pace rostea vorbele care îi unea, Kate se găsi dintr-odată comparând dragostea dintre Maggie şi tatăl ei cu dragostea pe care o simţea ea pentru Drew. De câteva ori se văzu nevoită să se forţeze pentru a-şi îndepărta gândurile de la el. Emoţiile ei erau prea aproape de suprafaţă. Ea nu voia ca lacrimile să strice acest eveniment vesel.

Înapoi acasă, ea bău un pahar de şampanie cu tatăl ei şi cu noua mamă vitregă, şi se minună cum de reuşeau ei să facă să pară lucrurile atât de uşoare. Dacă ar putea dragostea să fie întotdeauna aşa.

— Mai rămâi puţin, Kate. Vom coborî pe coastă pentru cină. Patrick şi Maggie stăteau în picioare, mână în mână, lângă maşina ei.

— Niciodată. Voi doi trebuie să rămâneţi singuri. Ea agăţă rochia pe locul din spate al maşinii şi se întoarse.

— Te iubesc, Paddy. Eşti cel mai bun lucru din viaţa mea. În timp ce buzele lui tremurau, ea adăugă: Şi mai bine te-ai bucura să auzi asta, pentru că, de acum încolo, pentru mult timp, n-ai s-o mai auzi. Cred că amândoi ne simţeam mult mai bine cu certuri şi ţipete. El îi zâmbi ghiduş lui Maggie.

— Acesta e băieţoiul meu.

— Şi, Maggie, adăugă Kate, te iubesc şi pe tine. Mult noroc. Vei avea nevoie. Fii cu ochii în patru pe temperamentul acesta irlandez al lui.

Maggie o îmbrăţişa. Kate se urcă în maşină şi răsuci cheia în contact. Înainte de a se îndepărta, Padyy o strigă:

— Încă o echipă, Katie, fetiţo? Ea zâmbi la vorba lor

preferată.

— Yep, Paddy. Încă o echipă. Ea îi trimise în zbor un sărut imaginar, iar el se întinse şi-l prinse.

Locul din spate strălucea de o masă de flori pe care le cumpărase dintr-o piaţă în aer liber. Movul deschis şi rozul florii de levănţică îi reamintea de poteca din dale de piatră care ducea înspre casă, în Franţa. Dacă nu putea avea originalul, cel puţin putea obţine o bună imitaţie. La acest gând, mâinile strânseră puternic volanul. Opri pentru cină la restaurantul motelului familiar şi-şi dădu seama cu o strângere de inimă, că era locul unde îl văzuse pentru prima oară pe Drew. Ochii ei scotociră barul luminat slab, şi, pentru un scurt moment, crezu că îi zăreşte talia înaltă, aşezată în umbre. Inima ei era gata să se oprească înainte de a începe să-i bată dureros în piept. Apoi bărbatul se ridică în picioare, îşi plăti consumaţia, şi-l văzu mai bine. Era un străin. Dezamăgirea se răsuci în ea ca un pumnal. Îi dădu comanda chelneriţei şi rămase privind sumbru flăcările din cămin, pierdută în gânduri. Paddy spusese că va face ceea ce trebuie. Cum putea fi atât de sigur? Ea nu mai era sigură de nimic. De când Drew Carlson a intrat în viaţa ei, ea a trecut prin

atâtea îndoieli, atâtea înălţări şi decăderi.

Prima dată când a sărutat-o, în acea noapte din grădină, s-a simţit ca o frumoasă adormită ce a fost trezită de sărutul lui. Până în acel moment, ea nu ştiuse că poate exista o asemenea pasiune. Dar, după acele prime emoţii ale pasiunii adevărate, nu mai exista negarea sentimentelor ei pentru el. Se întrebă dacă va mai trece vreodată prin aşa ceva. Cum ar putea să se mai compare cineva cu Drew? Ciudat, se gândea ea. Cândva se întrebase cum ar putea un bărbat să se compare cu Paddy. Chelneriţa îi aduse comanda şi Kate ciuguli din mâncare. Era fără niciun gust. Ca şi viaţa fără Drew, se gândi ea.

Întotdeauna a fost în stare să obţină ce vrea printr-o muncă asiduă. Chiar şi cu un om preţios ca Drew, a fost în stare să arate că e capabilă. Dar numai la locul de muncă, îi şopti mintea. În viaţa particulară, munca asiduă nu va fi de ajuns. Şi un bărbat ca Drew, cu o viaţă în care a fost rănit, nu se putea aştepta să înţeleagă ce mult însemna asta pentru ea.

Îşi lăsă cina practic neatinsă. După ce plăti se îndreptă cu maşina de-a lungul autostrăzii, spre casă. Oamenii nu mor de inimă frântă. Ei continuă să trăiască. Cu timpul, ei învaţă să se descurce cu tot ce se întâmplă să le arunce viaţa. N-a

supravieţuit tatăl ei morţii primei lui iubiri, numai pentru a iubi din nou?

Kate îşi şterse lacrimile de pe obraji. Aceasta a fost ultima dată când a plâns pentru Drew Carlson. Acest capitol al vieţii ei a fost închis. Acum se simţi dintr-odată mai puternică. El a lovit-o adânc şi a jignit-o. Dar vorbele lui Paddy erau ca un far în întuneric. Ea era o Halloran. Îşi ridică bărbia mai sus. Şi exista un lucru pe care un Halloran îl făcea mai bine decât oricine altcineva. Supravieţuieşte.

CAPITOLUL 11

Drew privea pe hubloul avionului, fierbând de furtuna sentimentelor din el. Timp. N-a avut niciodată suficient timp să se gândească. Acum avea mai mult timp decât voia. Zborul părea să dureze o veşnicie. Şi tot ce putea să facă cu timpul pe care îl avea acum în mâinile lui era să reflecteze asupra greşelilor sale. Cum a putut să fie atât de prost? El a spus totul greşit.

Ea era atât de tânără, de dulce, de bună. Era cel mai grozav lucru care i se întâmplase vreodată în viaţă. Şi ce a făcut? A împins-o. A împins-o dincolo de limite. A împins-o afară din viaţa lui.

El intenţionase s-o ia încet cu Kate. S-o curteze. El îşi închise ochii, simţind cum se urăşte pe sine. S-o curteze. El i-a dat exact o singură zi din preţiosul lui timp. O zi, care a fost cea mai fericită zi pe care şi-o putea aminti.

Putea să-şi reamintească fiecare detaliu al acelei zile. Imaginea feţei ei, aproape plină de respect, când conducea maşina aceea sport. Grăsimea de pe mâinile ei şi de pe bluză, după ce schimbase siguranţa. Bucuria ei la simplele daruri pe

care i le cumpărase. Excitaţia ei la călătoria cu balonul. Şi acea minunată cină. Îi plăcea s-o privească mâncând atunci când era fericită.

Nu putea să-şi amintească deloc când se simţise atât de liniştit. Faptul de a fi împreună cu ea îl făcuse să se simtă atât de bine. Şi acum, o pierduse.

Avea treizeci şi trei de ani, şi aceasta era pentru prima dată în viaţa lui când era îndrăgostit. Ar putea singur să se descrie ca fiind un bun cunoscător al femeilor, un bărbat cu succes la femei, puţin cinic. Şi totuşi, atunci când era cu Kate, se simţea ca un elev la prima lui întâlnire. Cum putea să fie atât de neîndemânatic?

Atunci când s-a decis să se lanseze în industria electronică a făcut-o cu pasiune. Era hotărât ca această pasiune să le înlocuiască pe toate celelalte din viaţa lui. După eşecul căsătoriei părinţilor lui, dorise ceva mai permanent, mai satisfăcător pentru viitorul lui. Decizia de a trăi de unul singur a fost luată din partea lui, în mod conştient. Nici unei femei nu i s-ar fi permis să devină mai importantă decât cariera lui. Şi nicio femeie n-a făcut-o. Până la Kate.

Ca un nebun, se năpusti prin mulţimea de la J.F.K. Şi se

îmbarcă pe avionul pentru San Francisco International. Până când avionul ateriza, el arăta de parcă avea o nevoie urgentă să se radă. Haina lui era aruncată pe umăr, cămaşa monogramată, care cândva era scrobită, îi atârna neglijent peste mână.

Îşi forţă Porsche-ul până la limitele lui. Când a ajuns la apartamentul lui Kate, a urcat treptele câte trei şi a apăsat pe sonerie.

Trase cu ochiul prin ferestre, întrebându-se dacă ea îl recunoscuse şi se hotărâse să îl evite. Nu era niciun semn de viaţă.

La magazinul din colţ, luă nişte mărunţiş de la o vânzătoare şi sună acasă la tatăl ei. A numărat o duzină de apeluri până când a renunţat şi a pus jos receptorul. Măsurând în lung şi-n lat trotuarul, în cele din urmă luă o hotărâre. Va parca în faţa apartamentului ei Mai devreme sau mai târziu, trebuia să se întoarcă acasă. Mâine, poimâine. Nu avea importanţă cât trebuia să aştepte.

Înainte de a adormi în spatele volanului maşinii lui, căzu într-o deznădejde pe care încerca să şi-o reţină în mod disperat, ca într-o mare primejdie. Combinaţia dintre decalajul orar şi lipsa somnului l-a pus la pământ. Cu un geamăt teribil de durere

îşi dăduse seama că avea să i se împlinească dorinţa. Fără Kate, în viaţa lui nu va exista o altă pasiune decât cariera. Va sfârşi ca tatăl lui, căutând întotdeauna să-şi satisfacă propriul ego. Şi nu numai atât, dar, spre deosebire de tatăl lui, el nu se va căsători cu ele. El le va ţine doar un timp prin preajma lui, până când se va plictisi de ele. Şi, cu fiecare an, ele vor deveni tot mai tinere. Şi el va deveni tot mai bătrân. Şi mai disperat.

Strălucirea unor lumini îl deranja. Complet dezorientat, se ridică şi-şi masă gâtul. Adormise cu capul într-o poziţie nenorocită. Acum, un muşchi al gâtului lui era înţepenit şi umflat.

Luminile se stinseră. Întunericul părea că-l înghite. O uşă de maşină se trânti. Kate. Dumnezeule Mare, fă să fie Kate.

Ea condusese încet spre casă, lăsând să treacă timpul, până când avea să facă faţă apartamentului ei gol. Simţea cum o dor toate oasele. Avea nevoie de o baie şi un somn bun. Strângând puternic volanul, se întreba cât timp va trece înainte ca toate acestea să ajungă bârfa biroului.

Imediat ce-şi îndreptă maşina pe alee spre apartamentul ei, farurile ei luminară Porsche-ul din întuneric. Gâtul i se uscă. Avea nişte bătăi surde în tâmple. Se va îmbolnăvi. Unde era?

Stătea pe treptele ei? O aştepta în hol? Ea-şi căută cheia, apoi coborî din maşină în întuneric. Introduse cheia în încuietoare. Înainte de a putea să deschidă uşa, aceasta fusese împinsă cu forţă din spatele ei. Se întoarse pe prag pentru a face faţă unui Drew supărat.

Ochii ei se îngustară.

— Arăţi îngrozitor.

— Mulţumesc. Vocea lui suna aspru: Am călătorit jumătate din lume ca să aud asta. Privirea lui trecu uşor peste ea, observându-i picioarele goale, puloverul şi jeanşii decoloraţi. Şi tu, Halloran, arăţi… tipic. Ea intră repede, fără a se deranja să-l invite înăuntru. El o urmă şi închise uşa după el. Rezemându-se de uşă, o privea în timp ce se plimba nervoasă prin cameră.

— De cât timp aştepţi?

— Ore.

— Ai avut un zbor plăcut?

— Nu.

— Ei. Ea se duse în bucătărie. Cred că tocmai am epuizat toate subiectele de conversaţie la care mă puteam gândi. El o urmă, ochii lui nepărăsind nicio clipă silueta ei zveltă. Ea umplu ceainicul şi îl puse pe arzător.

— În mod clar, n-ai venit aici pentru a face conversaţie inteligentă.

— Mi-ai închis telefonul, Halloran. N-am avut altă alegere decât să vin aici şi să te oblig să mă asculţi. Vocea lui era controlată într-un fel ameninţător.

— Nu cred că înţelegi, Drew. Nu poţi să mă forţezi să fac nimic din ceea ce nu vreau. El văzu luminiţele ce sclipeau în ochii ei.

Ea se întoarse, nedorind să-l lase să-i vadă mânia. Îi va arăta că şi ea poate să se controleze la fel ca el.

— Ştiu asta, Halloran. Eu… nu mă gândesc întotdeauna înainte de a vorbi. Niciodată n-am să vreau să folosesc forţa cu tine.

— Bun. Dacă ai venit să spui asta, atunci înseamnă că deja mi-ai luat prea mult din timp. El înjură şi începu să străbată camera. Ea ridică o mână pentru a-l opri.

— Ceai? El se opri în mijlocul camerei.

— Nu. Ea-şi turnă o ceaşcă şi o duse în camera de zi, unde o aşeză pe măsuţa de cafea.

— În mod cert, nu am prea mult timp, Drew. E târziu, şi am avut o zi grea. Ea privi în sus fără nicio expresie. Mai e

ceva?

— Nu vrei să uşurezi lucrurile, nu-i aşa? Ea-i văzu muşchiul ce tremura în bărbie. Drew scutură o ţigară din pachet şi o aprinse încet. Observă că mâna îi tremura uşor.

— Convorbirile telefonice pot fi atât de nesatisfăcătoare. El cercetă camera după o scrumieră şi, găsind-o, o puse pe măsuţa de cafea, lângă ceaşca ei. Mi-ai lipsit atât de mult, încât n-am putut dormi. Cred că am dormit doar câteva ore de când ne-am despărţit.

— Sărmanul copilaş. Ea sorbi din ceai. Aproape îşi fripse limba, dar se forţă să n-o arate. El o privi urât.

— Nu mi-am dat seama niciodată până acum ce cruzime poţi avea în tine, Halloran. Ea îşi înclină capul, batjocoritor.

— Mulţumesc, Drew Carlson, pentru acest banc inteligent.

El ajunse la ea din doi paşi şi, prinzându-i braţul, o ridică de pe scaun.

— Nu te mai certa cu mine, Halloran. Amândoi ştim de ce sunt aici.

— Nu. Mă tem că unul dintre noi este încă în necunoştinţă de cauză. Credeam că tot ce a fost de spus s-a spus

aseară la telefon.

Ea se eliberă din strânsoarea lui şi se îndreptă spre fereastră. Avea nevoie să păstreze distanţa între ei. Dacă intenţiona să rămână fermă în dorinţa de a-l da afară, nu trebuia să îl lase s-o atingă. Dacă-l va lăsa, ea va fi cea care va pierde.

El veni în spatele ei, de asemenea atent să nu aibă contact fizic. El avea nevoie ca mai întâi să spună tot ce avea de spus. Dacă o va atinge din nou, îşi va pierde controlul. Nu-şi putea permite să se întâmple aşa ceva acum. Aceasta era ultima lui şansă. Trebuie să facă totul aşa cum trebuie.

— Nici măcar nu ştiu cum s-au întâmplat toate astea. Intenţionasem să stau departe de tine pentru câteva săptămâni, să-ţi evaluez munca, şi să îmi cer dreptul de a-mi alege asistentul. În mod sigur, nu m-am aşteptat să-mi umpli viaţa în felul acesta. El o văzu cum înlemneşte. Începu să vorbească mai repede pentru a n-o lăsa să fugă de vorbele lui, înainte de a avea şansa să termine. Ea trebuia să audă totul. Ultimul lucru pe care mi l-am dorit în viaţă a fost o complicaţie. Şi, Halloran, în mod clar, ai ajuns o complicaţie.

Ea se întoarse încet, privindu-l în faţă. Privirea ei trecu peste barba întunecată, nerasă, văzând oboseala cumplită

schiţată pe faţa lui. Ea ridică o mână, dar el făcu un pas înapoi.

— Nu. De data asta, lasă-mă să termin. Şi, te rog, lasă-mă s-o fac cum trebuie, se gândea el. Ai devenit pentru mine foarte specială, Halloran. Respect ceea ce simţi pentru dragoste şi căsătorie. La început, n-am crezut, dar am încercat să respect. Acum, după ce am văzut cât de mult mă afectezi, cred. El îşi trecu peste obraz o mână obosită, dându-şi seama, pentru prima dată, în ce hal arăta. Când te-am sunat, mă simţeam atât de singur şi de mizerabil, încât nu credeam că mai pot trăi o singură zi fără să te văd. Atunci când ţi-am cerut să vii în Franţa la mine, nu ţi-am cerut să… stai cu mine. Ţi-am cerut să te căsătoreşti cu mine.

Era sigură că bătaia inimii ei se oprise ochii ei se îngustară şi nu era nicio îndoială cu privire la lumina din ei.

— După câte-mi amintesc, spuse ea foarte politicoasă, nu mi-ai cerut deloc aşa ceva. Mi-ai ordonat. Mi-ai ordonat să zbor la tine. Pur şi simplu să împachetez şi să mă duc la tine.

— Am omis asta. Voiam să te rog. Nu intenţionam să-ţi comand, Halloran. Îşi dădu seama că dorea să-i ordone să-i răspundă imediat. Şi totuşi, se lupta cu mânia ce creştea în el,

pentru a se menţine perfect lucid.

— Atunci, roagă-mă acum. El o privi înlemnit.

— Haide. Roagă-mă.

— Halloran, vrei să te căsătoreşti cu mine? Ea zâmbi răutăcioasă.

— Nepoţii noştri nu vor crede niciodată această propunere. E atât de tandră şi de romantică.

— Răspunde-mi, la naiba. Ea râse şi-şi aruncă braţele în jurul gâtului lui.

— Oh, Drew, spuse ea lipită de gâtul lui. Bineînţeles că vreau.

— Vrei? Vrei cu adevărat? Braţele lui o înconjurară, ţinând-o strâns lipită de el, încântat s-o simtă, încântat să-i simtă aroma parfumului familiar, încântat de senzaţia buzelor lui pe părul ei.

— Credeam că te-am pierdut. Te iubesc, Halloran. Mai mult decât orice în lumea asta. Buzele lui le găsiră pe ale ei într-un sărut pasional şi flămând. Dorinţa creştea în ea, aprinzând-o. Corpul ei era o masă de nervi încâlciţi, care aştepta atingerea lui, dornic de eliberare.

El o îndepărtă şi o scânteie cunoscută de mânie îi apăru în

ochii negri.

— Să nu mai faci niciodată asta, Halloran. Auzi? Să nu-mi mai închizi niciodată telefonul. Aproape că înnebunisem. Promite-mi. Ea încuviinţă în mod solemn.

— Îţi promit, Drew. De acum încolo, vom fi conectaţi – în mod permanent. Oricum – zâmbi ea drăcesc – nu-ţi pot promite că n-o să ne certăm niciodată.

— Halloran, îmi place să mă cert cu tine. Eşti cea mai bună certăreaţă pe care am cunoscut-o vreodată. El se lăsă pe un scaun, trăgând-o spre el. Adora felul în care trupul ei se potrivea cu al lui, moale cum numai o femeie putea fi, răspunzând într-un fel minunat la atingerea lui flămândă.

— Mai e o problemă, spuse ea. El încremeni.

— Care?

— Trebuie să-mi găseşti un nume nou. Nu cred că oamenii vor înţelege de ce-ţi numeşti soţia „Halloran”.

— Ce-ai zice de „dragă”? Ea chicoti.

— Prea tandru. Nu seamănă deloc cu tine.

— Sper că n-ai să insişti în mod prostesc pentru o nuntă mare, cu domnişoare de onoare şi toate celelalte, nu-i aşa? murmură el, buzele lui trecând uşor peste gâtul ei. Ea-şi lăsă

capul pe spate, pentru a-i face loc s-o sărute peste tot.

— Fără nuntă mare. Doar noi. Îi era greu să vorbească, în timp ce dorinţa creştea în ea, cerşind eliberarea. Îşi întinse gura pentru a fi sărutată. Eşti mulţumit aşa? murmură ea, lipită de buzele lui. Buzele lui se închiseră peste ale ei, purtând-o dincolo de realitate. El îşi băgă mâinile sub puloverul ei, şi-i mângâie pielea fină.

— Ne căsătorim în Carmel, cu Paddy ca martor? La auzul numelui tatălui ei, ea îşi ridică uşor capul.

— Drew, tu nu ştii încă. El îi sărută vârful nasului.

— Ce să ştiu?

— Paddy şi Maggie s-au căsătorit astăzi. Eu… le-am întrerupt fuga.

— Glumeşti. El îşi răsuci pe deget o şuviţa din părul ei, adorând privirea din ochii ei.

— Şi aveai dreptate în legătură cu Maggie. E o fiinţă atât de drăguţă. În loc să se supere pe intruziunea mea, m-a invitat să fiu martorul lor. Au plecat într-o croazieră.

— Păcat că n-am putut să te găsesc mai repede. Am fi putut avea o nuntă dublă. Buzele lui trecură flămânde peste ale ei, apoi alunecară în căldura gâtului.

Lipit de pielea ei, el murmură:

— Am şi eu o surpriză pentru tine.

— Ce anume? Ei îi plăcea sentimentul cald şi delicios pe care i-l dădeau sărutările lui.

— S-a întâmplat că i-am povestit doamnei Dumas că voi rămâne în Franţa. Ea şi-a exprimat speranţa că mă vei însoţi şi tu. Apoi mi-a spus că tu ai fost singura persoană pe care a cunoscut-o vreodată, care să le iubească vechile comori la fel de mult cum le iubesc ei. Vocea lui coborî. Kate simţi o uşoară presiune în timp ce el o strângea mai tare.

— Cum ţi-ar plăcea să cumpăr vechea clădire? Sunt sigur că familia Dumas va rămâne acolo. Nu au alte rude. Am putea fi familia lor adoptată.

— Oh, Drew. Crezi că vor fi de acord cu asta?

— Ei vor fi, dacă tu vei fi.

— Aş fi încântată. Oh, Drew, sunt îndrăgostită de acea căsuţă.

Ea putea simţi cum se împrăştie căldura în ea, făcând-o să ardă.

— Kate, gemu el lipit de pieptul ei. Trebuie să ne căsătorim imediat. Nu mai pot aştepta.

Îşi trecu din nou mâinile pe sub puloverul ei şi-i găsi rotunjimile sânilor.

Vocea lui era un mormăit încet.

— Mă întreb care este perioada prenupţială în Franţa?

Degetele ei îi găsiră nasturii cămăşii.

— N-are importanţă. Cunosc o minunată casă veche, unde putem sta comod, în timp ce aşteptăm.

SFÂRŞIT